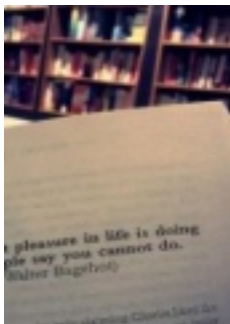

Lời chia tay ngày 1 tháng 4

Contents

Lời chia tay ngày 1 tháng 4	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	6
3. Chương 05- 06	12
4. Chương 07 - 08	18
5. Chương 09 - 10	23
6. Chương 09 - 10	30
7. Chương 11 - 12	37
8. Chương 13 - 14	44
9. Chương 15 - 16 (hoàn)	55

Lời chia tay ngày 1 tháng 4

Giới thiệu

Kia không phải là Bạch Vũ Khải sao? Rất giống trong tấm ảnh ở đoàn trường mà. ” Một câu hỏi và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-chia-tay-ngay-1-thang-4>

1. Chương 01 - 02

1. Gặp nhau

Ngày 01 tháng 04

Bên hồ cá trong trường đại học

“Anh muốn chia tay với em.”

“Tại sao?” Tôi thẳng thốt hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Không phải đã nói là có một nữ sinh đang theo đuổi anh sao? Anh thấy cô ấy tuyệt lắm!”

“Anh ... cứ có người theo đuổi anh là anh đã thấy tuyệt sao?” Tôi đã giận đến mức hồ đồ, quên mất rằng mình cũng từng là một trong số đám nữ sinh chạy theo anh.

“Anh sắp tốt nghiệp rồi, sẽ không hẹn hò với cô ấy nữa. Em yên tâm, có điều nếu như em thấy anh và cô ấy đi với nhau thì cũng không nên hiểu nhầm, bọn anh chỉ là bạn.” Anh nói vu vơ như chẳng có chuyện gì.

Tôi rất thấp, chỉ cao có 1m58, đứng trước mặt một người cao 1m82 như anh chỉ còn nước cổ mà ngẩng cổ nhìn.

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt anh, cảm thấy thật nhục nhã, rất muốn tát một cái lên khuôn mặt tuấn tú ấy. Thật kì cục là khi ấy tôi lại nghĩ, anh ta giỏi thể thao như thế, phản ứng nhất định sẽ nhanh hơn tôi. Còn nữa, anh cao như thế, nói không chừng tôi đánh còn chẳng tới, thế chẳng phải rất mất mặt sao?

Nghĩ như vậy, tôi giận dữ bỏ đi!

Sau này tôi còn day dứt mãi vì đã không tát cho anh ta một phát!

Càng bức mình hơn nữa là anh ta thực sự đã cặp kè với một cô nàng xinh đẹp đến mức khiến tôi tự thẹn không bằng. Chưa từng thấy hai người họ nắm tay, nhưng thế cũng đủ khiến tôi đau lòng đến mức khó mà chịu được.

Học kì mà anh tốt nghiệp ra trường – một kẻ chưa từng nhận được học bổng như tôi không ngờ đã giành được học bổng hạng nhất.

Có đánh chết tôi cũng không tin rằng mình sẽ gặp lại anh – bạn trai cũ của tôi – trong một quán café ngoài trời trên đỉnh núi, kẻ mà mỗi khi tôi nghĩ đến lại vừa hận vừa yêu đến nguyền rủa kèn kẹt.

Mặc dù đã bốn năm không gặp nhau, nhưng khi hai ánh mắt chạm phải nhau, chúng tôi vẫn nhận ra đối phương ngay tức khắc. May mà không chỉ có mình tôi sống người, phản ứng của anh cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là mấy.

Tôi tỉnh táo lại, cố nặn ra nụ cười mà tôi tự cho là hoạt bát đáng yêu. Chỉ số IQ của tôi không cao, có điều cũng không ngu đến mức không học nổi một chút trò ngụy trang giả tạo.

“Trùng hợp vậy?!” Tôi kéo chiếc ghế cạnh anh ngồi phịch xuống – ngắm nhìn khuôn mặt vẫn anh tuấn rạng rỡ như ngày nào, cả đôi mắt lúc nào cũng lấp lánh ánh cười kia nữa. Trái tim tôi dường như tạm thời đình công.

Anh nghiêng đầu nhìn sang tôi với vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, kì lạ là trong vẻ kinh hỉ kia lại lẫn chút đau thương. Khóe mắt anh hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói: “Thật là trùng hợp!”

Phản ứng của anh sao cứ kì kì thế nào ấy, tôi tự hỏi lòng mình. Tại sao tôi vẫn còn để ý đến phản ứng của anh về tôi đến vậy, ngày trước bị đá còn e chưa đủ mất mặt hay sao? Tự nhiên tôi thấy mình thật không biết tự trọng.

“Vẫn ổn chứ?” Giọng nói dịu dàng y hệt như hồi chia tay tôi, thế nhưng nụ cười của anh có thể khiến tôi chết chìm trong đó.

“Rất ổn!” Tôi đáp nhanh, hối hận vì hôm nay đã không mặc bộ đồ yêu thích nhất của mình, đã thế lại còn để đầu tóc bù xù ra khỏi cửa! Trước mặt người như anh, tôi mãi mãi chỉ là vẹt con xấu xí.

Nụ cười đáng chết, chính cái nụ cười đó đã lừa gạt trái tim tôi, tôi thà mắng bản thân mình.

“Em vẫn đáng yêu như ngày nào. Bạn trai đối xử với em có tốt không?” Anh mỉm cười nhìn tôi.

Lời anh nói khiến tôi giật nảy mình, bạn trai ư? Chẳng lẽ lại nói với anh rằng tôi chỉ yêu một mình anh? Thật mất mặt, đầu óc tôi cố gắng nghĩ ngợi.

“Ừm, anh ấy chiều em như công chúa ấy.” Lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng mình có thể nói dối gọn ghẽ đến vậy.

“Thế thì tốt! Thấy em hạnh phúc là anh yên tâm rồi. Ngày trước là anh có lỗi với em.” Giọng nói thản nhiên đem theo một chút u sầu mất mát, anh cúi mắt nhìn xuống.

Tôi bỗng đứng thấy thật ngượng ngập, đã bao lần tôi mơ tưởng về cảnh gặp lại anh, cầu nguyện rằng anh ta sẽ hối hận vô cùng vì đã bỏ tôi ... thế nhưng bây giờ hình như có chút gì không được đúng cho lắm.

Vì bối rối mà tôi cứ nhấp nhồm không yên, dù gì tôi cũng là một đứa thật thà, bịa đặt ra câu chuyện tày đình như thế khiến tôi luống cuống, sợ anh hỏi tiếp mà không thể đáp cho tròn. Tôi vờ vai một cái để giấu đi nội tâm thấp thỏm. Tôi không cẩn thận đá phải chân anh, le lưỡi liếc nhìn anh một cái – không ngờ anh lại chẳng có phản ứng gì!

“Còn chơi bóng rổ không?” Tôi rất sợ khung cảnh im lìm này.

“Bóng rổ ư?” Về mặt anh có phần kỳ lạ, “Sau khi tốt nghiệp thì không chơi nữa, ha”

“Gì cơ? Ngay cả bóng rổ anh cũng từ bỏ sao?!” Tôi nhảy bật lên, giọng nói cao ngất. “Hồi đại học, bóng rổ đã đem lại cho anh biết bao niềm vui, biết bao bè bạn, bao nhiêu vinh dự ... Thế mà tốt nghiệp xong, bóng rổ lại không còn chút xíu vị trí nào trong cuộc sống của anh ư?”

Thật khó hình dung nỗi mất mát và giận dữ trong lòng tôi. Chúng tôi quen nhau nhờ bóng rổ, bởi vì anh mà tôi đã từ một kẻ mù bóng rổ biến thành một fan cuồng nhiệt. Tôi không nhớ chúng tôi đã trải qua bao nhiêu quãng thời gian vui vẻ trên sân bóng, cũng không biết bóng rổ đã cho tôi biết bao nhiêu hồi ức và mộng tưởng! Thế mà giờ đây ... Tôi cười bất lực, rốt cuộc chúng tôi cũng chẳng có duyên, ngay sau khi chia tay, tất cả mọi thứ có liên quan đều biến mất.

Tôi chậm rãi ngồi xuống ghế, sớm đã quên bằng đi rằng phải làm ra vẻ thoải mái dễ thương.

“Phiên Nhiên! Anh xin lỗi!”

“Anh nói xin lỗi gì chứ?” Tôi bắt đầu giận hờn: “Anh có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, liên quan gì tới em.”

“Em giận rồi!” Anh nói với giọng chắc chắn.

“Anh bớt giả vờ rộng lượng đi, năm xưa là ai đã đá tôi đi chỉ với một câu nói. Anh tưởng rằng mình đẹp trai thì con gái trên toàn thế giới này đều thích anh hết sao?” Tôi bắt đầu nói không kiêng nể. Thật kì lạ là gần ấy năm rồi tôi mới mở miệng mắng mỏ tên bội bạc này, ngày xưa giả vờ thành thật đáng thương thật không cần thiết.

“Em vẫn còn oán giận anh sao?! Phiên Nhiên, anh phải làm gì thì em mới có thể nhẹ lòng đây.” Anh chống tay lên bàn, tôi cứ tưởng anh định đứng lên, thế là tôi liền bật dậy.

“Anh đừng có đạo đức giả nữa, ai không nhẹ lòng?” Tôi phát hiện ra mình đã “lạy ông tôi ở bụi này”, thấy hơi xấu hổ, cũng hơi chua xót. Tâm trạng của tôi vẫn bị anh chi phối, bốn năm rồi, gặp lại anh mà tôi vẫn còn không tự kìm chế được.

“Em đi đây, chúng ta mỗi người có con đường riêng.” Tôi quyết định dùng chính sách con đà điểu (đà điểu khi gặp nguy hiểm thì giấu đầu vào trong cát, cho rằng sẽ bình yên vô sự), nói không lại, chẳng lẽ trốn không xong?

“Phiên Nhiên!” Giọng nói đầy lo lắng của anh vang lên từ phía sau. “Năm giờ rồi, bây giờ xuống núi không an toàn, để anh bảo lái xe đưa em về.”

“Đồ thái tử gia! Hừ” Tôi rít lên từng tiếng qua kẽ răng “Tôi không có phúc phúc hưởng thụ.” Đeo ba lô lên, tôi cầm đầu chạy ra con đường xuống núi.

Gió núi mát lạnh thổi tung bay mái tóc ngắn của tôi, cũng thổi khô đi giọt lệ. Anh ấy không đuổi theo, gặp gỡ thế này, tôi đã định sẵn là thất bại.

“Két –” Sau lưng tôi vang lên tiếng thắng xe ô tô, tôi tránh sang một bên định nhường đường cho xe của kẻ lăm lăm, không ngờ đợi mãi mà chiếc xe phía sau vẫn không có vẻ gì là định vượt lên cả.

“Cô Lâm, đợi một lát.” Một người đàn ông dáng vóc trung bình đuổ lên. “Cậu chủ nhà tôi bảo tôi chờ cô về.”

“Cậu chủ nhà ông? Liên quan gì đến tôi?” Tôi tiếp tục đi, nói thật nếu tôi thực sự đi đường núi, tuy không đến nỗi vắng vẻ lắm nhưng cũng vẫn hơi lo. Thế nhưng làm người cũng cần một chút khí phách, tôi thử thuyết phục bản thân mình.

“Cô Lâm, đừng làm khó tôi được không? Cô xem, trời sắp tối rồi, cô lên xe đi, tôi chờ cô về trước rồi còn quay lại đón cậu chủ nữa.”

“Cái gì?” Thì ra tên đó không ở trên xe? Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Cô Lâm?” Người đàn ông trung niên thử kéo tôi khỏi trạng thái thất thần.

“Tôi – Được rồi!” Tôi quay đầu mở cửa xe chui vào.

Trong chiếc xe rộng rãi, tôi có thể cảm giác được người tài xế đang không ngừng đánh giá tôi với ánh mắt tò mò. Tôi giả vờ tỏ ra không thèm để ý quay đầu nhìn cửa sổ, suốt dọc đường chúng tôi chỉ nói với nhau mấy lời đại loại như đi đường nào đến nhà tôi.2. Lại gặp nhau

Vừa về đến nhà tôi liền xộc ngay vào căn phòng nhỏ của mình, nằm vật lên giường.

“Cục cưng!?” Mẹ già mở cửa bước vào. “Không khỏe à con?”

“Không có. Hơi mệt thôi ạ, con nằm một lát.” Tôi trở mình quay lưng về phía mẹ, hơi muốn khóc.

“Ăn cơm thôi con quỷ lười, mẹ có chuyện quan trọng muốn bàn với con.” Mẹ già chỉ hơi có tí chuyện là đã sồn sồn lên rồi.

“Mẹ thì có chuyện gì được chứ.” Tôi uể oải bò dậy đến bên mép giường đợi mẹ tuyên bố chuyện quốc gia đại sự.

“Cục cưng, hôm nay mẹ mới phát hiện ra con cũng đã hai sáu tuổi rồi?” Mẹ tôi nói với vẻ kinh ngạc.

“Rốt cuộc mẹ có phải mẹ con không thế?” Tôi nghi ngờ nhìn mẹ tôi, mẹ chưa đến năm mươi tuổi, nhan sắc vẫn rất đẹp, nhưng nguyên nhân chủ yếu lại không phải là do chăm sóc da để đẹp mà là do ... đại. Ly hôn, một thân một mình nuôi con gái khôn lớn thành người. Chuyện như vậy mà bà vẫn có thể luôn vui tươi thoải mái mà sống được.

“Mẫu chốt không nằm ở mẹ mà là con, con chưa từng có bạn trai! Đây mới là vấn đề.” Mẹ tôi nói với vẻ nghiêm túc chưa từng có. “Tuy con cũng không xinh đẹp gì cho lắm, nhưng – tìm đứa nào đó mà ‘tập luyện’ chắc cũng không khó chứ?”

Nghe mẹ tôi nói mà tôi suýt nữa thổ huyết.

Tôi xì xụp húp nước canh, làm sao mà nói ẹ tôi rằng tôi đã từng ‘tập luyện’ rồi? Chả lẽ nói anh chàng đẹp trai mà đứa con gái “kém nhan sắc” này của mẹ khổ sở theo đuổi mãi cuối cùng lại bị một cơn gió nhẹ thổi bay mất tiêu, đau khổ suốt bốn năm trời, hôm nay trên núi lại bị người ta ra về bề trên hỏi han quan tâm một trận sao?

Mẹ thấy tôi không có phản ứng gì thì tưởng tôi chột dạ, liền nở nụ cười quan hoài nói: “Cục cưng, để giải quyết vấn đề này mẹ định phát tán tin tức ‘kén rể’, giúp con một tay.”

“Khụ .. khụ ... khụ” Tôi sắc nước canh, “Mẹ, mẹ định đem bán con à?”

“Nhưng mà thực sự là bán con cũng không ai mua cơ, con nhìn con xem, không giỏi việc nhà, lại chẳng xinh đẹp, tính tình thì xấu, hơi không vui là bỏ việc chạy như điên khắp nơi, con gái như thế này chắc chẳng có ai dám lấy.”

“Đây gọi là cá tính đấy mẹ có hiểu không? Được rồi, con nghĩ đã, để tự con giải quyết, mẹ không phải lo.” Tôi đầu hàng.

Đầu óc tôi lại hiện lên cái hình dáng đẹp trai đó, trước mặt anh, tôi có thể bịa ra một tên bạn trai trên trời thì có dưới đất thì không, nhưng trước mặt mẹ tôi, người đã từng yêu thì tôi không nói được.

Tôi đứng như những gì mẹ nói, làm việc mà thấy không vui, tôi bỏ, lang thang trên phố như kẻ vô công rồi nghề.

“Tránh ... tránh nào.” Tôi tránh sang một bên, một cậu chàng cười xe đua vọt qua bên cạnh, trái tim tôi đập điên cuồng, tôi cứ tưởng là anh ấy.

Ngày trước anh thường cười xe đua lướt khắp sân trường, tôi ngồi phía sau hát bài “Mật ngọt” một cách rất nhà quê, giả vờ giả vẹt như đang tận hưởng sự lãng mạn và ánh mắt đổ kị của những cô nữ sinh trong trường – mặc dù những ánh mắt ấy còn khiến tôi thấy tự ti nhiều hơn.

“Người ta bây giờ chỉ đi xe đất tiền rồi.” Tự đáy lòng tôi cười lạnh lẽo.

Khoảng cách giữa hai chúng tôi thực sự quá xa, ngày xưa là do tôi nhất thời hứng chí dùng chút thủ đoạn theo đuổi anh ấy, cứ ngỡ đã tự lượng sức mình, chỉ cần được sở hữu một lần là đủ, ai mà ngờ một lần sở hữu lại khiến tôi đau khổ đến thế.

“Ring...” Chuông điện thoại của tôi vang lên, là điện thoại mẹ già gọi đến sách nhiễu.

“Cục cưng! Đừng quên đi lấy thuốc cho bà Trần nha, bà ấy hết thuốc rồi.”

“Vâng, con biết rồi.” Tôi cúp máy. May mà có mẹ nhắc, tôi mà đi lang thang thế nào cũng quên bằng mất chuyện này.

Cầm lấy thuốc, tôi tiếp tục lướt lờ trong bệnh viện. Kiểu gì cũng là lang thang, ở đâu mà chẳng như nhau.

Nhưng chỉ mấy phút sau, tôi đã biết đi dạo ở đây không giống chỗ khác rồi.

Tôi lại gặp mặt tên oan gia của tôi. Tôi hối hận vì sao mình lại không đi mua sổ số. Bốn năm liền không gặp, thế mà vừa gặp nhau đã gặp liên tục mấy ngày.

Tôi ngạc nhiên vì không ngờ anh lại ngồi xe lăn, người tài xế hôm trước đưa tôi về nhà đẩy xe.

Ánh mắt tôi rơi xuống chân anh, chân phải bó nẹp, gãy xương sao? Tôi nghĩ thầm.

“Trùng hợp quá nhỉ?” Tôi nhận ra hai ngày nay tôi nói câu này có phần hơi nhiều, thế nhưng khi tôi nhìn vào mắt anh, tôi cảm thấy anh rất không muốn gặp tôi, trái tim tôi đau nhói.

“Tạm biệt!” Tôi cúi đầu muốn bỏ đi.

“Em ốm sao?” Giọng nói đầy quan tâm, có điều tôi bắt đầu nghi ngờ khả năng phán đoán của mình rồi, có lẽ anh ta chỉ vì không muốn tôi quá tổn thương mà cố ý nói như vậy.

“Anh hỏi em có phải bị ốm không?” Anh đẩy xe lăn đến bên tôi, nín lấy tay không cho tôi đi mất.

“Không có, đi lấy thuốc hộ người khác thôi.” Tôi làm mặt lạnh vùng tay ra.

“Ồ ...” Anh thả lỏng người tựa vào lưng vịn của xe lăn. “Anh nhớ là em rất ít khi bị ốm.”

“Sao mà thái tử gia lười vận động suốt ngày đi xe đất tiền lại bị ngã gãy xương thế này?” Tôi quay người nhìn cái chân bó nẹp của anh, cổ hết sức nói lời châm chọc mặc kệ bản thân mình đau lòng muốn chết. Không biết tại sao dưới ánh mặt trời, cái chân bó nẹp của anh lại gầy gò đơn bạc lạ thường, cho tôi cảm giác yếu ớt đến mức trái tim tôi se lại.

“Em vẫn cứ độc miệng như xưa!” Anh thấy tôi nhìn chăm chăm vào chân mình, nở nụ cười trêu chọc.

Bác lái xe biết điều lánh đi chỗ khác, chỉ còn lại hai chúng tôi đứng ở bên đường.

“Không độc bằng anh, sáng anh chưa súc miệng hả?” Tôi tìm lại được một chút xú cái cảm giác đấu khẩu ngày xưa cùng anh, thứ cảm giác này mở toang một lỗ nhỏ trong lồng ngực đẹp đẽ mà tôi đã chôn sâu giấu kín..... Lúc ấy chúng tôi đấu láo, cười đùa, đuổi bắt, những năm tháng thanh xuân phơi phới

Kí ức khiến cho tình yêu tôi dành cho anh chiến thắng nỗi hận thù.

“Còn đau không?” Tôi ngồi xuống đưa tay chạm vào đùi anh.

Vừa giờ tay, một bàn tay sạch sẽ thon dài đã nắm lấy tay tôi.

“Đừng chạm vào, đau đấy.” Tôi kì quái nhìn anh, vẻ mặt anh nửa đùa nửa thật, ngoài mặt cười mà chẳng phải thực cười.

“Đau ư? Ngày trước anh bị thương chẳng phải vẫn để cho em thổi hay sao!” Tôi lườm anh. “Thật ra là đã có người đẹp khác vỗ về rồi hả?”

“Em càng ngày càng thông minh đấy.” Anh lật bàn tay tôi lại, gõ gõ lên lòng bàn tay tôi đến phát ngứa.

Tôi rút tay như bị giật điện. “Thế thì anh đi mà tìm người đẹp của anh đi. Em về đây.”

“Về với bạn trai hả?”

“Thế anh tưởng là gì? Hừ!” Tôi hơi tức. Nhìn mặt anh, cái khuôn mặt tuấn mĩ khiến tôi say mê đến mất hết tự tôn kia. Tôi nhớ đến cái tát mà tôi cứ day dứt mãi vì đã không dám thực hiện.

Tôi cực hiếm khi có thể nhìn anh từ trên cao thế này. Mái tóc ngắn của anh dưới ánh mặt trời tỏa sáng bừng lên từng sợi. Đôi mắt anh đem theo ý cười như có như không. Tôi hoa mắt, hình như tôi trông thấy một nỗi ưu thương buồn bã.

Tôi đã bị mắt mình bán đứng rồi. Tôi vẫn không đấu tiếp được, quay người bỏ đi. Đáng lẽ phải nói là tôi đang chạy trốn.

Tôi có thể cảm nhận được anh vẫn luôn ở phía sau nhìn tôi đi khỏi

Tôi hít sâu một hơi cố thở chút không khí trong lành làm nguôi đi cơn tim đầy vết thương và mệt mỏi.

2. Chương 03 - 04

3. Cảnh tượng đáng sợ

Tôi đứng trên ban công ngắm nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh. Một tia sáng quét qua chân trời để lại một đường cong hoàn mĩ rồi nhạt dần cho đến khi mất hẳn

“Sao băng!” Tôi sững sờ nhớ đến chuyện trước kia có một con bé ngốc nửa đêm chạy đến sân vận động dưới cái lạnh âm mười độ C chỉ để cầu nguyện một trăm lần cùng một điều ước dưới cơn mưa sao băng lấp lánh như pháo hoa ấy – Hãy khiến anh ấy yêu tôi!

Tôi bây giờ sẽ không cầu nguyện điều ước không thực tế ấy nữa — những thứ không thuộc về mình thế nào cũng có ngày bị ông trời lấy lại, để lại đứa trẻ tham lam một mình nếm trải nỗi thống khổ mất mát.

Đứa trẻ tham lam sắp phải đi xa rồi, tôi hét to lên với ánh đèn le lói phía xa: “Aaaaaaaaaa ... đi chết đi, Bạch Vũ Khải”

“Ồ diên! Đứa trên lầu kia!” Phía dưới vang lên một giọng nam thô trảng.

“Ha ha!” Tôi cười thích chí, về phòng mở máy tính xem xem mình nên đi đâu để trốn vận rủi bây giờ, tiến hành kế hoạch “tái tẩy não” của tôi.

Mẹ già nhìn tôi bận rộn gói ghém đồ “Lại đi phát rồ chỗ nào đây?” Lời nói tràn đầy bất mãn.

“Phía tây, thành phố nào cũng được.” Tôi đáp không ngần đầu.

“Đưa đây.” Mẹ già chìa tay ra trước mặt tôi. “2000.”

Tôi mở ngăn kéo lấy ra một xấp tiền đặt vào tay mẹ già. Mỗi lần tôi định đi mẹ già đều đòi tôi tiền sinh hoạt, thực ra mục đích chính là không cho tôi có quá nhiều tiền để mà sớm mò về.

“Con ... sao mà vẫn còn nhiều thế! Con giấu nhiều tiền riêng như vậy mà không chịu nói ẹ! Thái độ gì vậy!” Mẹ già thấy tôi vẫn còn để lại ít nhất là gấp đôi số tiền đã giao ra thì hời hợt cực kì. “Đưa tiếp đây!” Mẹ già thật càng ngày càng không biết xấu hổ.

Tôi hôn lên má mẹ một cái, “Thế này được chưa? Chưa đủ thì con đưa nữa!” Tôi cười gian nhìn mẹ.

“Chưa đủ, ha ha.” Mẹ hôn lên má tôi, “Cẩn thận chút, chớ có quên mất mẹ già đấy nhé. Tốt nhất là đi một về hai.”

“Mẹ!” Tôi ôm chặt người mẹ thân yêu nhất của mình, trong thế giới của tôi hạnh phúc lớn nhất chính là được làm con của mẹ, nhưng tôi chưa bao giờ có ý định nói điều này ẹ biết.

Tôi vừa đi là đi liền bốn tháng, lúc quay về thì trời đã sang thu.

Tôi phơi nắng đến sạm da, đầu tóc vẫn ngắn ngắn. Kể từ sau khi chia tay anh tôi luôn để tóc ngắn, bởi tôi thấy rằng sẽ không còn ai thưởng thức mái tóc dài của tôi nữa.

Sau đó tôi lại xin vào một công ty tư nhân làm một nhân viên chăm chỉ.

Tôi dụi dụi đôi mắt cay nhèm, đuổi người một cái thoải mái trên ghế, cầm cốc đi đến phòng nghỉ ngơi rót nước, ngăn người ra bên cửa sổ phòng nghỉ cả mười phút đồng hồ sau đó mới chậm rãi về phòng làm việc.

Tôi cầm một đầu gói trà nhắc lên nhắc xuống cho đến khi nước trà đặc quánh tan ra đỏ hồng cả ly trà. Tôi nhấp môi cúi đầu định vừa đi vừa uống, chợt nhắc trông thấy một bóng hình quen thuộc – anh ngồi trên xe lăn tiến vào thang máy rồi biến mất.

“Á!” Tôi kêu lên vì bị nước trà nóng làm bỏng môi.

Tôi thẩn thờ bước vào phòng làm việc, trong phòng đang xăm xì không ngớt, một đám phụ nữ đang buôn dưa lê chủ đề gì đó mà “chàng đẹp trai”.

“Không ngờ tổng giám đốc lại đến phòng chúng ta thị sát” Tôi không nhớ tên cái cô nàng có giọng the thé này.

“Đáng tiếc ... Người đẹp trai như vậy mà lại bị liệt. Xem ra ông trời cũng thật công bằng.” Một giọng nam cất lên với vẻ mừng vui trên nỗi đau của kẻ khác. Tôi nhìn khuôn mặt thiếu cân đối trầm trọng của hắn khê nhếch miệng rồi tiếp tục đóng tai nghe mấy chuyện buồn đưa.

“Nghe nói cậu ta vừa tốt nghiệp xong liền bị bệnh, sau đó thì liệt luôn, thực ra cũng khổ.”

“Thật không? Bệnh gì thế?”

“Làm sao tôi biết được? Có điều nhà họ Bạch chỉ có mỗi một đứa con trai duy nhất này, lại còn tàn tật, xem ra có tiền chưa chắc đã có tất cả.”

.....

Nhà họ Bạch ư? Tôi sững sờ đứng trước bàn làm việc, Bạch Vũ Khải! Thân mình tôi lão đảo, cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đã xảy ra chuyện gì! Chân anh ấy

Tôi xông ra khỏi phòng làm việc.

Tôi chạy như bay lên cầu thang, cầm cúi mãi miết chạy trên hành lang hun hút.

Lần đầu tiên tôi nhận ra rằng, chạy – cái thứ động tác tốc độ cao này chỉ là để có thể nhanh chóng chứng thực một sự thật kinh hoàng.

Khi nhìn thấy tấm biển kim loại ghi chữ phòng tổng giám đốc phát ra ánh sáng lạnh lẽo, tay tôi đẩy cửa ra mà không suy nghĩ.

Tôi nghĩ rằng cả đời tôi cũng không thể nào quên nổi cảnh tượng này

Chiếc xe lăn lạnh lẽo chống chọi trên mặt đất, cái bánh xe hướng lên trên chậm rãi xoay tròn

Người con trai từng mạnh mẽ đến mức đủ nhắc bóng tôi lên xoay tròn, người thủ lĩnh có thể dễ dàng vượt qua địch thủ bất kể lúc nào, mỉm cười tung trái bóng tròn xoe vào rổ – đang nằm trên đất, gắng sức di chuyển đôi chân của mình ...

Tất cả có lẽ chỉ trong một giây, thế nhưng giây phút tôi trông thấy anh và anh nhìn thấy tôi, tôi cảm thấy thời gian như ngừng lại. Thế giới xung quanh cũng ngừng lại

Sau khi trải qua một giây tê liệt đó, tôi dờ dẩn đóng cửa lại rồi từ từ ngồi phịch xuống nền. Tôi hi vọng khi tôi đóng cửa lại, tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là ảo ảnh.

Tôi vớ lấy cổ áo thở hổn hển như lên cơn hen suyễn, toàn thân tê cứng như ngâm trong nước lạnh.

Khi tôi mở cửa ra lần nữa, tôi thực sự bắt đầu nghi ngờ khi này có phải là ảo ảnh hay không – sau cái bàn làm việc lớn, anh thoải mái ngồi tựa trên ghế da mỉm cười nhìn tôi, đôi mắt tràn ngập ý cười lấp lánh.

“Làm em phải sợ rồi!” Anh nói thật thản nhiên, thật nhẹ nhàng, như là chuyện của người khác vậy.

“Hơi hơi.” Tôi nhú mày nhìn anh, phát hiện ra càng ngày anh càng trở nên xa lạ. Người con trai rạng rỡ như ánh mặt trời, tràn đầy khí thế và kiêu hãnh, chàng thái tử gia bốn cột với đời của ngày xưa và con người vô lực không chỗ tựa nương vừa này.

“Có phải thấy may vì anh đã bỏ em không?”

“Không!” Lời anh nói làm bay sạch những xót thương trong mắt tôi, chỉ để lại vẻ mặt cứng đờ thờ thẩn.

“Chạy đi phát điên chỗ nào mà phơi nắng đen sạm thế này.”

“Chỗ có nhiều tia tử ngoại.” Tôi không hỏi nổi một câu về chuyện chân anh. Tôi cứng ngắc đứng đó không động đậy, chỉ sợ một khi di động tôi sẽ không tìm nổi mà nhào vào lòng anh òa khóc.

“Ha, nhất định là tiêu sạch tiền trong túi rồi mới chịu mò về đúng không?”

“Em nghèo lắm.” Tôi phát hiện ra anh thực quá hiểu tôi, nhưng khiến tôi cực độ giận dữ chính là tôi càng ngày càng không hiểu nổi anh – từ sau khi anh nói chia tay tôi đã cảm thấy mình không hiểu anh rồi.

“Nghèo mà còn không mau lui xuống làm việc kiếm tiền cho chuyến sau hả?” Anh nheo mắt, đôi môi mềm mại nhếch lên thành một đường cong nhẹ nhẹ.

Ngay khi định bước ra ngoài, tôi quay phắt lại, “Người anh yêu có rời bỏ anh vì chân anh không?”

“Anh sẽ rời khỏi cô ấy.”

Đây là câu trả lời mà tôi không thể nào ngờ được. Tôi thấy thân thể mình bắt đầu run rẩy. “Xem ra anh thật sự yêu cô ấy!” Thế nhưng anh không yêu tôi. Anh vì cô ấy mà có thể bỏ rơi tôi, cũng có thể bỏ mặc cả bản thân mình.

“Cũng được đấy chứ. Xem ra anh cũng không phải hạng vô tình vô nghĩa!” Tôi cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng châm chọc hồng giải vây cho con tim đang đau nhói của mình.

“Em đi đây.” Tôi khép cửa lại.

Tôi còn chưa làm rõ chuyện, nhưng có một điều tôi đã hiểu – anh không yêu tôi.

Bề ngoài tôi giả vờ như đang làm việc, trên thực tế tôi cứ một mực ngẩn ngơ, đầu óc hiện đi hiện lại tình cảnh anh trên nền đất không ai trợ giúp.

Người quanh tôi không biết đã đi hết tự lúc nào. Sắc trời đã ngả muộn, cuối cùng là một màu đêm tối.

Anh lặng lẽ đẩy xe lăn đến bên tôi, “Sao còn chưa về nhà ăn cơm?” giọng nói anh trầm thấp.

Tôi giật nảy mình, im lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, phát hiện ra nước mắt đã lăn dài trên má.

Trên đùi anh phủ một tấm dạ mỏng, tôi không tìm nổi đưa tay ra khẽ đặt bên trên.

“Nói cho em đây không phải sự thật đi!” Tôi ghen ngào.

“Là thật, Phiên Nhiên ạ.” Vẻ mặt anh rất bình tĩnh.

“Em không muốn!” Tôi bắt đầu òa lên nức nở.

“Nào, sao vẫn vừa ngốc vừa xấu thế này!” Ngón tay anh vỗ về lên má tôi, thu những giọt lệ trên mặt tôi vào lòng bàn tay. “Ốc xào.”

Anh cười khê, giống hệt như ngày trước, mỗi khi tôi khóc lại nói: “Ốc xào.”

Chúng tôi như quay trở lại nơi thuần khiết thuở nào, dưới quán cóc giản đơn, ngồi bên bàn nhỏ kì cạch khêu từng miếng ốc xào thơm cay nghi ngút.

Quá nhiều chuyện mà tôi không sao tiêu hóa cho hết được hình như đều hóa thành giản đơn trong tiếng lạch cạch ấy.

Thế nhưng khi tôi nhìn anh thành thạo đẩy xe lăn, trái tim tôi vẫn đau lắm. Tôi vẫn không thể chấp nhận được đôi chân hoàn mỹ không tì vết kia làm sao có thể không cảm nhận được chút nào sự ấm nóng của bàn tay tôi trên đó.

4. Nụ hôn trên sân bóng

Mấy ngày liền tôi không gặp được anh.

Tôi ngồi trên nền sân bóng rổ của trường ngẩng nhìn bầu trời cao vợi.

Tôi đang đợi, đợi một ngôi sao băng để tôi cầu nguyện.

“Hãy để anh ấy được khỏe mạnh, cho dù anh ấy không yêu tôi.” Tôi nhắm đi nhắm lại một câu, hi vọng một ngôi sao băng xẹt qua có thể đem điều ước ấy lên trời.

Tôi ngồi đến ê cả mông mà không đợi được ngôi sao băng nào cả, nhưng không ngờ lại đợi được anh.

“Ngây ra nhìn gì vậy?” Anh đẩy xe đến gần tôi, cùng tôi ngẩng nhìn trời.

“Anh – sao lại đến đây?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên, chút thương cảm vừa rồi sớm đã bị hù cho bay đầu mất hút.

“Không biết nữa, nghĩ đến, thế là anh đến.” Trên sân bóng không bật đèn, tôi không biết anh làm sao mà trông thấy tôi. “Dậy đi, đất lạnh lắm. Đã sang thu rồi.” Anh đưa tay ra cho tôi.

Tay anh thật ấm, thật dài, thật tao nhã.

“Bóng không phải cầm lên mà là xoay lên.” Trước đây anh đã từng nói với tôi như vậy. Lúc ấy anh đưa tay điều luyện xoay tròn trái bóng rổ trên đầu ngón tay.

Đột nhiên một vật đen đen tròn tròn nhằm hướng tôi bay tới. Tôi có cảm giác như giây phút ấy trái tim mình ngừng đập, chỉ biết trơ ra đợi bóng đen kia đập thẳng vào cái mặt vốn dĩ phẳng tẹt của tôi.

Bóng đen ấy là một trái bóng rổ đang bay tới, ngay trước khi nó chạm phải mặt tôi, bàn tay vừa mới chìa ra cho tôi đã hút lấy một cách thần kì.

“Phù ...” Tôi thở phào một hơi, vội vã bò dậy khỏi sân chuẩn bị mắng ầm ĩ lên cho hả giận.

“Phiên Nhiên!” Anh giơ tay kia giữ tôi lại kéo mạnh xuống. “Không sao là tốt rồi.”

Anh xoay người lại giơ cao tay, tung trái bóng cũ mềm kia rơi thẳng vào lòng rổ.

Cách đó không xa vang lên một tiếng huýt gió.

“Người anh em, khá lắm.” Một bóng đen cao lênh khênh bước đến vỗ vào vai anh.

Tôi giận dữ đứng bên, không thích gã đó nhìn anh từ trên cao như thế. Trên sân bóng rổ, trước nay chỉ có anh mới có thể nhìn xuống kẻ khác. Tôi bước đến chuẩn bị đẩy xe lăn đưa anh đi khỏi.

“Chơi mấy chiêu chứ?” Lại là cái bóng đen đáng chết đó.

“Này, bạn gì đó ...”

“Chơi một lát nhé?” Một bàn tay quen thuộc đặt lên tay tôi cắt ngang lời tôi nói.

“Chơi ư?” Tôi tròn tròn mắt còn lớn hơn cái bóng đèn.

“Chắc em phải biết thói quen đi bóng của anh chứ.” Mắt anh lấp lóe một tia hưng phấn, như biến trở lại thành thiếu niên bóng rổ tràn trề khí thế ngày nào.

Tôi nhìn mắt anh, lòng bàn tay anh đang nắm lấy tay tôi ướt đầm mồ hôi. Tôi rất sợ anh sẽ bị tổn thương – cả về thể xác và tâm lí. Thế nhưng tôi không sao từ chối được, không nỡ nhìn sự hưng phấn trong mắt anh lụi đi chỉ vì một chữ “không” của tôi.

Tôi đẩy anh chạy trên sân bóng.

Bóng đen bên cạnh giờ tay lên, không ngờ là một cú cản phá.

Anh thoáng ngẩn người, quay đầu lại nhìn tôi nháy mắt tinh nghịch lộ ra hàm răng trắng muốt. “Ha ha” tôi không nhịn được bật cười.

“Lại nào.” Anh vẫy tay với bóng đen kia.

Tôi lại đẩy anh chạy tiếp ... hốt phải hốt trái giả như định vượt qua, anh móc bóng, trái bóng ngoan ngoãn rơi vào rổ.

“Lọt rồi!” Tôi vui sướng nhảy cẫng lên – đó là trái bóng của hai chúng tôi cùng đưa vào rổ. Tôi lắc mạnh vai anh, con nhóc vui vẻ bị đè nén trong sâu thẳm nội tâm lâu nay giờ mới được hoàn toàn buông thả.

“Bạch Vũ Khải! Bội phục!” Bóng đen ôm bóng bước đến bên anh, đưa tay ra. “Quả không hổ danh trung phong số một trong lịch sử trường ta.”

“Cảm ơn!” hai cánh tay đàn ông nắm chặt, tôi ngạc nhiên rằng anh biến mất bốn năm rồi mà trong trường vẫn có người biết đến.

Tôi thở hổn hển nằm vật ra sân, nhắm mắt nuốt nước miếng. Mùi đất ẩm khiến tôi quay trở lại với những tháng ngày la hét “cố lên”

“Phiên Nhiên! Đứng dậy đi, đất lạnh lắm.”

Tôi mở mắt ra, thấy anh cúi người định kéo tôi dậy.

“Mệt quá, em ngồi một lát.” Tôi ngồi dậy, vừa nãy chạy một lúc thật khiến tôi hết cả hơi.

“Đứng dậy đi.” Giọng nói đã hơi nghiêm khắc.

Tôi uể oải bò dậy, anh nín lấy cánh tay tôi thuận thế kéo tôi vào người, đặt tôi ngồi lên đùi.

“Không được đâu ...” Tôi toan nhồm dậy, cánh tay anh ôm tôi càng chặt, tôi lại ngồi xuống đùi anh.

Tôi lập tức trở nên yên lặng, lặng lẽ dùng đôi chân mình cảm nhận chân anh ... Đôi chân cứng ngắc khiến tôi thấy đau, đôi chân dưới lớp da đã mất đi sức sống và linh hồn.

Tôi tựa vào người anh, cẩn thận hít lấy mùi hương quen thuộc đó, cố tình đưa môi chạm vào lớp da mềm mại trên cổ anh. Tôi nhắm đôi mắt cay xè, sợ rằng những giọt nước mắt đã trào lên khóe không tìm được mà ứa ra mắt.

Anh lấy ra một chiếc khăn khô lau mồ hôi cho tôi, chiếc khăn bông mềm mại lau qua trán chậm chậm thấm đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên gò má, sau đó là xuống cổ, cánh tay ... Tôi giống như một đứa trẻ con trốn trong lòng anh, hưởng thụ niềm vui được quan tâm săn sóc. Cuối cùng, anh ôm lấy tôi. Tôi thoáng như cảm thấy hơi ấm từ gò má anh áp lên trán mình.

“Mệt hả?” Anh thì thầm bên tai tôi.

“Ừm.”

“Nghĩ gì đấy?” Giọng anh thật trầm, thật khẽ.

“Đang nghe tiếng bóng bên kia, quên tai lắm.” Tôi co cả người vào lòng anh, có lẽ rất mau thôi, thứ cảm giác được yêu được chở che này sẽ biến thành hồi ức.

“Ngốc.” Anh nâng mặt tôi lên, bờ môi mềm mại áp lên môi tôi, đầu lưỡi nhẹ nhàng thám hiểm...

“Ừm” Tôi khẽ rên lên, hai cánh tay quẩn lấy cổ anh, ngón tay lùa vào mái tóc mát lạnh, cuồng nhiệt mê say đáp trả

“A...” Anh bất chợt đẩy tôi ra, ánh mắt còn vương mê đắm. “Xin lỗi, Phiên Nhiên, anh... anh không biết là mình bị sao nữa. Anh xin lỗi.” Anh quay mặt đi không nhìn tôi nữa.

Tôi đứng dậy nhìn xuống anh, cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào khi này giờ đang nguội lạnh dần. Vẻ mặt tôi cũng dần lạnh xuống. Miệng vẫn còn lưu hơi ấm của anh, thế nhưng anh bây giờ cách xa tôi quá.

“Anh coi em thành cô ấy hả?” Tôi nhận ra giọng nói của mình lạnh ngắt.

Im lặng. Nét mặt anh cứng ngắc, đôi chân dưới tấm dạ không động đậy. Ánh mắt tôi ngừng lại trên đó hồi lâu, tôi đọc được từ đôi chân không chút sinh mệnh ấy bốn từ — cô đơn, bất lực.

“Như nhau thôi, em cũng coi anh như anh ta. Chúng ta hòa.” Tôi liều mạng cầm máu cho con tim thương tổn và lòng tự tôn rướm máu của mình, nhốt đứa trẻ vui tươi trở lại góc sâu u tối trong tim, khóa lại thật chặt.

Anh quay lại nhìn tôi, “Phiên Nhiên....”

“Em khát rồi, mời em uống nước nha.” Tôi đẩy anh ra ngoài. Từng tốp sinh viên tự học trong trường nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò. Tôi đi mà không liếc nhìn, tôi biết đó không phải là những cái nhìn ganh tị nữa mà là tiếc nuối, tò mò và thương hại.

Tôi nghiêng răng nguyên rửa ông trời.

“Phiên Nhiên, anh muốn gặp cậu ấy.” Anh đột nhiên mở lời.

“Ai cơ?”

“Bạn trai em.”

“Anh ấy ra nước ngoài rồi!” Tôi chỉ hận không thể đem anh chàng thần tiên đó ra ngoài vũ trụ.

“Anh đợi.”

“Để làm gì?”

“Giúp em nghiệm thu.” Ngữ điệu của anh lại trở nên bồn chồn bồng đùa. “Để em khỏi bị đám vô tình vô nghĩa lừa gạt mất.”

“Anh mới vô tình vô nghĩa, đồ Trần Thế Mĩ!”

“Nếu có ngày em gặp anh mà không nhận ra anh, coi như em giỏi.” Anh nheo mắt nhìn tôi, đầy vẻ khiêu khích.

“Anh tưởng anh là ai chứ?” Tôi xù lên như một con gà chọi.

Anh bật cười quay sang nhìn phía xa. “Anh đã nợ em rất nhiều, nhưng không trả hết được. Phiên Nhiên, được nhìn em hạnh phúc lấy chồng, anh cũng đỡ hổ thẹn.”

“Chúng ta bây giờ chỉ là bạn học, có lẽ chỉ là hơi thân quen một chút.” Tôi không cần anh đối với tôi như thế, nhưng tôi cũng chẳng biết làm sao – cho dù anh bại liệt ngồi xe lăn, nhưng khi hai tâm hồn trần trụi đối diện nhau, anh vẫn có thể hiểu rõ tôi, áp đảo tôi mạnh mẽ.

Tôi lặng lẽ đẩy anh, tay đẩy xe lăn bị tôi nắm mạnh đến mức ứa đầm. Phía xa là xe của anh, người đàn ông trung niên đó đứng đợi cạnh xe.

Anh đã không thể thiếu được sự chăm sóc của người khác rồi, tôi chớp mắt thật mạnh để mình trông tự nhiên hơn một chút. Ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn chẳng có sao băng

3. Chương 05- 06

5. Quà tặng

Anh kiên quyết để lái xe đưa tôi về.

Tôi mím môi im lặng bước lên xe – tôi biết anh không muốn tôi nhìn thấy bộ dạng tàn phế vô dụng của mình.

Lúc xe chạy, tôi không tìm được ngoái đầu nhìn anh, trên chiếc xe lăn anh thật cô đơn, yếu đuối.

Màn đêm đen đặc dần dần che lấp bóng hình anh ...

Tay tôi khẽ khàng trượt lên môi, ngón tay mân mê nhớ lại nụ hôn bất chợt mà nhầm lẫn ấy. Đôi môi ấm mịn không tìm nổi ngậm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo. Tôi chớp mắt thật mạnh ép làn hơi ấm nóng trở về.

“Giống như lần trước, hi vọng cậu Bạch lần này không có chuyện gì.” Người lái xe tên A Trung nói, chân không ngừng tăng tốc khiến tôi bị nghiêng ngả sang hết bên nọ đến bên kia.

“Lần trước ư? Lần trên đỉnh núi ấy hả?” Tôi nhớ lại hôm sau trông thấy anh bị gãy xương.

“Đúng thế!” Chú Trung thở dài, “Cậu Bạch cứ nằng nặc muốn tôi đưa cô về một mình rồi quay lại đón cậu ấy. Thế nhưng lúc tôi quay lại thì phát hiện ra cậu ấy không ngờ đã một mình xuống được một đoạn đường núi, ngã ở ven đường, khiến tôi sợ đến mức không biết phải ăn nói sao với ông chủ và bà chủ.”

“Anh ấy — tự mình đẩy xe lăn xuống núi sao?!” Tôi hít vào một hơi lạnh.

“Vâng! Nghe cậu ấy nói cậu ấy tự nhiên sốt ruột muốn đi theo nhìn cô, sợ cô một mình xuống núi gặp nguy hiểm.” Chú Trung liếc nhanh sang tôi, “Cô Lâm, không phải tôi lừa dối nhưng cậu Bạch thực sự đối với cô rất đặc biệt.”

“À ờ” Tôi cũng không biết phải giải thích ra sao với bác tài nữa.

Đầu óc tôi gắng sức tưởng tượng cảnh anh ngã soài trên núi không thể tự xoay sở, trái tim tôi đau như tan nát, không sao kìm chế nổi cái cảm giác sợ hãi đến điên người.

“Tôi... tôi tự về được. Chú mau quay lại xem anh ấy đi.” Tôi không khống chế nổi nỗi sợ hãi lan tràn.

“Lâm tiểu thư!” Chú Trung do dự.

Tôi đẩy cửa xe cho chú một lí do chắc chắn: “Tôi sắp về đến nhà rồi.”

Chú Trung cười nhìn tôi áy náy, dậm ga quay đầu xe về phía ngược lại ...

Tôi ngồi khoanh chân trên giường như một lão tăng nhập định .

“Cục cưng, còn chưa ngủ sao?” Mẹ già tôi thò đầu vào.

“Ừm, ngắn ngủi một lúc thôi.” Tôi cố gượng cười.

“Công ty mới đã quen chưa? Con cũng bớt bốc đồng chút đi.” Mẹ già thấy tôi không từ chối để mẹ vào liền lách vào phòng tôi.

“Mẹ, tại sao người ta lại biết đi?” Tôi nhìn đôi chân đan vào nhau vắt vẻo của mẹ.

“Chuyện này cũng phải hỏi sao?” Mẹ ngạc nhiên hỏi.

“Nhưng có người không thể đi được.” Tôi nhớ đến anh và đôi chân không thể động đậy của anh.

“Cục cưng, con sao thế?” Mẹ nhìn tôi lo lắng, sờ nắn trên đùi tôi. “Con không định ẹ con biết tin xấu gì đấy chứ?”

Tôi áy náy nhìn vẻ sợ hãi trong mắt mẹ, tôi ôm lấy bà, sợ mình đã dọa chết khiếp trái tim sắp năm mươi tuổi của bà . “Con không sao, mẹ đừng nghĩ lung tung.”

Mãi lâu sau, dỗ dành an ủi mãi mới khiến mẹ tôi hoàn hồn lại, chút ý định nói chuyện của anh ấy ẹ nghe cũng không còn.

Lim dim mắt trên giường, đầu óc tôi hỗn loạn, xe lặn, bóng rổ, nụ hôn, tất cả xoắn tít lấy nhau. Khi tôi nửa mê nửa tỉnh, trời đã sáng tự lúc nào.

Tôi vác đôi mắt thâm quầng tới công ty, ngáp ngắn ngáp dài trước màn hình máy tính.

“Bộp ... bộp”. Một bàn tay quyền uy vỗ lên mặt bàn tôi.

“Chủ nhiệm!” Tôi vội vàng đứng dậy cố gắng mở to đôi mắt đang lơ đãng muốn ngủ, làm ra vẻ cung cung kính kính.

“Kỉ niệm thành lập công ty, nhân viên mới phải lên tự giới thiệu, tốt nhất là có vài tiết mục, mục đích là để ...”

“Góp vui với mọi người ạ?” Tôi to gan lớn mật nhanh nhẩu đáp.

Chủ nhiệm nhìn tôi với vẻ “cô này hiểu chuyện dễ dạy”

“Em định nói một câu thế này – Tôi là Lâm Phiên Nhiên, that’s all, thank you.”

“Không được! Cô ăn mặc đẹp cho tôi chút, thể hiện cho tốt kéo người khác nói nhân viên của tôi không ra gì!” Chủ nhiệm trừng mắt, khuôn mặt béo núc rung lên.

“Vấn đề là em có mặc long bào cũng không giống thái tử ...” Tôi nhìn bộ đồ Jeans đơn giản trên người.

“Đừng có mặc cả với tôi!” Chủ nhiệm phát tay chạy mất.

Đúng là cá nằm trên thớt! Tôi bức bối nghĩ, cái công ty quỷ quái này từ trên xuống dưới đều bắt nạt tôi.

Tôi đứng ngẩn ra nhìn những quây trưng bày hoa lệ trong trung tâm thương mại, cổ tưởng tượng những thứ trang phục gọi là đẹp để đó mặc lên người tôi trông sẽ thế nào. Thế nhưng khiến tôi tuyệt vọng chính là đám giá tiền ghi trên đó. Đầu óc tôi chỉ nghĩ – số tiền này có thể đi Lệ Giang rồi, số tiền kia có thể đi Maldives

Tôi thở dài một tiếng, ngồi xuống bên cửa sổ trưng bày một cách thật mất hình tượng. Xem ra bảo tôi bỏ tiền mua mấy thứ quần áo này không bằng để tôi từ chức về nhà đi du lịch một chuyến nữa cho xong.

Tôi lắc đầu định bỏ về nhà.

Cái tên hôm qua khiến tôi mất ngủ tự đẩy xe lặn đến, trên mặt nở nụ cười dìm chết người ta đi lại gần tôi. Tôi muốn chạy nhưng chân tôi không cho tôi chạy – tôi vẫn tham lam muốn ở bên anh một lát.

“Sao anh cứ bám theo em như hồn ma vậy?” Tôi nỗ lực lườm một cái.

“Đừng có đề cao bản thân quá, anh chỉ tình cờ đi qua, nhìn thấy một cô ngốc ngồi trong trung tâm thương mại thở vắn than dài mới lại xem chuyện lạ thôi.” Anh nhìn tôi hứng thú, những đường nét hoàn mỹ trên mặt khiến đôi mắt đang cố trừng lên của tôi không sao dời đi được.

Tôi nuốt nước bọt, cố áp chế ham muốn sàm sờ đôi môi căng mọng của anh.

“Chú Trung đâu?” Tôi phát hiện ra anh lại chỉ có một mình, đâm lo: “Anh đừng có suốt ngày chạy loạn một mình vậy chứ!”

“Trong mắt em anh đã vô dụng đến thế sao?” Khuôn mặt anh tuần thoáng qua chút giận, mặc dù miệng vẫn cười như không có chuyện gì.

“Hả, em ... em đâu có” Tôi vẫn luôn cẩn thận lảng tránh đề cập đến chân anh, đối mặt với sự chất vấn này tôi gần như không biết đáp lại thế nào.

“Ha ha....” Cái tên vô sỉ kia không ngờ lại phá ra cười.

“Anh” Tôi chồm lên như một cô nàng hung dữ.

“Phiên Nhiên!” Anh khó khăn lắm mới nín cười, tóm lấy cánh tay đang khua loạn của tôi để trước ngực. “Chọn được gì rồi?”

“Em ... cái này” Tôi không biết phải giải thích cho anh thế nào rằng tôi căn bản không muốn mua mớ áo quần đắt chết người đó.

“Áo thun quần bò, một trăm năm cũng không thay đổi, bạn trai em không có ý kiến gì sao?”

“Là chủ nhiệm có ý kiến.” Nói đến vấn đề này tôi bắt đầu lên tinh thần dạy dỗ người ta, “Chính là cái đám lão gia thích ca múa nhảy nhót các anh tổ chức kỉ niệm thành lập công ty, hại em” Tôi bắt đầu nhao nhao lên.

“Thành lập công ty?” Anh vỡ lẽ, “Đi nào.” Anh đẩy xe lăn đi vào trong trung tâm thương mại.

“Đi á?” Tôi vẫn đứng im tại chỗ.

“Bây giờ anh chỉ có một mình, em nhẫn tâm bỏ rơi anh sao?” Anh ngoái đầu chậm rãi bỏ lại một câu.

Thật đúng là hiểm quá đi, bắt nạt tôi lương thiện. Tôi tức tối đi theo phía sau anh.

Chúng tôi đi thang máy lên đến khu đồ đầm nữ mà tôi chưa tới bao giờ.

Tôi đẩy anh với nét mặt vô cảm, anh thì lại hứng chí hân hoan, suốt dọc đường thu hút không ít ánh mắt chăm chú của nữ giới.

Đột nhiên anh rẽ vào một cửa hàng “Bộ đồ màu mù tạc đó, size của cô ấy.” Anh nói nhỏ với cô phục vụ.

“Này.” Tôi hoảng loạn nhìn cửa tiệm này – những nơi thế này đúng là nơi đại kỵ của tôi: quần áo thì ít mà cửa hàng thì to!

“Thử có mất tiền đâu!” Anh nhướn mày với vẻ chẳng có gì đáng nói.

“Mời cô qua bên này.” Cô phục vụ mỉm cười chỉ dẫn.

Tôi ảo não chui vào phòng thay đồ, không đúng, nên gọi là sảnh thay đồ mới phải, bởi vì nó còn rộng hơn phòng khách nhà tôi.

Tôi ngạc nhiên ngắm mình trong gương – bộ dạ phục tơ tằm mềm mại bó sát khiến thân hình tôi thướt tha đến lạ, khe ngực lấp ló trong chiếc khăn choàng toát lên vẻ quyến rũ đầy nữ tính Tôi chưa từng biết rằng mình lại có mặt này!

Ánh mắt vô tình dời đi, trong tấm gương trông thấy một đôi mắt sâu thẳm tràn đầy vẻ tán thưởng, tôi hơi sững người quay lưng lại nhìn anh.

“Đẹp lắm.” Anh khẽ thốt ra hai chữ, bờ môi mềm mại nhếch thành một đường cong tuyệt đẹp.

Tôi hoảng hốt cúi đầu chạy khỏi phòng thay đồ, hai tay dè lên ngực, sợ trái tim đang kích động có thể nhảy ra ngoài. Tay tôi run rẩy lật nhìn mác giá, tôi há hốc miệng

Tôi cẩn thận đưa trả bộ dạ phục “Ừm ... thôi”

“Gói lại!” Anh rút ra một tấm thẻ vàng.

“Đắt lắm đấy!” Tôi trừng mắt nhìn anh.

Anh đặt túi đồ lên đui, đẩy xe rời khỏi.

“Phiên Nhiên, vừa rồi anh đã thấy trong mắt em thứ mà em đã đánh mất từ lâu lắm.” Anh nói khẽ.

“Cái gì cơ?”

“Mộng mơ thuần khiết và kì vọng. Anh không biết có phải là anh đã làm mất những thứ quý giá đó của em không nữa.”

Tôi chợt dạ nhìn phía xa. Tôi biết mình đã đánh mất những gì, rất lâu rồi Một cô gái mà trong mắt không còn nổi chờ mong kỳ vọng thì không phải là một người hạnh phúc.

“Xin lỗi em.” Anh khẽ thở dài.

“Em không muốn nói chuyện ngày trước nữa.” Tôi cúi nhìn xuống, che giấu đi nội tâm chua xót. Một người không thể cho, một người không thể quên nổi, nói thì có ích gì?

“Cái này tặng em, hãy làm một cô gái vui tươi nhé.” Anh mỉm cười đặt chiếc túi vào tay tôi.

Lòng bàn tay tôi hơi toát mồ hôi đã bao lâu rồi tôi không được nhận món quà vui vẻ thế này?

6. Ra đi

Tôi ôm mấy bó hoa gói gém cầu kì ra khỏi công ty ... Đây là hậu quả của việc tôi mặc bộ lễ phục đắt đỏ đó trong buổi lễ kỉ niệm thành lập công ty, trong một đêm tôi đã thăng cấp từ em gái nhỏ lên hàng ngũ mỹ nữ.

Bách hợp, tulip, hoa hồng ... không có loại nào tôi thích cả. Mùi hương bách hợp trộn lẫn hương hoa hồng nồng nặc khiến tôi thấy chóng mặt. Nhưng bất kể ra sao cũng phải vượt khó đem đồng hoa này về nhà ẹ tôi xem – con gái mẹ không phải là không có ai theo!

Ánh mắt tò mò ngưỡng mộ suốt dọc đường khiến tôi bay bổng, lòng hư vinh của con gái giây phút ấy thể hiện ra đến tận cùng, tôi đắc ý nhướn mày áp chế ham muốn cười toáng lên như một đóa mê hoa, chạy về phía trạm xe bus.

Xe bus đông quá

Tôi thầm thở dài, còn chưa đợi tôi về đến nhà mà lòng hư vinh đã thành bùn dưới chân rồi.

Một chiếc xe màu đen chậm chậm chạy đến bên tôi.

“Cô gái bán hoa ngốc nghếch.” Một giọng nói trêu chọc vang lên – giọng nói mà tôi chết rồi nghe được cũng phải bật khỏi quan tài.

“Hứ!” Tôi ngẩng đầu kiêu ngạo, thế nhưng tôi nhanh chóng nhớ ra thứ đã giúp tôi giành được tất cả hư vinh chính là bộ váy anh bỏ tiền mua. Tôi lập tức thấy hơi hụt hẫng.

“Nếu không muốn hoa của em nát hết thì tốt nhất lên xe đi.” Anh lười nhác tựa vào lưng ghế nói.

Cái tên này cứ như là đi guốc trong bụng tôi vậy, lúc nào cũng nói trúng điểm yếu của tôi. Tôi hậm hực đưa đồng hoa cho chú Trung vừa đi đến cạnh tôi, lượn qua hông xe chui vào từ phía kia.

Lần đầu tiên tôi ngồi cùng một xe với anh, sợi dây an toàn cố định anh ở chỗ ngồi, đôi chân không cảm giác dưới tấm dạ tựa sang một bên vô lực, hai tay chấp lại đặt trên đùi.

Tay anh có thể cảm nhận được chân anh nhưng đôi chân đó lại không cảm nhận được chút xúy hơi ấm nào đôi tay đem lại – đây là một thứ cảm giác khó có thể cân bằng. Tôi ngồi ghế bên trái, mắt nhìn xuống giấu đi nội tâm phức tạp.

“Bây giờ có phải là thấy hít thở thoải mái hơn rồi không?” Anh quay sang mỉm cười nhìn tôi.

“Sao anh biết” Tôi buột miệng đáp. Anh hiểu tôi hơn nhiều so với tôi tưởng. Anh vẫn để ý đến tôi sao? Trong lòng tôi hiện lên một chuỗi bong bóng hi vọng dập dềnh.

“Em trong suốt như nước lọc ấy.” Anh đặt tay lên chỗ tựa tay bên cạnh.

“Lúc xe chạy khó giữ thăng bằng phải không?” Tôi e dè hỏi, tôi muốn biết tất cả về anh, nhưng cũng rất sợ làm tổn thương anh.

“Ừ, anh sợ khi xe quẹo hay lắc mạnh sẽ ngã đè lên em mất.” Ngữ khí của anh bình thản chẳng khác gì đang nói $1+1=2$. Tôi ngậm hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Thăng bằng, một trung phong bóng rổ xuất sắc cho dù cả người ở trên không cũng vẫn có thể giữ thăng bằng, thế mà giờ đây – ngay cả khi ngồi anh cũng không thể giữ thăng bằng được. Tôi không biết tại sao ông trời lại chà đạp lên lòng tự tôn và tự tin của một con người như thế, để cho anh nếm trải sự khác biệt giữa có thể và không thể bất cứ lúc nào.

“Em thích hoa lan vũ nữ, đúng không?” Nụ cười mỉm và giọng nói khẳng định của anh cắt đứt dòng suy tư đau đốn của tôi.

“Ừm.” Tôi cố nặn ra một nụ cười hờ hững. Mỗi lần nhìn vào chân anh, bất kể tôi vui đến đâu cũng tự nhiên sinh ra cảm giác nặng nề.

Xe dừng lại trước một tiệm bán hoa.

“Đợi anh một lát.” Anh cởi đai an toàn, chú Trung sớm đã lấy xe lăn từ trong cốp ra để cạnh cửa xe.

“Anh làm gì đấy?” Tôi cuống lên, “Anh đừng có nói là anh đi mua hoa đấy nhé, nhảm quá!”

“Anh cứ nhảm thế đấy, em có phải là không biết đâu.” Anh nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng ngà đều đặn.

“Cậu Bạch ...” Chú Trung đưa tay ra muốn đỡ lấy anh.

“Để tự tôi.” Anh chống một tay lên ghế, một tay chống lên xe lăn lê tấm thân nặng nề của mình. Đôi chân thon dài bị động đậy hướng theo thân thể, cuối cùng bị đôi tay của chú Trung chuyển đến chỗ để chân trên xe lăn.

Từ đầu đến cuối anh luôn tránh mắt tôi.

Ba phút sau, một đóa lan vũ nữ rực rỡ đưa đến trước mặt tôi.

“Nhảm, nhảm quá đi!” Tôi lấp bắp che giấu đi nội tâm kích động của mình.

“Cái này hợp với em hơn.” Anh cười rạng rỡ. Sau đó lại khó khăn lặp lại những động tác ngược lại với ba phút trước.

“Đi lại không tiện thì đừng làm mấy chuyện không cần thiết nữa.” Tôi lựa chọn từ ngữ mãi mới lí nhí nói được một câu.

“Chỉ là không tiện thôi mà.” Anh mỉm cười an ủi tôi, “Đừng có trưng cái mặt Lâm Đại Ngọc ra như thế được không, chẳng giống em chút nào.” Anh xoa mái tóc ngắn của tôi, một thứ cảm giác bồi hồi lướt qua trong lòng.

Đây là yêu sao? Hay chỉ là vật thay thế của tình yêu? Đầu tôi lại hiện lên cô gái xinh đẹp mà cả đời khiến tôi phải tự ti, trái tim tôi trở nên trống rỗng.

Đây chính là niềm vui vụng trộm, là niềm vui sướng nhất thời nhận được, nhưng rất nhanh sau đó là bất an sợ hãi, nhận được càng nhiều, nỗi sợ càng sâu.

Tôi chăm chú nhìn bàn tay sạch sẽ mịn màng gác trên chỗ tựa tay, móng tay gọt giữa chính tề tỏa ánh sáng phản hồng mờ nhạt. Tôi gần như cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ đó.

Tôi đưa tay ra đặt lên mu bàn tay anh như kẻ mộng du. Tay anh thoáng run lên, lật lại ôm gọn bàn tay không lớn của tôi trong lòng bàn tay, nắm thật chặt. Đột nhiên anh đặt tay tôi gọn sang một bên, ánh mắt sáng ngời trở nên tăm tối vô cùng.

Trái tim tôi chìm dần xuống, an ủi, cảm thông, thương hại ... Tôi tổng kết lại tất cả những từ ngữ có thể giải thích cho hành vi của anh Tim tôi bỗng dưng giận dữ điên cuồng, thế nhưng tôi mau chóng kìm lại những lời sắp vọt ra khỏi miệng.

Tại sao anh cứ không ngừng đến gần tôi, khiến tôi không ngừng buông lỏng và sai trái! Nỗi giận điên cuồng biến thành nội tâm bất lực, cho dù như thế tôi vẫn muốn hết lần này đến lần khác lừa gạt bản thân mình, chỉ vì niềm vui và sự buông thả trong gang tấc.

Không khí trong xe càng lúc càng trầm khiến tôi ngột thở.

“Có phải anh đã quá ích kỉ không?” Tiếng nói trầm thấp bất lực của anh phá vỡ sự im lặng. “Anh biết em không có bạn trai, cũng biết những sắc màu trong mắt em đều là do anh cả, anh không thể cho em kết quả, nhưng lại cứ liên tục cho em hi vọng”

Tôi chớp mi, một giọt nước mắt buông rơi, lại một giọt nữa

“Là bản thân em ngu ngốc mà thôi.” Mãi lâu sau tôi mới nghẹn ngào thốt được một câu.

“Em chưa bao giờ là đối thủ của anh, anh thích thế nào cũng được! Em thế là là đáng kiếp!” Tôi lấy tay áo gạt nước mắt, cảm xúc muốn nổ tung, giọng nói càng lúc càng cao: “Anh tưởng anh là cái gì chứ, muốn chia tay là chia tay, muốn lại gần liền lại gần, muốn gạt tay tôi liền gạt ... anh là một tên khốn chính thống!”

Tôi thở hổn hển, mắng đến quên cả bản thân. “Anh dựa vào cái gì mà bước vào cuộc sống của tôi, lúc nào cũng tự mình xuất hiện, sau đó lại tự bỏ đi. Anh không yêu tôi, anh có thể nhìn thấu tất cả của tôi, nhưng vẫn đùa cợt tôi như một con ngốc!”

“Sau này tôi không muốn gặp lại anh nữa!” Khi không còn lời nào để nói nữa, tôi gầm lên giận dữ. Bó lan vũ nữ trong tay ném mạnh vào anh. Những đóa hoa vừa mới đây thôi còn rực rỡ tươi tắn lá tả rơi xuống đất.

Những cánh hoa vàng tươi rơi xuống, lướt qua đôi mắt sâu thẳm mà không chút ánh sáng của anh. Khuôn mặt không chút biểu tình trở nên trắng bệch, đôi môi thoáng mở cuối cùng lặng lẽ khép lại.

Giọng nói của tôi tan ra trong gió, chiếc xe lại rơi vào sự tĩnh lặng im lìm.

Sự im lặng của anh gỡ nốt tầng tự tôn cuối cùng của tôi. “Dừng xe!” Tôi hét lên.

Xe còn chưa dừng hẳn tôi đã đẩy cửa chạy ra ngoài. Nước mắt tuôn xối xả không sao kìm được.

“Cực cực? Bố con bảo mẹ con mình tối nay đến Di Viên ăn cơm.” Mẹ tôi lật tấm chăn mà tôi đang vùi đầu trong đó nói.

“Mẹ lại có thể thịt chồng cũ của mẹ một bữa tôm hùm còn gì.” Tôi rúc trong chăn không dám lộ ra ngoài. Tôi sợ mẹ nhìn thấy đôi mắt khóc đến sưng húp của tôi mà phát hoảng, lại càng sợ mẹ truy hỏi.

“Mau dậy đi, lười chết mất thôi. Xem con thế này sang nước Anh rồi phải làm sao?” Mẹ nhắm chuẩn xác vào chỗ mũi tôi trong chăn nhéo một cái.

“Nước Anh gì chứ?!” Tôi giật mình giật tung chăn, mùa đông ngày ngắn, trong phòng tối om mù mịt.

“Bố con nói muốn đưa con sang Anh du học! Chẳng phải đây là điều ngày trước con tự nói sao?”

“Du học? Con nói là du lịch mà ...”

“Thế chẳng phải như nhau cả sao? Mau lên, tôm hùm của mẹ ...” Mẹ kích động đến mức tự chạy khỏi phòng tôi.

Nước Anh! Tôi lẩm bẩm tên đất nước xa lạ này. Đó là nơi cách Trung Quốc đủ xa, một nơi thích hợp để tôi làm đà điểu. (*đà điểu khi gặp nguy hiểm thì giấu đầu vào trong cát, cho rằng như thế sẽ được bình yên vô sự*)

Tôi lật chăn đứng dậy lấy hai cục đá lạnh xoa lên đôi mắt sưng húp lên vì khóc.

Thì ra trên đời này nếu có tiền, rất nhiều chuyện tưởng chừng khó khăn cũng có thể trở nên đơn giản.

Khi mẹ con tôi hùng hổ đánh chén tôm hùm, chồng cũ của mẹ tôi nói: ông đã thần thông quảng đại làm gần xong hết những thủ tục cần thiết rồi, chỉ chờ tôi gạt đầu là có thể đi ngay.

Tôi lập tức gạt đầu, nhớ lại đóa lan vũ nữ nát tan khi nãy – không còn cách trốn chạy nào hoàn mỹ hơn thế này.

Chồng cũ của mẹ tôi hài lòng với câu trả lời của tôi, cho rằng cuối cùng rốt cuộc tôi cũng biết nghĩ cho tương lai mình. Gắp từng miếng tôm hùm bao hàm cái gọi là “tình yêu người cha” chấm mù tạt bỏ vào bát tôi.

Tôi bó mình như cái bánh tét, chuẩn bị đến công ty lần cuối – cái công ty mà tôi làm việc chưa đến nửa năm.

“Từ chức!” Anh nhìn tờ đơn xin thôi việc tôi đưa lên hồi lâu không lên tiếng, ánh mắt đầy tiều tụy. “Đến phòng tài vụ lấy tiền, bàn giao công việc xong là có thể đi rồi.” Anh do dự một lát rồi nhanh chóng ký tên lên tờ đơn thôi việc của tôi. Khi nét cuối cùng của chữ Khải trong tên anh hạ xuống, trái tim tôi cũng như ngừng lại theo.

Chúng tôi ngây ngô đại dốt gặp lại, bên nhau đầy ám muội, bây giờ đích thực nên dứt điểm rồi. Tôi im lặng nhận lấy lá đơn đã ký từ tay anh, không nói lời nào quay gót bước đi.

Tôi hi vọng phía sau vang lên tiếng gọi, thế nhưng tôi cũng sợ anh níu kéo tôi lại. Cuối cùng tôi chẳng nghe thấy tiếng gì, cánh cửa khép lại sau lưng tôi

Tôi ngẩng đầu hít sâu một hơi, đứa trẻ tham lam lại sắp đi xa rồi, hi vọng đây sẽ là lần cuối.

4. Chương 07 - 08

7. Tình địch

Tôi xưa nay không phải là kẻ hay than thở ca cẩm về thời tiết, thế nhưng tôi lại căm ghét thời tiết London ghê gớm.

Đến cái nơi có thể làm đả đảo này, tôi cứ có cảm giác mình đã thiếu mất một mảnh hồn. Tôi thường xuyên gần gũi người vô cố, thỉnh thoảng cũng rờ lên đi theo một đám bạn mới ra ngoài phá phách....

Nghe nói ở London tuyệt nhất là được đứng trên một cây cầu đá cổ kính trong màn sương mù nhìn về phía bắc sông Thames. Vì thế trong tiết trời mù sương, tôi liền ra ngồi bên bờ sông ảm lạnh, buông thả tâm trạng của mình.

Không thể không thừa nhận, lần thứ hai tôi rời khỏi anh, tác động của tình yêu mới thể hiện ra sâu sắc, thứ tình yêu ấy thật sự khiến tôi không sao chạy thoát.

“Khải, em yêu anh.” Tôi lăm bắm một mình với dòng sông Thames không chút quyến rũ này. “Em không biết rằng mình sẽ nhớ anh đến thế.” Một giọt nước mắt long lanh lăn dài trên gò má, lạnh ngắt dưới cơn gió buốt rồi theo gió bay đi.

Cách đó không xa, một cậu bé tóc vàng đang ngồi xe lăn bên bờ sông lộng gió. Nụ cười diễm tĩnh trên môi. Mắt tôi không tự chủ mà giật lên mấy cái.

Bởi vì cậu ấy cũng giống như Khải, con người xa lạ ấy trong mắt tôi bỗng chốc trở nên thân thiết lạ thường.

Tôi nhẹ nhàng bước đến bên một băng ghế dài gần đó lặng im ngồi xuống. Tôi cảm thấy như Khải đang ở bên tôi, mỉm cười nhìn tôi.

Không biết đã qua bao lâu, toàn thân tôi lạnh ngắt đến tê dại. Cậu bé diễm tĩnh ngồi xe lăn bên cạnh đã biến mất từ bao giờ. Tôi hét toáng lên với lòng sông, nở nụ cười tự giễu rồi bỏ đi.

“Coffee, mình cần một tách coffee nóng. Cái thời tiết quỷ quái này” Khôi phục lại bản tính điên điên khùng khùng của mình, tôi chạy khắp nơi tìm kiếm một chỗ có thể kiếm được một tách coffee cho ấm bụng.

Đang nhìn đông ngó tây, đột nhiên có một cánh tay túm lấy tôi.

“Cướp!” Tôi lập tức ôm lấy ba lô.

“Lâm Phiền Nhiên, không ngờ cô lại ở đây.” Một giọng nữ cao bực bội kêu lên, không ngờ lại là tiếng Trung.

“Ai đấy?” Tôi choáng, gần như không tin nổi. Ở cái chốn này mà cũng có thể gặp được người quen. “Là ai?”

“Cô đi theo tôi, cô làm tôi tức chết mất.” Giọng nữ tiếp tục khiến tôi ù cả màng nhĩ, không chút khách khí kéo xềnh xệch tôi vào một quán café ven đường.

“Này, sàm sỡ” Tôi bắt đầu giằng co với cô ta. “Tôi không quen cô.”

“Thế thì cô nhìn cho kĩ đi hẵng nói.” Giọng nữ ngừng lại, quay cả mặt ra trước mặt tôi.

“Hồ li tinh?” Tôi buột miệng – khuôn mặt xinh đẹp đó, khuôn mặt luôn khiến tôi tự ti trong mỗi giấc mơ. Phổi tôi như bị hút sạch dưỡng khí, không còn khả năng hô hấp. “Cô... muốn làm gì?” Giọng nói của tôi trở nên yếu ớt, thều thào đến mức khó chấp nhận.

Tha hương gặp tình địch, cũng coi như một chuyện thê thảm trong đời nhỉ?!

“Có gì thì nói đi, tôi bận lắm.” Tôi lạnh mặt ngồi xuống đối diện cô ta – đây chính là chỗ thiết thòi của người lùn, tôi đã bị một cô nàng mét bảy lôi vào xềnh xệch.

“Tại sao cô không nói một lời đã bỏ đi xa tít thế này?” Đôi môi đỏ mọng quyến rũ của cô ta khép mở, ngữ điệu đầy chất vấn.

“Cái gì mà không nói một lời, bố mẹ tôi biết cả đấy chứ.” Tôi cãi lại, “Không biết tôi dẫm phải đuôi cô khi nào thế?” Tôi nguýt.

“Tại sao cô có thể rời bỏ Bạch Vũ Khải như vậy? Cô có biết làm thế là tàn nhẫn lắm không? Cô có biết anh ấy vì cô” Nói đến đây, giọng nói hồ li tinh trở nên do dự.

“Anh ấy rất yêu cô!” Hồ li tinh cúi đầu nghịch cái thìa trong tay một cách vô thức. “Tôi không biết mình tự ý nói cho cô những chuyện này có phải là sai trái không nữa, nhưng ... anh ấy nói cô đi rồi, tôi thật không ngờ lại gặp cô ở London.”

Tôi há hốc miệng nhìn cô ta với vẻ không tin nổi. Cô ta nói anh rất yêu tôi!

“Anh ấy vì cô mà chối bỏ tôi, từ bỏ cả bản thân mình. Cô đã thấy anh ấy rồi đấy, đừng có trêu đùa tôi nữa được không?” Tôi yếu ớt phân bua. “Cô thắng rồi, được chưa hả, tôi đi đây.”

“Lâm Phiên Nhiên, tại sao cô lại không tin bản thân mình, không tin anh ấy đến thế! Cô là người thông minh, sao còn nhìn không thấu?” Hồ li tinh tức giận kéo tôi lại, giọng nữ cao vút thu hút cái nhìn của những người xung quanh.

“Tôi” Tôi chợt dạ nhìn khắp lượt những ánh mắt hiếu kì, co rụt đầu định bỏ chạy.

“Lâm Phiên Nhiên, nếu cô còn yêu anh ấy, hôm nay nếu bỏ đi cô sẽ hối hận cả đời!” Tiếng nói đe dọa phía sau như sét đánh vào tôi.

Cô ta đã thành công uy hiếp bước chân tôi ngừng lại.

“Cô không muốn biết chuyện chân anh ấy là thế nào sao?”

Tôi sững lại, quay lưng về phía cô ta không biết làm sao mới phải. Tôi luôn muốn biết, nhưng ... tôi cũng chưa bao giờ dám nhắc đến.

Một bàn tay mảnh dẻ kéo lấy tay tôi, đưa tôi trở lại chỗ ngồi. Xung quanh vang lên những tiếng vỗ tay rào rạc chẳng hiểu vì đâu. “Đám người ngoại quốc này” – tôi lầm bầm một câu che giấu đi tâm trạng lúng túng.

“Ha ha.” Phía đối diện vang lên một trận cười khúc khích.

“Cười cái gì chứ?!” Tôi hơi giận bởi hoàn cảnh hiện tại của mình.

“Cô thật ngốc nghếch đến đáng yêu, anh ấy thích cô chính là ở điểm này.” Hồ li tinh nhìn tôi đầy hứng thú. “Vừa nhạy cảm lại vừa thẳng thắn.”

“Thế thì sao chứ.” Con người tôi cực kì vô dụng, bất kể là ai chỉ cần mềm mỏng với tôi là tôi còn đáp lại mềm mỏng hơn gấp bội. “Cô muốn nói gì thì nói nhanh lên. Chân anh ấy” Tôi vẫn còn không nỡ nhắc đến chân anh ấy, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy đau đớn vạn phần.

“Chân anh ấy do ảnh hưởng quá mạnh của khối u cột sống khiến cột sống thoái hóa, khi phẫu thuật tổn thương đến tủy dẫn đến bại liệt.”

“Bại liệt!” Giọng nói của tôi lạnh như gió bắc. “Anh ấy chưa từng nói cho tôi, tuy rằng tôi đã đoán ra rồi.”

“Đương nhiên anh ấy sẽ không nói cho cô biết, anh ấy chia tay cô chính vì chuyện này.”

“Hồi trước khi tôi thổ lộ với anh ấy, anh ấy nói đã tìm được người bạn gái gần bó nửa đời còn lại rồi, hi vọng tôi cũng có thể mau chóng tìm thấy tình yêu đích thực.” Đối diện với khuôn mặt thoảng chút ửng hồng của cô ta – mỗi người con gái khi nhớ về mỗi tình đầu đều rất đáng yêu – tôi nghĩ vậy.

“Thế nhưng tôi không cam tâm. Năm đó tôi thấy cô quá bình thường, anh ấy ưu tú như vậy làm sao có thể ở bên người bạn gái bình thường như cô được chứ?!” Cô ta ngẩng đầu lên cười ngượng ngập.

“Ha – tôi xấu, tôi nhận mà.” Tôi cười ngây ngô.

“Sau đó tôi cứ bám riết lấy anh ấy, anh ấy luôn luôn giữ khoảng cách với tôi, luôn tôn trọng tôi. Tôi thật sự rất ngưỡng mộ cô vì có thể khiến anh ấy yêu cô đến thế. Sau này tôi dần dần phát hiện ra mình hết hi vọng thật rồi, đành xin làm bạn với anh ấy.”

“Anh ấy luôn từ tốn lễ độ làm bạn với tôi, cho đến một hôm anh ấy nhờ tôi một chuyện. Anh ấy chưa bao giờ yêu cầu tôi chuyện gì, tôi đồng ý ngay tức khắc. Anh nói anh bị khối u cột sống, khối u hơi lớn, cần phẫu thuật, có thể sẽ có vấn đề. Không phẫu thuật thì kiểu gì cũng liệt. Anh ấy nói cô nhạy cảm thiện lương, lại là con một trong nhà chỉ có mẹ, sợ sẽ làm tổn thương cô, không thể bảo vệ cho cô được, vì thế nên anh đã chọn chia tay cô vào ngày cá tháng tư. Nếu như không có chuyện gì, anh ấy sẽ nói với cô đây chỉ là trò đùa ngày cá, thế nào cũng giành lại cô bằng được. Nếu như không qua được, anh ấy sẽ rời xa cô mãi mãi, để cô hận anh ấy cả đời.”

Hồ li tinh chậm rãi thở dài, khẽ cười liếc nhìn tôi, “Bây giờ nhớ lại mới thấy anh ấy thật ngốc, đúng không?”

“Ừ, ngốc thật.” Tôi chớp mắt, một giọt lệ lăn dài nhưng tôi không sao nín được cười, trái tim hơi đau nhói. “Nói cho cùng, anh ấy không muốn cùng tôi chia sẻ những gì trong cuộc sống.” Tôi chua chát nói.

“Anh ấy quá ngốc, cũng quá yêu cô. Nhớ lúc đó, ánh mắt oán hận cô nhìn chúng tôi dọa tôi sợ chết khiếp.”

“Oán hận ư?” Thật khó mà tưởng tượng ra bộ dạng oán hận của tôi.

“Thế mới thấy lúc đó cô hận chúng tôi đến thế nào, ha ha, có điều là vì yêu mà hận, chẳng phải sao?”

Vì yêu mà hận, tôi không khỏi suy nghĩ nhiều về câu nói đó.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, bởi vì tôi là người duy nhất trong đám bạn của anh ấy biết chuyện này, thế nên có chuyện gì liên quan anh ấy đều tìm đến tôi, một là vì tôi ở quá xa, hai là anh ấy cần được trút bầu tâm sự. Cô đừng gọi tôi là hồ li tinh nữa. Tôi tên là Nhạc Vũ.”

“Nhạc Vũ, tôi xin lỗi.” Tôi hơi ngại, “Chân anh ấy không thể khỏi được sao? Tôi không dám hỏi anh ấy, hỏi rồi có khi anh ấy lại quay sang an ủi tôi ấy chứ.”

“Trước mắt là không thể, thực ra lúc trước tỉ lệ phẫu thuật thành công là 80%, nhưng anh ấy lại nằm trong số 20% xui xẻo. Số mệnh thật tàn khốc. Chẳng lẽ ông trời cho anh ấy vẻ ngoài đẹp đẽ và trí tuệ thì sẽ lấy đi của anh ấy khả năng đi lại sao?!” Nhạc Vũ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, “Thật ra gặp lại cô, anh ấy không không chế nổi bản thân, lúc nào cũng muốn ở bên cô. Sau này anh ấy nói cô tốt cuộc cũng đi rồi, tôi Tôi không biết tâm trạng anh ấy lúc đó như thế nào nữa.”

Nhạc Vũ đột nhiên như nhớ đến chuyện gì. “Cô đợi tôi.” Nói rồi bật dậy đi đến khu truy cập internet trong quán café.

Tôi nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô ấy, chậm rãi tiêu hóa tất cả những gì cô nói. Nụ cười bốn cột với đời của anh, đôi mắt sâu thẳm ngắm tôi mặc bộ đầm dạ hội, cảnh anh khó nhọc lết lên xe lăn, rồi những cánh lan vũ nữ nát tan lướt qua khuôn mặt trắng bệch nước mắt tôi tí tách tuôn rơi.

Đây chính là người con trai tôi yêu tha thiết, anh luôn cố gắng chôn giấu cảm xúc của mình, nhưng lại không thể không chế bản thân mình đối tốt với tôi. Tôi không biết mình có cái gì tốt đẹp khiến anh đối xử với tôi như thế.

Tôi hít một hơi, đặt hai tay lên mặt bàn, trời ngoài kia lạnh quá, không biết trong nước giờ này anh ra sao nữa.

“Phiên Nhiên?” Đầu tôi bị thứ gì đó đập nhẹ vào.

Tôi ngẩng đầu thấy Nhạc Vũ cầm một xấp giấy A4 đặt trước mặt tôi. “Đây là ‘thư tình’ của chúng tôi đây, coi như là giúp đỡ cá nhân, cô tự xem đi. Xem xong rồi thì tự khắc biết phải làm gì.”

Xấp giấy A4 trắng lóa dày đặc chữ là chữ. Tôi căng thẳng làm vương vãi từng tờ từng tờ trên mặt bàn.

“Nhạc Vũ, hôm nay cuối cùng anh đã học được cách trở mình rồi” Một dòng chữ trên tờ giấy đập vào mắt tôi, đầu óc tôi trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Tôi luống cuống thu dọn lại, hình như mỗi trang giấy đều chứa đầy tâm trạng nặng nề của anh, đều là những nỗi đau khổ mà tôi không hay biết.

Tôi ôm xấp giấy, bắt lực ngã soài trên đất òa khóc nức nở, giống hệt như đứa trẻ bị rách mắt con búp bê vải yêu quý nhất

8. Thư tình

Tôi co ro trong góc giường, tấm chăn len mềm mại bọc lấy tôi như một cái bánh tét.

Trong tay tôi là những bức thư anh viết. Dưới ánh đèn vàng, cơ thể tôi khẽ run lên.

—— Nhạc Vũ, chào em. Biết em đã thu xếp ổn thỏa, anh yên tâm hơn nhiều.

Tôi dụi mắt, hít một hơi thật sâu, bắt đầu đọc hết những chuyện đã qua.

—— Khi biết được rằng mình sẽ không bao giờ đứng lên được nữa, anh lại hoàn toàn buông rơi hết những sợ hãi nghi ngờ. Đây đã là kết quả xấu nhất rồi, không còn gì đáng để sợ nữa. Chỉ là hơn nửa thân người không còn tri giác cũng không thể động đậy thực là một chuyện kì cục, anh càng ngày càng thấy thân thể mình nặng nề.....

—— Thì ra hồi chúng ta còn bé cũng đã phải vấp ngã biết bao lần rồi mới có thể đi lại vững vàng như người lớn được. Anh bây giờ giống hệt như đứa bé một tuổi tập bò, tập lẫy, thậm chí là tập ngồi. Có những lúc cảm thấy thật bức bối, hận bản thân mình sao một chuyện đơn giản thế này cũng không làm được. Thì ra khi chúng ta còn có thể làm, mọi thứ thật giản đơn. Thế nhưng khi chúng ta không thể làm được nữa, mọi thứ trở nên vô cùng khó. Bây giờ anh rất muốn biết cái cảm giác đạp ngón chân vào đá, nhưng có lẽ cả đời này anh cũng không còn cơ hội đó rồi.

—— Ngày nào cũng đối diện với những bức tường trắng toát trong bệnh viện thật là một chuyện khó chịu. Thời tiết London đã khá hơn chưa? Hồi chúng ta sắp tốt nghiệp, anh đã thật không biết xấu hổ lợi dụng lòng tốt của em dành cho anh để nhờ em giúp anh gạt Phiền Nhiên. Anh xin lỗi, có lẽ em không ngại, nhưng anh rất ngại. Về bản chất anh chỉ là một thằng hèn yếu mà thôi.

Mấy tháng trước trong mắt mọi người anh còn rực rỡ hào quang, muốn gì có vậy. Nhưng anh bây giờ chỉ là một kẻ tàn phế. Anh trước kia có thể ngắm trời ngắm mây không chút trở ngại, còn bây giờ chỉ có thể lết trên mặt đất, kéo lê thân thể tiến về phía trước. Lúc đó rời bỏ cô ấy là đúng, ngày 1 tháng 4 nói chia tay, đó không còn là trò đùa ngày cá tháng tư nữa. Bây giờ cô ấy chắc đang giống như em, sống cuộc sống vui tươi của mình dưới bầu trời tự do thoáng đãng.

—— Nhạc Vũ, cuối cùng anh đã học được cách trở mình rồi, còn nữa, thời gian anh ngồi xe lăn càng ngày càng lâu, chứng váng đầu cũng giảm đi nhiều lắm. Anh lại có thể được ngắm nhìn bầu trời xanh cao vút. Em không cần lo lắng cho anh đâu, mọi chuyện đang tốt dần lên.

Anh luôn lo nghĩ sẽ gặp lại Phiền Nhiên. Dù sao thì thế giới này cũng quá nhỏ bé, hôm nay anh bỗng dưng thấy thật nực cười. Một cô gái mạnh khỏe như cô ấy cần gì đến bệnh viện thường xuyên, rồi làm sao mà gặp được một người tàn phế luôn nằm trong phòng bệnh hoặc nằm ở nhà nhĩ. Không biết cô ấy ra sao rồi. Anh luôn cố kìm chế ham muốn tìm hiểu về cô ấy. Anh sợ mình càng biết nhiều thì sẽ càng không kiểm chế được. Hãy để tất cả ra đi cùng cô ấy thôi .

—— Anh không ngờ là mình lại lết tằm thân tàn phế này gặp lại cô ấy. Cô ấy vẫn thẳng thắn và nhạy cảm như xưa. Cô ấy đã học được cách giả vờ kiên cường nói rằng đã có người yêu rồi, nhưng anh biết cô ấy đang nói dối. Anh rất kích động, nhưng anh cũng hận. Bốn năm qua cô ấy đã luôn chịu đựng tổn thương do anh gây ra. Trong mắt cô ấy không còn thấy được vẻ nhiệt tình rạng rỡ khi xưa nữa. Anh càng ngày càng hiểu,

chính anh đã hủy đi tất cả. Muốn yêu cô ấy nhưng không có sức để yêu, thế mà vẫn hết lần này đến lần khác ích kỉ lại gần cô ấy. Dưới cái vỏ khăng khăng ấy của anh là biết bao nhiêu đau thương và mềm yếu!

Rốt cuộc cô ấy cũng đi rồi. Cô ấy ném bó lan vũ nữ lên người anh, đó là bó hoa lan anh từng hứa với cô ấy. Có lẽ cô ấy đã quên mất rồi, cánh hoa lan tan nát chắc cũng là lời dự báo cho kết cục của bọn anh. Dưới bầu trời không có anh, chắc sẽ có người thay anh yêu cô ấy.

.....

Nước mắt tôi lặng lẽ tuôn rơi. Trên tờ giấy A4, những con chữ dày đặc li ti cuối cùng nhòe đi thành những chấm đen dưới những giọt nước mắt không kìm chế được của tôi.

Tôi tung chăn nằm vật trên giường như một con cá chết, để mặc khí lạnh từng đợt lũa vào. Nỗi hối hận và đốn đau cực độ khiến tôi ngược đãi bản thân.

“Bạch Vũ Khải! Anh đúng là một tên khốn không hơn không kém!” Tôi mặc cho nước mắt trào ra. “Anh là tên khốn lúc nào cũng tự cho là mình đúng!”

“Nhưng em vẫn yêu anh!” Tôi bắt đầu lẩm bẩm một cách vô lực

Thì ra khóc lóc một đêm, đến sáng hôm sau thức dậy không chỉ đau đầu mà còn ê ẩm hết mình mẩy. Tôi day hai bên thái dương nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời âm u lấp ló chút ánh mặt trời – đưa trẻ đi xa muốn trở về rồi – tôi thầm thì với bầu trời như thế.

Hi vọng chồng cũ của mẹ tôi sẽ không tức phát ngất lên vì chuyện này. Tôi nhếch miệng cười.

“Mẹ!” Tôi đập cửa vào nhà.

“Hả? Cục cưng!” Mẹ ngậy ra nhìn tôi như gà gồ, không kìm được dụi dụi đuôi mắt mới hơi có nếp nhăn.

“Con về rồi.” Tôi đặt ba lô xuống lao sang ôm lấy mẹ, xoa xoa thật mạnh lên bụng mẹ.

“Sao con lại về thế này? Có chuyện gì xảy ra à?” Mẹ già lại bắt đầu sờ nắn tôi từ trên xuống dưới.

“Buồn con, mẹ đừng có sàm sờ nữa.” Tôi chạy vào bếp nhón cọng rau mới xào đưa lên miệng. Thơm quá, đồ ăn nước Anh đúng là không nuốt nổi, đã thế lại đắt.

“Con về ... bố con có biết không?” Mẹ hơi lo lắng nhìn tôi.

“Không biết. Con không đi nữa đâu, sau này con sẽ ở nhà với mẹ, có được không?” Tôi lại bỏ thêm một cọng rau nữa vào miệng. Đi Anh về tôi mới biết tôi cảm tình con trâu.

“Được! Đương nhiên là được. Mẹ cũng thấy cái nước Anh gì đó chẳng có gì tốt đẹp cả. Con không dắt được thằng con rể nào về ẹ à?” Mắt mẹ sáng lên khi nói đến hai chữ con rể.

“Sắp rồi, mẹ yên tâm! Con đi gọi điện đã.” Tôi nhớ ra mục đích quay về của mình.

Tôi trở về phòng mình, mọi thứ vẫn không thay đổi. Nằm vật trên chiếc giường êm ái, tôi rút điện thoại ra.

Tay tôi run rẩy, trái tim đập hơi loạn nhịp Mỗi lần đối mặt với anh tôi đều thấy mình như rơi vào trạng thái bất bình thường. Tôi nhấp máy môi, điều chỉnh lại hô hấp, tiếp đó ấn nút gọi

“Phiên Nhiên?!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mà tôi ngày nhớ đêm mong, giọng nói có chút yếu ớt, đau lòng.

“Là em em ... trở về rồi.” Tôi cố gắng lựa chọn từ ngữ cho thích hợp.

“Anh biết.”

Tôi không biết phải đáp sao, chỉ biết lặng lẽ cảm nhận hơi thở của anh trong điện thoại.

Đột nhiên đầu dây bên kia vang lên một tiếng động mạnh. Cả người tôi giật nảy lên.

“Khải!”

Không có tiếng trả lời.

Nỗi sợ hãi vô biên như thủy triều ập đến với tôi. Tôi cảm thấy từng cơn lạnh gai người ủa đến da thịt mình. “Bạch Vũ Khải! Anh nói gì đi chứ!” Tôi gào lên trong điện thoại, nước mắt bắt đầu trào ra. “Anh nói đi!” Tôi van nài.

Tôi lắng nghe thật kỹ, hình như có tiếng thứ gì rơi vỡ. Tôi mở cửa phòng chạy ra, tôi phải đi tìm anh ấy — tôi nhất định phải tìm được anh ấy!

5. Chương 09 - 10

9. Một tiếng thở dài

Tôi chạy đến ven đường bên ngoài khu dân cư, đảo mắt nhìn quanh trong nỗi hoang mang vô tận.

Tôi không biết nhà anh ở đâu!

“Bạch Vũ Khải.” Tôi gào lên nức nở với đầu dây im ắng bên kia điện thoại, nỗi sợ hãi vô biên ngày một mạnh hơn, không cách nào tiêu tán.

Con đường cái trống vắng thênh thang, không khí tràn ngập sương lạnh.

“Anh hứa với em một chuyện được không?!” Tôi quỳ xuống đất như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

“Tên xấu xa kia, lúc nào cũng khiến em giận!” Tôi lại nức nở. “Đồ xấu xa....”

“Phiên Nhiên Đừng khóc, anh không sao!” Giọng nói hỏn hển của anh vượt qua không gian ngăn cách đập vào tai tôi.

“Anh” Tôi đứng bật dậy, mặt đầm nước mắt. “Đồ khốn! Giờ mới biết nói chuyện hả?!”

“Sớm biết thế này thì anh đã chẳng nói rồi, ha ha!” Giọng nói bông đùa nhưng yếu ớt. “Em đang ở ngoài hả? Lạnh lắm đấy, mau vào đi!”

“Tối nay anh không cho em gặp thì đừng hòng đi ngủ!” Ngực tôi phập phồng, “Em muốn gặp anh lập tức, ngay bây giờ!”

Tôi vẫy một chiếc taxi.

Đầu dây kia vang lên một tiếng thở dài bất lực, “Số 8 đường Vĩnh Lương, cẩn thận chút!”

Cánh cổng sắt dày cộm đầy quyền thế.

Tôi do dự một lát rồi mới ấn chuông cửa.

Một người phụ nữ rõ ràng không phải chủ nhân chạy ra mở cửa cho tôi.

“Cậu chủ ở trong phòng đợi cô, cậu ấy không được khỏe, không thể ra cửa đón cô được.” Tiếng đáp không vội vàng mà đầy lễ phép.

Tôi gật đầu với chị ấy rồi theo chị vào nhà.

Căn nhà không xa hoa lộng lẫy như tôi tưởng, đồ đạc rất ít, không gian thoáng đãng mà thanh tĩnh, trong nét tinh tế hiển lộ vẻ khoáng đạt.

“Ông bà chủ ở biệt thự khác, chỉ có mình cậu chủ ở đây.” Chị giúp việc hiểu ý nhìn ra vẻ do dự trong bước chân của tôi.

Trước một cánh cửa phòng khép hờ, chị giúp việc ra hiệu bảo tôi đi vào rồi lặng lẽ rời đi.

Tôi lặng im trước cửa lắng nghe động tĩnh bên trong, thế nhưng không có âm thanh nào cả.

Sau phút giây im lặng, tôi đẩy cửa bước vào. Trong phòng rất ấm, dưới ánh đèn vàng, con người có thể khiến tôi khóc, cười, điên cuồng ấy nằm trên giường. Anh ngủ rồi, nơi khóe mắt đọng vẻ mệt mỏi.

Tôi nhón chân bước lại gần anh, tấm thảm len mềm mại dưới chân khiến bước đi của tôi không phát ra một chút tiếng động.

Khi tôi chỉ còn cách anh một khoảng đủ gần, chỉ cần với tay là đã chạm được anh, tôi tự dừng lại không biết phải làm gì mới phải. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn anh, khuôn mặt đẹp đẽ, hàng mi dài, bờ môi mềm mại Con người anh thật sự kia khiến linh hồn đang sợ hãi của tôi tìm được bến về.

Những bức ảnh treo khắp nơi đều là ảnh tôi và hai chúng tôi. Lúc đó chúng tôi đều rất trẻ, cái năm tháng mà đôi lúc cãi nhau nhưng vẫn tràn ngập niềm vui, đó là những năm tháng mà chúng tôi học tập và khôn lớn

Khi tôi cố kiên cường sau vết thương tình ái thì anh ở đây, trong căn phòng tràn ngập bóng hình tôi vật lộn sinh tồn.

“Anh biết ngay là em nghe mấy tin đồn thêm dầu thêm mỡ, thế nào cũng điên điên khùng khùng chạy về à xem.” Giọng nói pha trò của anh kéo tôi khỏi nỗi thương cảm, khiến tôi lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào anh.

Dưới ánh đèn, đôi mắt anh ảm áp lạ kì, chứa đựng ý cười nhàn nhạt.

“Trò đùa này không vui chút nào đâu.” Tôi giận dỗi, miệng tôi cứng ngắc, mũi cay xè, nước mắt lại không nghe lời mà trào xuống.

Anh gượng dậy, hai tay chống lên giường từ từ ngồi dậy, lặng im không nói gì.

“Không có lời giải thích nào sao, Bạch Vũ Khải?” Tôi ghé sát mặt vào anh để ánh mắt anh không né tránh được nữa.

“Lúc em đi, anh viêm phổi nằm viện, vật lộn một tháng trời, mấy ngày trước mới ra viện. Viêm phổi với anh bây giờ mà nói là chuyện như cơm bữa. Vừa rồi,” Giọng nói của anh bình tĩnh không một gợn sóng. “chân anh không còn cảm giác, nhưng thỉnh thoảng chúng bị chuột rút, vừa rồi đột nhiên co giật khiến xe lăn bị đổ va phải bàn, điện thoại bị trượt ra chỗ rất xa, anh phải ‘bò’ đến đó mới lấy được. Trong mấy phút đó chắc em sợ lắm.”

“Cuộc sống thế này, có vui không?” Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn thẳng mắt tôi.

“Vui hay không em nói là được.” Tôi leo lên giường áp lên người anh, rúc đầu dưới cổ anh. Cái mùi quen thuộc đó khiến cả người tôi cứ run lên từng cơn.

“Em đang run đấy!” Hai tay anh vẫn chống trên giường.

“Em đang tức giận.” Tôi nói với giọng nhảm nhắng, trái tim đau nhói.

“Trở lại nước Anh học tiếp đi. Hãy sống một cuộc sống tự do thoải mái.”

“Em không muốn làm dã quỳ.” Tôi cọ mũi mình lên làm da nơi cổ anh.

Anh đẩy tôi ra, tay giơ lên vỗ nhẹ vào má tôi, “Không được nói linh tinh.”

“Ôm em đi.” Tôi cười ngốc nghếch.

“Để anh bảo chị Hảo chuẩn bị phòng cho em.”

“Ôm em.”

“Phiên Nhiên....”

“Ôm.”

“Cho anh một chút thời gian, anh cần suy nghĩ.”

“Được.” Tôi gỡ chăn ra chut tọt vào trong, ôm chặt lấy anh như con bạch tuộc, không để một khoảng trống nào giữa hai chúng tôi.

Trong chăn là hơi ẩm nồng nàn của anh, một niềm kích động bất an kì lạ trào dâng trong cơ thể. Tôi bắt giắc luôn tay vào áo anh, vuốt ve thân thể gần gũi mà xa lạ đó.

Một bàn tay thon dài tóm lấy cổ tay tôi. “Không được sờ sờ người tàn tật.”

“Được.” Tôi mơ hồ đáp, lại không tìm được mà dụi dụi trên cổ anh.

“Hôn em đi.” Tôi thấy mình càng lúc càng mê đắm rồi.

“Anh không thể làm tổn thương em.” Thân thể bên cạnh tôi chợt trở nên cứng ngắt, anh ôm ghì lấy tôi, chỉ vỗ về lưng tôi một cách thiếu tự nhiên.

Tôi bất chấp tất cả bắt đầu điên cuồng hôn lên đôi môi nhợt nhạt của anh, sau đó vùi đầu vào ngực anh

“Phiên Nhiên” Anh thì thảo thốt tên tôi, rồi đột nhiên, đôi tay mạnh mẽ mà gấp gáp ghì lấy mặt tôi, dịu dàng tấn công đôi môi ẩm áp mìn màng đang hé mở. Một lần nữa tôi chìm vào sự trống rỗng vô biên.

“Phiên Nhiên, không được. Bây giờ không được.” Anh ngừng lại, ảm đạm ôm lấy tôi.

“Sao cơ? Anh nói cái gì không được.” Tôi vẫn còn chưa tỉnh lại từ trong cơn điên cuồng mê đắm, giãy giụa bất an trong lòng anh.

“Anh không thể xác định được chúng ta có còn có thể bắt đầu lại không, dù sao thì anh cũng không còn là Bạch Vũ Khải trước kia nữa.” Ánh mắt anh thoáng qua một chút u ám. “Cho anh một chút thời gian, được không?”

“Ừm.” Tôi xị mũi.

Con người thật bé nhỏ trước số mệnh, cho dù tâm linh mạnh mẽ như anh cũng đôi khi phải cất tiếng thở dài.

Tôi không biết mình đã thiếp đi tự lúc nào. Khi tôi tỉnh lại phát hiện ra mình đang co tròn trong lòng anh, ôm chặt lấy một cánh tay anh.

“Chào buổi sáng.” Tôi duỗi chân ngẩng đầu mơ màng, bắt gặp một đôi mắt tràn ngập ý cười đang nhìn tôi.

“Chào buổi sáng. Tối qua hình như có người nào đó không đánh răng rửa mặt thì phải.” Hàm răng sáng bóng của anh khiến tôi thấy thế giới này thật đẹp đẽ.

“Á?!” Tôi giật mình vội vàng bịt cái miệng còn chưa đánh răng. “Có hơi lắm không?” Tôi che miệng nên nói không rõ tiếng.

“Đã chịu cả một đêm rồi, em nói xem chả nhẽ anh lại chưa quen?” Nụ cười của anh trở nên đầy trêu ghẹo, chỉ còn thiếu nước phả ra cười ha ha. “Còn nữa, cánh tay anh cũng bị em kim kẹp giày vò suốt một đêm đấy.”

“Thật không?” Tôi thấy mình không còn chút hình tượng nào, vội bật dậy ra khỏi chăn nhấc tay anh lên xem sao, quả nhiên có rất nhiều vết đỏ. “Em nhớ là mình làm gì có nhiều thói quen xấu thế đâu nhỉ?” Tôi không tìm được biện bạch mấy câu, kèm theo đó là nụ cười vô tội.

“Chị Hảo đã chuẩn bị hết đồ vệ sinh cá nhân cho em rồi.” Anh nỗ lực kéo lê thân thể định ngồi dậy.

“Á?! Mọi người đã làm được bao nhiêu là việc rồi sao?” Tôi nhanh tay đỡ lấy lưng anh, kê chiếc gối lên.

Chỉ qua một đêm mà tôi đã cảm thấy chăm sóc anh trở thành nhiệm vụ của mình.

“Lúc chị Hảo đến thì trông thấy một cô nàng há miệng chảy dãi nữa kia.”

“Chảy dãi....” Tôi xấu hổ đưa tay lên quẹt khước miệng, đúng là có hơi ướt, “Cái đó... chị Hảo có nói gì không?”

Tôi bỗng dưng bắt đầu để ý đến ánh mắt những người quanh anh nhìn tôi.

Anh chỉ vào chính mình, khoa trương làm ra vẻ mặt ngán ngấm lắc đầu, tiếp đó đổi thành vẻ cười ha ha. “Biết rồi chứ, ha ha, còn không mau đi!”

“Em đi ngay đây.” Tôi để chân trần chạy xộc vào nhà tắm.

Bên trong phòng tắm thiết kế rất khác lạ. Tỷ lệ độ cao cũng khác. Tôi đánh giá nhanh một lượt, tay nắm chặt chiếc bàn chải quệt qua lại trong khoang miệng.

Cả gian nhà tắm có rất nhiều chỗ vịn tay, không gian rộng rãi, bồn rửa tay rất thấp.

Tôi với tay nắm lấy một cái tay vịn bằng kim loại lạnh lẽo bên cạnh, thứ cảm giác ấy, rất lạnh. Cuộc sống của anh giống như từng bức tranh chậm chậm hiện ra trước mặt tôi.

Thấm ướt khăn bông qua quýt, sau đó lau mặt hai lượt, tôi nhe răng nhìn mình trong gương.

Con người tôi trong gương đang hạnh phúc.

“Em rửa sạch thật rồi á?” Anh ngạc nhiên nhìn đồng hồ, chiếc áo thun chui đầu vào một nửa.

“Đương nhiên!” Tôi leo lên giường kéo chiếc áo phông xuống, tiện đó khẽ hôn nhanh lên khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

“Không thể luyện thành cái thói quen hôn bừa người khác được.” Anh xoa bên má bị tôi hôn qua.

“Anh có phải người khác đâu.” Ánh mắt tôi từ đầu tới cuối không rời khỏi anh. Thật khó tin, chỉ sau một đêm chúng tôi lại có thể bên nhau.

“Anh phải thay đồ.” Đôi tay anh buông trên chân. Bên dưới tấm chăn đó là đôi chân không còn cảm giác.

“Em giúp anh.”

“Để anh tự làm.” Anh cười tươi, giọng nói cực kì bình tĩnh nhưng lại có một thứ uy thế không sao cưỡng được. Tôi đau lòng, há miệng định nói nhưng cuối cùng chỉ im lặng ngồi bên góc giường, lặng lẽ nhìn anh.

Nhìn anh bận bịu di chuyển đôi chân không còn cảm giác của mình để thay quần áo là một việc rất tàn nhẫn. Đã mấy lần tôi không chịu nổi phải quay mặt nhìn ra cửa sổ, giả vờ như đang ngắm những chú chim ca hót bên ngoài.

Đáng sợ chính là vẻ mặt anh từ đầu tới cuối vẫn luôn bình tĩnh, khác hoàn toàn với thái độ né tránh tôi trước kia.

“Xong rồi.” Anh chậm chạp di chuyển đến mép giường.

“Đây ... là chỗ lần trước gãy xương phải không?” Tôi để tay lên bắp chân phải của anh.

Mặc dù tôi không nhìn tâm nhìn mà quay mặt đi chỗ khác, nhưng khi đôi chân trần của anh lộ ra, dấu vết biến dạng do bị thương tôi vẫn nhìn thấy rõ ràng.

“Ừ. Chân hay bị chuột rút, thế nên không khỏi lại bình thường được.” Anh vẫn đáp thật bình tĩnh, giống như nói chuyện về người khác vậy.

Tôi đưa tay thuận theo bắp chân anh xuống phía bàn chân trần lộ ra ngoài. Trước đây tôi thích anh mặc quần sooc, đi tông, cùng tôi dạo trên con phố nhỏ cạnh trường. Những lúc ấy tôi thường cúi xuống chỉ để ngắm đôi chân trắng đẹp của anh, bởi vì chân tôi rất xấu.

Bây giờ khi ngắm chân anh tôi vẫn thấy rất đẹp, chỉ là đã mất đi sức sống. Tay tôi chậm chậm mân mê trên bề mặt, chỗ da tiếp xúc thật mềm. Tôi biết anh sẽ không nói là ngứa nữa.

“Từ hồi xảy ra chuyện, anh không đi tông nữa.” Anh kéo chiếc xe lăn bên mép giường lại gần, dùng tay chống, dựa vào sức của hông chuyển thân lên xe lăn.

“Còn muốn đi nữa không?” Tôi xếp chân anh lên chỗ kê chân, vuốt phẳng phiu ống quần bò.

“Dép tông ngày trước vứt đi cả rồi, trừ phi em tặng anh.” Anh quay sang tôi làm mặt quỷ, đẩy xe lăn đi vào phòng tắm.

“Đi cửa hàng giảm giá.” Tôi mở cửa nhà tắm thò đầu vào.

“Đồ keo kiệt.” Cánh cửa đóng cách lại, suýt nữa đập dẹt cái mặt vốn đã phẳng tịt của tôi. Tiếng lạch cạch bên trong vang lên.

Vào ít nhất cả nửa tiếng rồi, tôi đi đi lại lại bên ngoài nhà tắm, nhắm tịt.

“Em còn tưởng là anh lột hổ rồi cơ đấy?” Nhìn anh chẳng dễ dàng gì từ bên trong đi ra, trên trán còn dính mấy lọn tóc ướt nhẹ, tôi bắt nhẩn khê kêu một tiếng.

“Anh vừa từ trong hổ chui ra mà.” Anh vừa lười nhác nói, vừa xỏ vớ vào chân.

“Sao anh không phát ra chút tiếng động nào?” Tôi hơi tức, tóm lấy bàn chân kia của anh xỏ tất, sau đó xỏ giày vào.

“Thường thì những lúc có tiếng động lớn là lúc anh bị ngã, hôm nay thì không.” Hai bàn tay anh bắt đầu luồn trên mái tóc ngắn của tôi.

“Anh thường ngã lắm sao?” Tôi đau đớn xót xa, lại dịu dàng xuống.

“Trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy. Đi ăn sáng thôi, có đói không?” Anh khê nắm lấy bàn tay tôi.

“Ừm.” Cái nắm tay khe khê đó khiến tôi an tâm hơn nhiều.

“Đã gọi điện về ẹ em chưa?”

“Gọi rồi, vừa nãy, dọa mẹ chết khiếp.” Tôi nhếch mép cười, trong lòng áy náy đẩy xe đưa anh ra ngoài cửa.

“Cậu chủ, ông bà chủ về rồi, đang ở phòng ăn.” Không ngờ chị Hảo đang đứng ngoài cửa phòng. Tôi không biết rốt cuộc chị đã đứng bao lâu nữa.

“Em biết rồi.” Về mặt vốn luôn nhẹ nhàng của anh chợt trở nên lạnh lùng cứng ngắt.

Tôi bất an nhìn chị Hảo rồi lại nhìn anh, không khí bỗng trở nên rất kỳ lạ.

10. Trận cãi nhau sau vụ dèp tông

Kì thực anh rất giống bố anh, đôi mắt đẹp lại thừa hưởng từ mẹ. Tôi trộm nhìn hai ông bà đang ở trong phòng ăn với vẻ mặt không chút biểu tình.

Phòng ăn có thêm ba người, nhưng lại yên tĩnh đến phát sợ. Tôi cảm thấy cảm giác bất an và mất tự nhiên càng ngày càng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi chân tôi bắt đầu nhũn ra. Vốn từ bé mẹ già nhà chúng tôi đã dạy tôi gặp người khác phải chào, nhưng tôi lúc này cứ mấp máy môi mãi một câu cũng không thốt được.

Cảnh tượng trang nghiêm này không phù hợp lắm với đứa không hiểu quy tắc như tôi, tôi nghĩ vậy.

“Bố, mẹ, chào buổi sáng.” Anh kéo tôi ngồi xuống. “Phiên Nhiên là bạn con.”

Tôi cố mỉm cười gật đầu với hai người, cái câu “chào bác trai bác gái” vẫn không sao nói nên lời.

“Ừ. Hôm nay có khỏe không?” Bố anh múc một thìa cháo trắng từ tốn đưa lên miệng. Tôi thấy mình như vô hình.

“Tốt lắm ạ!” Không ngờ anh cũng tiếc lời như vàng, không biết ngày thường họ sống cùng nhau thế nào nữa. Tôi cúi đầu lén đưa mắt đánh giá cái gia đình kì cục này.

“Lâm tiểu thư?”

“Dạ?!” Tôi nuốt ực thìa cháo mới đưa lên miệng, cố nặn ra nụ cười lễ phép và khiêm tốn, quay đầu sang phía ngọn nguồn của tiếng nói — mẹ anh.

“Lâm tiểu thư làm nghề gì vậy?” Bạch phu nhân nở nụ cười cực kì chừng mực, thế nhưng cũng rất xa cách, lại càng không chút nhiệt tình.

“Cháu ... thất nghiệp ạ.” Tôi nghĩ mãi, hình như cũng chỉ có thể đáp thế này.

“Thất nghiệp?” Bà khê nhíu mày. “Bố mẹ cháu làm nghề gì?”

Cơn giận thay thế nỗi bất an trong tôi. Cơ bắp toàn thân tôi bắt đầu gồng lại, đang suy tính có nên đáp lại hay không thì người đang ăn cháo cạnh tôi đặt cách bát cháo xuống bàn. Tiếng động không lớn nhưng vẫn có thể nghe ra sự tức giận bên trong.

“Con no rồi, mọi người ăn từ từ nhé. Phiên Nhiên là bạn học khóa dưới của con, là bạn gái trước đây của con, có câu hỏi gì cứ hỏi con là được.” Anh từ tốn lau miệng. “Phiên Nhiên, cứ ăn sáng đi đã, chắc em đói rồi.”

“Tiểu Khải, sao bố mẹ không biết trước đây con đã có bạn gái thế?” Giờ đến lượt hai vị đó quay sang nhìn nhau, giọng nói đã ấm hơn một chút.

Tôi xúc một miếng mứt củ cải, cúi đầu len lén cười trộm.

“Bố mẹ có hỏi con đâu.” Về mặt anh dịu đi nhiều, xúc thêm một miếng mứt củ cải vào cái đĩa không của tôi.

“Hai đứa tối qua”

“Hai người muốn nghe chuyện gì, con biên à nghe.” Anh nhìn chị Hảo đứng bên, chị Hảo cúi đầu xuống, còn tôi thì hai má nóng bừng.

No quá, tôi xoa bụng thăm hít một hơi, trong lòng bức bối không biết cảnh tượng này còn kéo dài đến lúc nào nữa.

“Bố mẹ, hôm nay con định ra ngoài với Phiên Nhiên một lát.”

Anh quả là đi guốc trong bụng tôi, tôi lập tức cười toe đứng dậy

Kể từ bước đầu tiên rời khỏi cổng nhà anh, tâm trạng tôi cực tốt cứ nhìn anh cười mãi.

“Phiên Nhiên, vừa rồi xin lỗi em.” Anh áy náy cười với tôi, “Đừng trách bố mẹ anh, từ sau khi anh bệnh, bố mẹ sợ anh bị tổn thương, vì thế mới nói với em những lời khó nghe đó.”

Tôi chưa thấy anh lo lắng đến thế bao giờ, miệng tôi cười ngoác đến tận mang tai. “Em thích cái cảnh anh bệnh vực em.” Thừa lúc anh sững người, tôi hôn trộm lên má anh một cái.

Anh ấy sẽ sợ, bởi anh sợ tôi bị tổn thương. Nếu đây không phải tình yêu thì là gì nữa? Tôi tự nhủ mình như thế.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, phía xa xa thấp thoáng mấy chấm đen – đó là những chú chim sẻ đang hưởng thụ niềm vui bình dị. Quay đầu lại, tôi bắt gặp ánh mắt bao dung và chờ đợi của anh.

“Em lúc nào cũng có thể thả hồn treo ngược cành cây được.” Anh lại khôi phục thói quen trêu chọc tôi ngày trước.

“Suy nghĩ linh tinh có lợi cho sức khỏe.” Tôi vẫy một chiếc taxi, tôi không muốn cái lão A Trung kia làm kì đà cản mũi chúng tôi tí nào.

“Ha, chân lí của vị triết gia nào thế?!” Anh rất phối hợp, không hỏi han gì thêm mà tự đẩy xe lại gần taxi.

“Lâm đại tiểu thư em chứ ai.” Tôi ra hiệu cho tài xế taxi kéo cửa kính xuống. “Anh mở cốp xe giùm cái.”

“Tôi sắp giao ban rồi.” Gã tài xế để râu hai chòm trông rất tầm thường lười nhác liếc nhìn anh trên xe lăn đáp.

“Mười giờ giao ban? Anh tưởng tôi ngu chắc? Chối phải không? Mã xe 64578 công ty Lam Điền.” Cái tên không biết tốt xấu này, không ngờ dám nhìn anh bằng ánh mắt ấy! Tôi bức bối nghĩ thầm, ngoài miệng không ngừng ury hiếp.

“Không cần phải dữ thế đâu cô.” Cốp sau đã mở.

Nhìn anh chuyển mình lên ghế sau, tôi gấp gọn xe lăn hỗn hển cất vào trong cốp.

“Lạc Thiên Plaza.” Tôi nhắm nhẩn với gã lái xe ngày càng thấy không thuận mắt này.

“Xe lăn có nặng không?” Anh dường như không để ý đến chuyện vừa rồi.

“Không nặng, đồ đắt tiền có khác.” Tôi xếp lại tấm dạ xô lệch trên đùi anh.

“Tự nhiên anh nghĩ đến một chuyện, thời tiết này mà đi tông thì thật cá tính.” Anh đặt tay khe khẽ lên tay tôi, làn da không bị gì ngăn cách đem đến cảm giác ấm áp thật tuyệt.

“Á?” Tôi liếc nhìn người trên phố, ai cũng đi giày! “Mua hàng trái mùa mới rẻ.” Tôi cười nịnh.

Tôi luôn muốn biến anh trở lại thành anh của ngày xưa, quên mất rằng đó là điều không thể.

Tôi lại bắt đầu nghĩ về vợ rồi, tôi khẽ thở dài trong lòng.

“Anh có thể xỏ trong nhà cho em xem.” Anh kéo cái đầu đang thất vọng của tôi tựa vào vai mình.

“Anh nói rồi đấy nhé, không được nuốt lời đâu đấy.” Tôi chun mũi, thoải mái hưởng thụ cảm giác được yêu chiều.

Sau đó chúng tôi đương nhiên mua được một đôi tông cực rẻ. Đó là điều dĩ nhiên rồi, chúng tôi ngồi trong phòng xô dép tông, tuy rằng trong phòng không có bãi cát.

Ngày hôm sau tôi về nhà, trông thấy chồng cũ của mẹ tôi đang nổi giận.

“Không nói một tiếng lại tự tiện chạy về!” Chồng cũ của mẹ tôi tuy chưa nổi giận lời đình nhưng nếu nói những nếp nhăn trên mặt đang giãn giãn thì cũng không hề quá.

“Bên đó lạnh quá, con thấy ở đây khí hậu tốt hơn.” Tôi luồn sang bên cạnh mẹ tôi nhéo bà một cái. Dù sao thì lần này tôi gây chuyện lớn rồi, lòng tôi cũng thấy hơi thấp thỏm.

“Hừ, ở đâu không quan trọng, nhưng không được đi với một thằng tàn phế.”

“Ông nói ai tàn phế!” Tôi ném văng chiếc cốc trong tay, giọng nói cao the thé, hùng hổ như gà chọi.

“Hừ, Lâm Hoa Phong, ông nói dễ nghe chút được không? Làm sao ông có thể nói như vậy về người mà con gái tôi thích chứ?” Mẹ già dùng cảm của tôi cuối cùng cũng đứng ra bên vực cho tôi.

“Cái gì mà con gái bà, nó là con gái chúng ta. Con gái Lâm Hoa Phong tôi quyết không thể đi với một thằng đến đi cũng không đi được.” Thực ra chồng cũ của mẹ tôi rất sợ bà, bao nhiêu năm nay ông cũng không lấy vợ khác, nhưng bạn gái thì chẳng ít. Không biết hai người làm sao mà không tiếp tục với nhau được.

Nhìn cuộc chiến tranh chuyển hướng sang phía hai người họ, tôi im lìm ngồi một bên, phần hận nghĩ về hai chữ “tàn phế” đó.

“Tôi không phải là con gái của Lâm Hoa Phong ông. Vì thế tôi yêu ai không liên quan gì đến ông cả. Tiền du học tôi sẽ trả lại cho ông.” Thấy hai người họ tranh cãi kịch liệt về chuyện tôi là con ai, tôi lên tiếng nói rõ lập trường của mình. Giọng nói không to không nhỏ, không nóng không lạnh.

Bốp — một cái tát giáng lên mặt tôi. Tôi nhìn thấy một dòng nước mắt chảy trên mặt bố tôi.

“Cực cực, hôm nay con nói hơi quá rồi đấy.” Mẹ lấy trứng nóng áp lên má tôi. Người đàn ông giận dữ kia đã bỏ đi rồi.

“Mẹ có thể nói con không phải con ông ấy, nhưng con thì không thể. Thực ra ông ấy rất thương con, chỉ là quá thực dụng mà thôi.” Mẹ tôi cố vẻ không để ý đến sự im lặng của tôi. “Từ nhỏ đến lớn, dường như con chưa gọi ông ấy được mấy tiếng bố.”

“Thực ra bố con nói tuy có khó nghe, nhưng ý tứ trong đó cũng đáng để cân nhắc. Cùng với một” Mẹ do dự giây lát, không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung.

“Chúng con yêu nhau từ thời đại học rồi.” Nước mắt tôi lăn xuống, đó là giọt nước mắt uất ức, mà cũng là giọt nước mắt xót xa.

“Anh ấy vì chuyện chân mình mà tự rời khỏi con, bây giờ khó khăn lắm con mới được ở bên anh ấy, thế mà bố mẹ lại có thái độ đó.”

“Người mà cực cực của mẹ chọn, nhất định phải là một chàng trai ưu tú, đúng không?” Mẹ không nói tiếp nữa mà cùng tôi nằm xuống giường.

“Vâng.” Tôi rúc đầu vào lòng mẹ kiếm tìm một chút ấm áp và sức mạnh.

“Nhưng mà cuộc sống tàn khốc lắm, sợ rằng có một ngày con chịu không nổi, làm tổn thương cậu ấy và cũng tổn thương cả bản thân mình.”

“Con sẽ không rời xa anh ấy đâu, có chết cũng không.”

“Nhớ hồi đó mẹ li hôn, sau đó phát hiện có con, rồi sau đó nữa thì sinh con ra, nuôi con khôn lớn, những ngày tháng đó thật khổ.” Mẹ từ tốn nói, vỗ nhíp nhàng lên lưng tôi như hồi tôi còn bé.

“Nhưng mẹ chưa từng nói sẽ bỏ mặc con, đúng không?” Tôi đột nhiên hiểu ý mẹ tôi.

“Đúng vậy, chưa bao giờ. Dù sao tính khí của con cũng chỉ có thằng bé đó chịu nổi thôi. Nếu đã có người nhận rước, mẹ đây cũng phải mau mau mà tống con khỏi cửa.”

“Không được, cả hai người đều là chủ hộ.” Tôi nhéo lên cái bụng không có mấy mỡ thừa của mẹ. Mẹ ơi, con yêu mẹ. Tôi thầm thì từ tận đáy lòng.

6. Chương 09 - 10

9. Một tiếng thở dài

Tôi chạy đến ven đường bên ngoài khu dân cư, đảo mắt nhìn quanh trong nỗi hoang mang vô tận.

Tôi không biết nhà anh ở đâu!

“Bạch Vũ Khải.” Tôi gào lên nức nở với đầu dây im ắng bên kia điện thoại, nỗi sợ hãi vô biên ngày một mạnh hơn, không cách nào tiêu tán.

Con đường cái trống vắng thênh thang, không khí tràn ngập sương lạnh.

“Anh hứa với em một chuyện được không?!” Tôi quỳ xuống đất như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

“Tên xấu xa kia, lúc nào cũng khiến em giận!” Tôi lại nức nở. “Đồ xấu xa....”

“Phiên Nhiên Đừng khóc, anh không sao!” Giọng nói hỏn hển của anh vượt qua không gian ngăn cách đập vào tai tôi.

“Anh” Tôi đứng bật dậy, mặt đầm nước mắt. “Đồ khốn! Giờ mới biết nói chuyện hả?!”

“Sớm biết thế này thì anh đã chẳng nói rồi, ha ha!” Giọng nói bông đùa nhưng yếu ớt. “Em đang ở ngoài hả? Lạnh lắm đấy, mau vào đi!”

“Tôi nay anh không cho em gặp thì đừng hòng đi ngủ!” Ngực tôi phập phồng, “Em muốn gặp anh lập tức, ngay bây giờ!”

Tôi vẫy một chiếc taxi.

Đầu dây kia vang lên một tiếng thở dài bất lực, “Số 8 đường Vĩnh Lương, cẩn thận chút!”

Cánh cổng sắt dày cộm đầy quyền thế.

Tôi do dự một lát rồi mới ấn chuông cửa.

Một người phụ nữ rõ ràng không phải chủ nhân chạy ra mở cửa cho tôi.

“Cậu chủ ở trong phòng đợi cô, cậu ấy không được khỏe, không thể ra cửa đón cô được.” Tiếng đáp không vội vàng mà đầy lễ phép.

Tôi gật đầu với chị ấy rồi theo chị vào nhà.

Căn nhà không xa hoa lộng lẫy như tôi tưởng, đồ đạc rất ít, không gian thoáng đãng mà thanh tĩnh, trong nét tĩnh tế hiển lộ vẻ khoáng đạt.

“Ông bà chủ ở biệt thự khác, chỉ có mình cậu chủ ở đây.” Chị giúp việc hiểu ý nhìn ra vẻ do dự trong bước chân của tôi.

Trước một cánh cửa phòng khép hờ, chị giúp việc ra hiệu bảo tôi đi vào rồi lặng lẽ rời đi.

Tôi lặng im trước cửa lắng nghe động tĩnh bên trong, thế nhưng không có âm thanh nào cả.

Sau phút giây im lặng, tôi đẩy cửa bước vào. Trong phòng rất ấm, dưới ánh đèn vàng, con người có thể khiến tôi khóc, cười, điên cuồng ấy nằm trên giường. Anh ngủ rồi, nơi khóe mắt đọng vẻ mệt mỏi.

Tôi nhón chân bước lại gần anh, tấm thảm len mềm mại dưới chân khiến bước đi của tôi không phát ra một chút tiếng động.

Khi tôi chỉ còn cách anh một khoảng đủ gần, chỉ cần với tay là đã chạm được anh, tôi tự dừng lại không biết phải làm gì mới phải. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn anh, khuôn mặt đẹp đẽ, hàng mi dài, bờ môi mềm mại Con người anh thật sự kia khiến linh hồn đang sợ hãi của tôi tìm được bến về.

Những bức ảnh treo khắp nơi đều là ảnh tôi và hai chúng tôi. Lúc đó chúng tôi đều rất trẻ, cái năm tháng mà đôi lúc cãi nhau nhưng vẫn tràn ngập niềm vui, đó là những năm tháng mà chúng tôi học tập và khôn lớn

Khi tôi cố kiên cường sau vết thương tình ái thì anh ở đây, trong căn phòng tràn ngập bóng hình tôi vật lộn sinh tồn.

“Anh biết ngay là em nghe mấy tin đồn thêm dầu thêm mỡ, thế nào cũng điên điên khùng khùng chạy về à xem.” Giọng nói pha trò của anh kéo tôi khỏi nỗi thương cảm, khiến tôi lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào anh.

Dưới ánh đèn, đôi mắt anh ấm áp lạ kì, chứa đựng ý cười nhàn nhạt.

“Trò đùa này không vui chút nào đâu.” Tôi giận dỗi, miệng tôi cứng ngắt, mũi cay xè, nước mắt lại không nghe lời mà trào xuống.

Anh gượng dậy, hai tay chống lên giường từ từ ngồi dậy, lặng im không nói gì.

“Không có lời giải thích nào sao, Bạch Vũ Khải?” Tôi ghé sát mặt vào anh để ánh mắt anh không né tránh được nữa.

“Lúc em đi, anh viêm phổi nằm viện, vật lộn một tháng trời, mấy ngày trước mới ra viện. Viêm phổi với anh bây giờ mà nói là chuyện như cơm bữa. Vừa rồi,” Giọng nói của anh bình tĩnh không một gợn sóng. “chân anh không còn cảm giác, nhưng thỉnh thoảng chúng bị chuột rút, vừa rồi đột nhiên co giật khiến xe lăn bị đổ va phải bàn, điện thoại bị trượt ra chỗ rất xa, anh phải ‘bò’ đến đó mới lấy được. Trong mấy phút đó chắc em sợ lắm.”

“Cuộc sống thế này, có vui không?” Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn thẳng mắt tôi.

“Vui hay không em nói là được.” Tôi leo lên giường áp lên người anh, rúc đầu dưới cổ anh. Cái mùi quen thuộc đó khiến cả người tôi cứ run lên từng cơn.

“Em đang run đấy!” Hai tay anh vẫn chống trên giường.

“Em đang tức giận.” Tôi nói với giọng nhăm nhắng, trái tim đau nhói.

“Trở lại nước Anh học tiếp đi. Hãy sống một cuộc sống tự do thoải mái.”

“Em không muốn làm dã quỳ.” Tôi cọ mũi mình lên làm da nơi cổ anh.

Anh đẩy tôi ra, tay giơ lên vỗ nhẹ vào má tôi, “Không được nói linh tinh.”

“Ôm em đi.” Tôi cười ngốc nghếch.

“Để anh bảo chị Hảo chuẩn bị phòng cho em.”

“Ôm em.”

“Phiên Nhiên.....”

“Ôm.”

“Cho anh một chút thời gian, anh cần suy nghĩ.”

“Được.” Tôi giở chăn ra chut tọt vào trong, ôm chặt lấy anh như con bạch tuộc, không để một khoảng trống nào giữa hai chúng tôi.

Trong chăn là hơi ấm nồng nàn của anh, một niềm kích động bất an kì lạ trào dâng trong cơ thể. Tôi bắt giắc luôn tay vào áo anh, vuốt ve thân thể gần gũi mà xa lạ đó.

Một bàn tay thon dài tóm lấy cổ tay tôi. “Không được sờ sờ người tàn tật.”

“Được.” Tôi mơ hồ đáp, lại không tìm được mà dụi dụi trên cổ anh.

“Hôn em đi.” Tôi thấy mình càng lúc càng mê đắm rồi.

“Anh không thể làm tổn thương em.” Thân thể bên cạnh tôi chợt trở nên cứng ngắc, anh ôm ghì lấy tôi, chỉ vỗ về lưng tôi một cách thiếu tự nhiên.

Tôi bắt chấp tất cả bắt đầu điên cuồng hôn lên đôi môi nhợt nhạt của anh, sau đó vùi đầu vào ngực anh

“Phiên Nhiên” Anh thì thảo thốt tên tôi, rồi đột nhiên, đôi tay mạnh mẽ mà gấp gáp ghì lấy mặt tôi, dịu dàng tấn công đôi môi ấm áp mịn màng đang hé mở. Một lần nữa tôi chìm vào sự trống rỗng vô biên.

“Phiên Nhiên, không được. Bây giờ không được.” Anh ngừng lại, âm ỉ ôm lấy tôi.

“Sao cơ? Anh nói cái gì không được.” Tôi vẫn còn chưa tỉnh lại từ trong cơn điên cuồng mê đắm, giãy giụa bất an trong lòng anh.

“Anh không thể xác định được chúng ta có còn có thể bắt đầu lại không, dù sao thì anh cũng không còn là Bạch Vũ Khải trước kia nữa.” Ánh mắt anh thoáng qua một chút u ám. “Cho anh một chút thời gian, được không?”

“Ừm.” Tôi xị mũi.

Con người thật bé nhỏ trước số mệnh, cho dù tâm linh mạnh mẽ như anh cũng đôi khi phải cất tiếng thở dài.

Tôi không biết mình đã thiếp đi tự lúc nào. Khi tôi tỉnh lại phát hiện ra mình đang co tròn trong lòng anh, ôm chặt lấy một cánh tay anh.

“Chào buổi sáng.” Tôi duỗi chân ngẩng đầu mơ màng, bắt gặp một đôi mắt tràn ngập ý cười đang nhìn tôi.

“Chào buổi sáng. Tối qua hình như có người nào đó không đánh răng rửa mặt thì phải.” Hàm răng sáng bóng của anh khiến tôi thấy thế giới này thật đẹp đẽ.

“Á?!” Tôi giật mình vội vàng bịt cái miệng còn chưa đánh răng. “Có hơi lắm không?” Tôi che miệng nên nói không rõ tiếng.

“Đã chịu cả một đêm rồi, em nói xem chả nhẽ anh lại chưa quen?” Nụ cười của anh trở nên đầy trêu ghẹo, chỉ còn thiếu nước phả ra cười ha hả. “Còn nữa, cánh tay anh cũng bị em kìm kẹp giày vò suốt một đêm đấy.”

“Thật không?” Tôi thấy mình không còn chút hình tượng nào, vội bật dậy ra khỏi chăn nhấc tay anh lên xem sao, quả nhiên có rất nhiều vết đỏ. “Em nhớ là mình làm gì có nhiều thói quen xấu thế đâu nhỉ?” Tôi không tìm được biện bạch mấy câu, kèm theo đó là nụ cười vô tội.

“Chị Hảo đã chuẩn bị hết đồ vệ sinh cá nhân cho em rồi.” Anh nỗ lực kéo lê thân thể định ngồi dậy.

“Á?! Mọi người đã làm được bao nhiêu là việc rồi sao?” Tôi nhanh tay đỡ lấy lưng anh, kê chiếc gối lên.

Chỉ qua một đêm mà tôi đã cảm thấy chăm sóc anh trở thành nhiệm vụ của mình.

“Lúc chị Hảo đến thì trông thấy một cô nàng há miệng chảy dãi nữa kia.”

“Chảy dãi....” Tôi xấu hổ đưa tay lên quẹt khước miệng, đúng là có hơi ướt, “Cái đó... chị Hảo có nói gì không?”

Tôi bỗng dưng bắt đầu để ý đến ánh mắt những người quanh anh nhìn tôi.

Anh chỉ vào chính mình, khoa trương làm ra vẻ mặt ngán ngẩm lắc đầu, tiếp đó đổi thành vẻ cười ha hả. “Biết rồi chứ, ha ha, còn không mau đi!”

“Em đi ngay đây.” Tôi để chân trần chạy xộc vào nhà tắm.

Bên trong phòng tắm thiết kế rất khác lạ. Tỷ lệ độ cao cũng khác. Tôi đánh giá nhanh một lượt, tay nắm chặt chiếc bàn chải quẹt qua lại trong khoang miệng.

Cả gian nhà tắm có rất nhiều chỗ vịn tay, không gian rộng rãi, bồn rửa tay rất thấp.

Tôi với tay nắm lấy một cái tay vịn bằng kim loại lạnh lẽo bên cạnh, thứ cảm giác ấy, rất lạnh. Cuộc sống của anh giống như từng bức tranh chậm chậm hiện ra trước mặt tôi.

Thấm ướt khăn bông qua quýt, sau đó lau mặt hai lượt, tôi nhe răng nhìn mình trong gương.

Con người tôi trong gương đang hạnh phúc.

“Em rửa sạch thật rồi á?” Anh ngạc nhiên nhìn đồng hồ, chiếc áo thun chui đầu vào một nửa.

“Đương nhiên!” Tôi leo lên giường kéo chiếc áo phông xuống, tiện đó khẽ hôn nhanh lên khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

“Không thể luyện thành cái thói quen hôn bừa người khác được.” Anh xoa bên má bị tôi hôn qua.

“Anh có phải người khác đâu.” Ánh mắt tôi từ đầu tới cuối không rời khỏi anh. Thật khó tin, chỉ sau một đêm chúng tôi lại có thể bên nhau.

“Anh phải thay đồ.” Đôi tay anh buông trên chân. Bên dưới tấm chăn đó là đôi chân không còn cảm giác.

“Em giúp anh.”

“Để anh tự làm.” Anh cười tươi, giọng nói cực kì bình tĩnh nhưng lại có một thứ uy thế không sao cưỡng được. Tôi đau lòng, há miệng định nói nhưng cuối cùng chỉ im lặng ngồi bên góc giường, lặng lẽ nhìn anh.

Nhìn anh bận bịu di chuyển đôi chân không còn cảm giác của mình để thay quần áo là một việc rất tàn nhẫn. Đã mấy lần tôi không chịu nổi phải quay mặt nhìn ra cửa sổ, giả vờ như đang ngắm những chú chim ca hót bên ngoài.

Đáng sợ chính là vẻ mặt anh từ đầu tới cuối vẫn luôn bình tĩnh, khác hoàn toàn với thái độ né tránh tôi trước kia.

“Xong rồi.” Anh chậm chạp di chuyển đến mép giường.

“Đây ... là chỗ lần trước gãy xương phải không?” Tôi để tay lên bấp chân phải của anh.

Mặc dù tôi không nhẫn tâm nhìn mà quay mặt đi chỗ khác, nhưng khi đôi chân trần của anh lộ ra, dấu vết biến dạng do bị thương tôi vẫn nhìn thấy rõ ràng.

“Ừ. Chân hay bị chuột rút, thế nên không khỏi lại bình thường được.” Anh vẫn đáp thật bình tĩnh, giống như nói chuyện về người khác vậy.

Tôi đưa tay thuận theo bấp chân anh xuống phía bàn chân trần lộ ra ngoài. Trước đây tôi thích anh mặc quần sooc, đi tông, cùng tôi dạo trên con phố nhỏ cạnh trường. Những lúc ấy tôi thường cúi xuống chỉ để ngắm đôi chân trắng đẹp của anh, bởi vì chân tôi rất xấu.

Bây giờ khi ngắm chân anh tôi vẫn thấy rất đẹp, chỉ là đã mất đi sức sống. Tay tôi chậm chậm mân mê trên bề mặt, chỗ da tiếp xúc thật mềm. Tôi biết anh sẽ không nói là ngứa nữa.

“Từ hồi xảy ra chuyện, anh không đi tông nữa.” Anh kéo chiếc xe lăn bên mép giường lại gần, dùng tay chống, dựa vào sức của hông chuyển thân lên xe lăn.

“Còn muốn đi nữa không?” Tôi xếp chân anh lên chỗ kê chân, vuốt phẳng phiu ống quần bò.

“Dép tông ngày trước vứt đi cả rồi, trừ phi em tặng anh.” Anh quay sang tôi làm mặt quỷ, đẩy xe lăn đi vào phòng tắm.

10. Trận cãi nhau sau vụ dép tông

Kì thực anh rất giống bố anh, đôi mắt đẹp lại thừa hưởng từ mẹ. Tôi trộm nhìn hai ông bà đang ở trong phòng ăn với vẻ mặt không chút biểu tình.

Phòng ăn có thêm ba người, nhưng lại yên tĩnh đến phát sợ. Tôi cảm thấy cảm giác bất an và mất tự nhiên càng ngày càng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi chân tôi bắt đầu nhũn ra. Vốn từ bé mẹ già nhà chúng tôi đã dạy tôi gặp người khác phải chào, nhưng tôi lúc này cứ mấp máy môi mãi một câu cũng không thốt được.

Cảnh tượng trang nghiêm này không phù hợp lắm với đứa không hiểu quy tắc như tôi, tôi nghĩ vậy.

“Bố, mẹ, chào buổi sáng.” Anh kéo tôi ngồi xuống. “Phiên Nhiên là bạn con.”

Tôi cố mỉm cười gật đầu với hai người, cái câu “chào bác trai bác gái” vẫn không sao nói nên lời.

“Ừ. Hôm nay có khỏe không?” Bố anh múc một thìa cháo trắng từ tốn đưa lên miệng. Tôi thấy mình như vô hình.

“Tốt lắm ạ!” Không ngờ anh cũng tiếc lời như vàng, không biết ngày thường họ sống cùng nhau thế nào nữa. Tôi cúi đầu lén đưa mắt đánh giá cái gia đình kì cục này.

“Lâm tiểu thư?”

“Dạ?!” Tôi nuốt ực thìa cháo mới đưa lên miệng, cố nặn ra nụ cười lễ phép và khiêm tốn, quay đầu sang phía ngọn nguồn của tiếng nói — mẹ anh.

“Lâm tiểu thư làm nghề gì vậy?” Bạch phu nhân nở nụ cười cực kì chừng mực, thế nhưng cũng rất xa cách, lại càng không chút nhiệt tình.

“Cháu ... thất nghiệp ạ.” Tôi nghĩ mãi, hình như cũng chỉ có thể đáp thế này.

“Thất nghiệp?” Bà khẽ nhíu mày. “Bố mẹ cháu làm nghề gì?”

Cơn giận thay thế nỗi bất an trong tôi. Cơ bắp toàn thân tôi bắt đầu gồng lại, đang suy tính có nên đáp lại hay không thì người đang ăn cháo cạnh tôi đặt cách bát cháo xuống bàn. Tiếng động không lớn nhưng vẫn có thể nghe ra sự tức giận bên trong.

“Con no rồi, mọi người ăn từ từ nhé. Phiên Nhiên là bạn học khóa dưới của con, là bạn gái trước đây của con, có câu hỏi gì cứ hỏi con là được.” Anh từ tốn lau miệng. “Phiên Nhiên, cứ ăn sáng đi đã, chắc em đói rồi.”

“Tiểu Khải, sao bố mẹ không biết trước đây con đã có bạn gái thế?” Giờ đến lượt hai vị đó quay sang nhìn nhau, giọng nói đã ấm hơn một chút.

Tôi xúc một miếng mứt củ cải, cúi đầu lén lén cười trộm.

“Bố mẹ có hỏi con đâu.” Vẻ mặt anh dịu đi nhiều, xúc thêm một miếng mứt củ cải vào cái đĩa không của tôi.

“Hai đứa tối qua”

“Hai người muốn nghe chuyện gì, con biên à nghe.” Anh nhìn chị Hảo đứng bên, chị Hảo cúi đầu xuống, còn tôi thì hai má nóng bừng.

No quá, tôi xoa bụng thăm hít một hơi, trong lòng bức bối không biết cảnh tượng này còn kéo dài đến lúc nào nữa.

“Bố mẹ, hôm nay con định ra ngoài với Phiên Nhiên một lát.”

Anh quả là đi guốc trong bụng tôi, tôi lập tức cười toe đưng dậy

Kể từ bước đầu tiên rời khỏi cổng nhà anh, tâm trạng tôi cực tốt cứ nhìn anh cười mãi.

“Phiên Nhiên, vừa rồi xin lỗi em.” Anh áy náy cười với tôi, “Đừng trách bố mẹ anh, từ sau khi anh bệnh, bố mẹ sợ anh bị tổn thương, vì thế mới nói với em những lời khó nghe đó.”

Tôi chưa thấy anh lo lắng đến thế bao giờ, miệng tôi cười ngoác đến tận mang tai. “Em thích cái cảnh anh bệnh vực em.” Thừa lúc anh sững người, tôi hôn trộm lên má anh một cái.

Anh ấy sẽ sợ, bởi anh sợ tôi bị tổn thương. Nếu đây không phải tình yêu thì là gì nữa? Tôi tự nhủ mình như thế.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, phía xa xa thấp thoáng mấy chấm đen – đó là những chú chim sẻ đang hưởng thụ niềm vui bình dị. Quay đầu lại, tôi bắt gặp ánh mắt bao dung và chờ đợi của anh.

“Em lúc nào cũng có thể thả hồn treo ngược cành cây được.” Anh lại khôi phục thói quen trêu chọc tôi ngày trước.

“Suy nghĩ linh tinh có lợi cho sức khỏe.” Tôi vẫy một chiếc taxi, tôi không muốn cái lão A Trung kia làm kì đà cản mũi chúng tôi tí nào.

“Ha, chân lí của vị triết gia nào thế?!” Anh rất phối hợp, không hỏi han gì thêm mà tự đẩy xe lại gần taxi.

“Lâm đại tiểu thư em chứ ai.” Tôi ra hiệu cho tài xế taxi kéo cửa kính xuống. “Anh mở cốp xe giùm cái.”

“Tôi sắp giao ban rồi.” Gã tài xế để râu hai chòm trông rất tầm thường lười nhác liếc nhìn anh trên xe lăn đáp.

“Mười giờ giao ban? Anh tưởng tôi ngu chắc? Chối phải không? Mã xe 64578 công ty Lam Điền.” Cái tên không biết tốt xấu này, không ngờ dám nhìn anh bằng ánh mắt ấy! Tôi bực bội nghĩ thầm, ngoài miệng không ngừng uly hiếp.

“Không cần phải dữ thế đâu cô.” Cốp sau đã mở.

Nhìn anh chuyển mình lên ghế sau, tôi gấp gọn xe lăn hỗn hển cất vào trong cốp.

“Lạc Thiên Plaza.” Tôi nhắm mắt với gã lái xe ngày càng thấy không thuận mắt này.

“Xe lăn có nặng không?” Anh dường như không để ý đến chuyện vừa rồi.

“Không nặng, đồ đắt tiền có khác.” Tôi xếp lại tấm dạ xô lệch trên đùi anh.

“Tự nhiên anh nghĩ đến một chuyện, thời tiết này mà đi tông thì thật cá tính.” Anh đặt tay khe khẽ lên tay tôi, làn da không bị gì ngăn cách đem đến cảm giác ấm áp thật tuyệt.

“Á?” Tôi liếc nhìn người trên phố, ai cũng đi giày! “Mua hàng trái mùa mới rẻ.” Tôi cười nịnh.

Tôi luôn muốn biến anh trở lại thành anh của ngày xưa, quên mất rằng đó là điều không thể.

Tôi lại bắt đầu nghĩ vẩn vơ rồi, tôi khẽ thở dài trong lòng.

“Anh có thể xỏ trong nhà cho em xem.” Anh kéo cái đầu đang thất vọng của tôi tựa vào vai mình.

“Anh nói rồi đấy nhé, không được nuốt lời đâu đấy.” Tôi chun mũi, thoải mái hưởng thụ cảm giác được yêu chiều.

Sau đó chúng tôi đương nhiên mua được một đôi tông cực rẻ. Đó là điều dĩ nhiên rồi, chúng tôi ngồi trong phòng xỏ dép tông, tuy rằng trong phòng không có bãi cát.

Ngày hôm sau tôi về nhà, trông thấy chồng cũ của mẹ tôi đang nổi giận.

“Không nói một tiếng lại tự tiện chạy về!” Chồng cũ của mẹ tôi tuy chưa nổi giận lôi đình nhưng nếu nói những nếp nhăn trên mặt đang giãn giãn thì cũng không hề quá.

“Bên đó lạnh quá, con thấy ở đây khí hậu tốt hơn.” Tôi luồn sang bên cạnh mẹ tôi nhéo bà một cái. Dù sao thì lần này tôi gây chuyện lớn rồi, lòng tôi cũng thấy hơi thấp thỏm.

“Hừ, ở đâu không quan trọng, nhưng không được đi với một thằng tàn phế.”

“Ông nói ai tàn phế!” Tôi ném văng chiếc cốc trong tay, giọng nói cao the thé, hùng hổ như gà chọi.

“Hừ, Lâm Hoa Phong, ông nói dễ nghe chút được không? Làm sao ông có thể nói như vậy về người mà con gái tôi thích chứ?” Mẹ già dững cằm của tôi cuối cùng cũng đứng ra bên vực cho tôi.

“Cái gì mà con gái bà, nó là con gái chúng ta. Con gái Lâm Hoa Phong tôi quyết không thể đi với một thằng đến đi cũng không đi được.” Thực ra chồng cũ của mẹ tôi rất sợ bà, bao nhiêu năm nay ông cũng không lấy vợ khác, nhưng bạn gái thì chẳng ít. Không biết hai người làm sao mà không tiếp tục với nhau được.

Nhìn cuộc chiến tranh chuyển hướng sang phía hai người họ, tôi im lìm ngồi một bên, phần hận nghĩ về hai chữ “tàn phế” đó.

“Tôi không phải là con gái của Lâm Hoa Phong ông. Vì thế tôi yêu ai không liên quan gì đến ông cả. Tiền du học tôi sẽ trả lại cho ông.” Thấy hai người họ tranh cãi kịch liệt về chuyện tôi là con ai, tôi lên tiếng nói rõ lập trường của mình. Giọng nói không to không nhỏ, không nóng không lạnh.

Bốp — một cái tát giáng lên mặt tôi. Tôi nhìn thấy một dòng nước mắt chảy trên mặt bố tôi.

“Cục cưng, hôm nay con nói hơi quá rồi đấy.” Mẹ lấy trứng nóng áp lên má tôi. Người đàn ông giận dữ kia đã bỏ đi rồi.

“Mẹ có thể nói con không phải con ông ấy, nhưng con thì không thể. Thực ra ông ấy rất thương con, chỉ là quá thực dụng mà thôi.” Mẹ tôi có vẻ không để ý đến sự im lặng của tôi. “Từ nhỏ đến lớn, dường như con chưa gọi ông ấy được mấy tiếng bố.”

“Thực ra bố con nói tuy có khó nghe, nhưng ý tứ trong đó cũng đáng để cân nhắc. Cùng với một” Mẹ do dự giây lát, không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung.

“Chúng con yêu nhau từ thời đại học rồi.” Nước mắt tôi lăn xuống, đó là giọt nước mắt uất ức, mà cũng là giọt nước mắt xót xa.

“Anh ấy vì chuyện chân mình mà tự rời khỏi con, bây giờ khó khăn lắm con mới được ở bên anh ấy, thế mà bố mẹ lại có thái độ đó.”

“Người mà cục cưng của mẹ chọn, nhất định phải là một chàng trai ưu tú, đúng không?” Mẹ không nói tiếp nữa mà cùng tôi nằm xuống giường.

“Vâng.” Tôi rúc đầu vào lòng mẹ kiếm tìm một chút ấm áp và sức mạnh.

“Nhưng mà cuộc sống tàn khốc lắm, sợ rằng có một ngày con chịu không nổi, làm tổn thương cậu ấy và cũng tổn thương cả bản thân mình.”

“Con sẽ không rời xa anh ấy đâu, có chết cũng không.”

“Nhớ hồi đó mẹ li hôn, sau đó phát hiện có con, rồi sau đó nữa thì sinh con ra, nuôi con khôn lớn, những ngày tháng đó thật khổ.” Mẹ từ tốn nói, vỗ nhịp nhàng lên lưng tôi như hồi tôi còn bé.

“Nhưng mẹ chưa từng nói sẽ bỏ mặc con, đúng không?” Tôi đột nhiên hiểu ý mẹ tôi.

“Đúng vậy, chưa bao giờ. Dù sao tính khí của con cũng chỉ có thằng bé đó chịu nổi thôi. Nếu đã có người nhận rước, mẹ đây cũng phải mau mau mà tổng con khỏi cửa.”

“Không được, cả hai người đều là chủ hộ.” Tôi nhéo lên cái bụng không có mấy mỡ thừa của mẹ. Mẹ ơi, con yêu mẹ. Tôi thầm thì từ tận đáy lòng.

“Đi cửa hàng giảm giá.” Tôi mở cửa nhà tắm thò đầu vào.

“Đồ keo kiệt.” Cánh cửa đóng cách lại, suýt nữa đập dẹt cái mặt vốn đã phẳng tịt của tôi. Tiếng lạch cách bên trong vang lên.

Vào ít nhất cả nửa tiếng rồi, tôi đi đi lại lại bên ngoài nhà tắm, nhăm tính.

“Em còn tưởng là anh lọt hố rồi cơ đấy?” Nhìn anh chẳng dễ dàng gì từ bên trong đi ra, trên trán còn dính mấy lọn tóc ướt nhẹp, tôi bắt nhãn khẽ kêu một tiếng.

“Anh vừa từ trong hố chui ra mà.” Anh vừa lười nhác nói, vừa xỏ vớ vào chân.

“Sao anh không phát ra chút tiếng động nào?” Tôi hơi tức, tóm lấy bàn chân kia của anh xỏ tất, sau đó xỏ giày vào.

“Thường thì những lúc có tiếng động lớn là lúc anh bị ngã, hôm nay thì không.” Hai bàn tay anh bắt đầu luồn trên mái tóc ngắn của tôi.

“Anh thường ngã lắm sao?” Tôi đau đớn xót xa, lại dịu dàng xuống.

“Trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy. Đi ăn sáng thôi, có đói không?” Anh khẽ nắm lấy bàn tay tôi.

“Ừm.” Cái nắm tay khe khẽ đó khiến tôi an tâm hơn nhiều.

“Đã gọi điện về ẹ em chưa?”

“Gọi rồi, vừa nãy, dọa mẹ chết khiếp.” Tôi nhếch mép cười, trong lòng áy náy đẩy xe đưa anh ra ngoài cửa.

“Câu chủ, ông bà chủ về rồi, đang ở phòng ăn.” Không ngờ chị Hảo đang đứng ngoài cửa phòng. Tôi không biết rốt cuộc chị đã đứng bao lâu nữa.

“Em biết rồi.” Về mặt vốn luôn nhẹ nhàng của anh chợt trở nên lạnh lùng cứng ngắt.

Tôi bất an nhìn chị Hảo rồi lại nhìn anh, không khí bỗng trở nên rất kỳ lạ.

7. Chương 11 - 12

11. Bận rộn

Mấy ngày liền trong cơn mơ của tôi đều xuất hiện hai từ “tàn phế” mà bố đã nói, giấc mơ của tôi trở nên thật nặng nề.

Đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo lại thì mới phát hiện ra tôi hoàn toàn là một đứa vô công rồi nghề. Mỗi lần gọi điện thoại cho anh tôi đều nhận được câu trả lời: anh bận lắm.

“Hừ, bận là cái cớ gì thế?” Tôi nói với cái ao cá nơi chúng tôi chia tay khi xưa.

Bây giờ là kì nghỉ đông, ven bờ cái ao rộng lớn chỉ có một mình tôi, lá rơi lác đác, còn lòng tôi man mác.

Tuy đã đến mùa xuân nhưng khí trời vẫn chẳng có vẻ gì đã vào xuân cả, mặt ao không ngờ vẫn đóng một lớp băng mỏng.

Tôi không tìm được đưa chân ra, định nghịch mặt băng một chút. Ai ngờ chân tôi lại sa hẳn xuống.

Lạnh quá

Tôi hít sâu một hơi, dưới phản ứng tri độn của tôi, ống quần và giày đã ngấm đầy nước.

“Cả mày cũng bắt nạt tao, mày chẳng phải chỉ là một cái ao cá thôi sao? Mày tưởng mày là tên họ Bạch kia chắc!” Tôi tức điên rút phẳng cái chân đầy bùn ướt.

“Hu” Tui thân Tôi tui thân phát khóc rồi.

“Ai đấy?” Tôi nức nở, nước mắt làm nhòe đôi mắt khiến tôi nhìn không ra là ai gọi điện đến.

“Phiên Nhiên? Em ... đang khóc hả?” Là tiếng cái tên đáng ghét cứ mãi không chịu xuất hiện.

“Em khóc đấy, em rớt xuống ao cá rồi, đều tại anh!” Tôi tìm được một cái cớ cực hay cho sự hậu đậu của mình.

“Ao cá?!” Rốt cuộc tôi cũng toại nguyện khi nghe thấy giọng nói đầy quan tâm lo lắng của anh. Tôi bắt đầu cho rằng tiềm thức mình đã cố ý rớt vào ao cá, tuy lí trí của tôi không cho phép tôi làm vậy.. “Em đợi anh nhé!”

Điện thoại cúp rồi, tôi lấy mu bàn tay lau nước mắt nước mũi, thấy hơi đặc ý.

“Làm sao lại chạy đến đây? Lớn thế này rồi còn không biết tự chăm sóc bản thân mình?” Anh gỡ chiếc giày lấm lem bùn đất cho tôi, làm dính đầy những giọt bùn bên trong chiếc xe khô ráo sạch sẽ.

“Anh nói anh bận, không quan tâm đến em nữa.” Đã lâu lắm rồi không được anh chăm sóc, cứ để kệ anh vậy.

Anh sưng ra một lát, giờ tôi mới nhận ra sắc mặt anh trắng bệch khác thường, quầng mắt thâm đen.

“Để em tũn thân rồi.” Anh cầm chiếc khăn bông sạch lau chân cho tôi, từ tốn xỏ lên đôi vớ trắng.

“Công việc bận lắm sao?” Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của anh tôi không đành lòng trêu anh nữa. “Quầng mắt thâm hết rồi kìa” Bàn tay lạnh lẽo của tôi nhẹ nhàng vuốt ve mắt anh khiến anh ngẩn ngơ.

“Bận có nghĩa là anh có năng lực, ngốc ạ.” Anh nheo mũi tôi, đặt chân tôi vào lòng. Một bàn tay to lớn ôm lấy tay tôi.

“Mũi.” Tay kia của anh che lấy mặt tôi.

Lúc ấy tôi lặng lẽ ngồi Mũi hít thở từng làn hơi ấm phả vào lòng bàn tay anh rồi đem theo hương vị của anh quay trở lại cơ thể tôi.

Cảm giác được yêu thật tuyệt, tôi chăm chú nhìn anh, cảm thấy có nhìn thế này cả đời cũng không thỏa.

“Tại sao lại chạy đến chỗ này? Là bởi vì anh bận sao?” Anh có vẻ vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Em cãi nhau với bố.” Tôi đổi tư thế, cả người nằm soài trên mình anh.

“Tại sao?”

“Bởi vì” Tôi nuốt lại chữ “Anh” vào trong bụng.

“Bởi vì anh, vì chân anh đúng không?” Anh rất thông minh, lúc nào cũng biết tôi lấp lửng điều gì.

“Ừ, em muốn gặp anh, muốn một lí do thật chắc chắn.” Tôi luồn tay vào đôi chân không còn cảm giác dưới tấm khăn len.

Anh nắm chặt tay tôi, mặt không chút biểu tình nhìn ra ngoài cửa sổ như không có chuyện gì.

“Không được nghĩ linh tinh.” Tôi kéo mặt anh lại.

“Có người nào đó nói nghĩ linh tinh có lợi cho sức khỏe mà.” Anh nheo mắt khẽ cười. “Hôm nay em muốn chơi gì, anh đi với em.”

“Anh nói đấy nhé!”

“Đương nhiên.”

Thực ra tôi cũng không muốn anh phải đi chơi cùng tôi. Tôi chỉ cần anh ở bên tôi là được.

Lần đầu tiên anh đưa tôi về tận nhà. Đó là cảnh tượng tôi luôn mơ tưởng từ hồi đại học mà vẫn chưa trở thành hiện thực.

Anh đẩy xe lăn đi cùng tôi.

“Lên đi, đừng cãi nhau với bố em nữa.”

“Bất kể ai nói anh, em cũng sẽ trở mặt với kẻ đó.” Tôi ngồi xuống nhìn ngang bằng với anh.

“Ngốc, bố em với anh đều là đàn ông, bác ấy biết đàn ông cần phải làm gì.” Anh vuốt tóc tôi cười nửa đùa nửa thật.

Do dự giây lát, anh nói: “Lên nhà đi.”

“Vào nhà em ...” Tôi ngoái đầu nhìn cầu thang chắn trước mặt, lập tức á khẩu.

“Lần sau đi.” Anh vỗ vỗ vào hông tôi.

“Ừm, nhớ gọi điện cho em.” Tôi bước một bước lại ngoảnh đầu nhìn.

Tôi ấn hộp cơm vào ba lô, “Mẹ, con đi đây, mẹ không cần đợi cơm con đâu.” Tôi lướt đi như cơn gió đến ngôi nhà số 8 đường Vĩnh Lương.

Mặc dù anh đã giải thích cho tôi về động cơ đáng thương của bố mẹ anh nhưng khi tôi một lần nữa đi theo chị Hảo vào nhà vẫn không khỏi co đầu lại.

“Ông bà chủ ...không có nhà.” Về mặt chị hình như cũng hơi tiêu tụy, thế nhưng nụ cười ấm áp hơn lần đầu gặp tôi nhiều lắm.

“Em không có ý đó” Tôi cười ngây ngô bào chữa vụng về.

Tôi tự đi đến phòng anh, cách một tiếng cánh cửa mở ra.

“Có nhớ em không!” Tôi nhảy nhót vào phòng.

“Ha, thanh tra hả?” Anh ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ cao ngất, ngạc nhiên nhìn tôi.

“Em tự động vác thân đến đây.” Tôi nhào người về phía trước. “Sao anh lại làm việc ở nhà thế này?” Tôi như con chó nhỏ, ngửi ngửi mùi trên người anh.

“Ông chủ trốn việc còn cần lý do sao?” Anh đặt tay tôi lên đùi. “Ngửi gì đây?”

“Xem còn lưu lại dấu vết ong bướm gì không.” Tôi cắn anh một cái.

“Ong bướm có thấy chân anh thì cũng vội bay mất rồi, còn em, khóc lóc kêu gào, không biết sống chết, lại còn dính vào.”

“Anh không khoẻ!” Tôi phát hiện sắc mặt anh rất kém, hai má gầy đi rất nhiều.

“Đâu có?” Anh có chút vội vàng.

Máy fax bên cạnh kêu xèo xèo nhả ra từng trang giấy, âm thanh như đứt hơi khản tiếng.

“Có vẻ như anh rất mệt.” Cô đau lòng sờ mặt anh, sắc mặt nhợt nhạt. “Xảy ra chuyện gì rồi.”

“Gần đây công ty có hạng mục đầu tư lớn.” Mắt anh nheo lại, lộ ra ánh cười.

“Nhưng anh vừa mới bệnh xong, hơn nữa việc vẫn luôn do bố anh quản lý, không phải anh vẫn chưa hoàn toàn nắm quyền sao?” Tôi hoài nghi nhìn ánh mắt anh.

“Anh vẫn luôn tiếp nhận mà.” Anh liếc mắt nhìn văn kiện bên cạnh vừa fax đến, thần sắc cứng lại. Đột nhiên ho lên.

Ho càng lúc càng dữ dội... tựa như không dừng lại được.

Tôi vuốt lưng anh, không biết như thế nào mới tốt, lưng anh gầy guộc, dường như tôi có thể sờ thấy lần lượt các xương sống.

Nhịn không được, ánh mắt tôi ươn ướt.

“Lên giường nằm được không.” Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh yếu ớt như vậy, nhưng lại không biết chăm sóc anh như thế nào.

Anh khoát tay, cố gắng kiềm chế lại cơn ho.

“Không sao rồi. Vừa nãy anh bị sặc thôi.” Sắc mặt anh tái nhợt, vì ho nên đỏ lên.

“Anh như vậy... em thấy rất đau lòng, nằm một chút được không.” Mắt tôi đỏ lên, trái tim đau đớn.

“Đọa được em rồi.” Anh nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay tôi.

“Có mà khiến em đau lòng ấy.” Tôi đẩy anh đến cạnh giường.

Anh thở dài, không ra tiếng.

“Nhanh nào, giúp anh một chút.” Hai tay anh chống xe lăn, có chút lực bắt tông tâm.

“Hả?” Tôi cuống quýt đỡ lấy thắt lưng anh, nhưng cảm thấy cơ thể phía sau của anh cứng ngắc, hơi run rẩy.

Thật cẩn thận, cuối cùng hai người chúng tôi cũng ngã trên giường.

“Ha, hai chúng ta có giống hai con gấu to không.” Dường như anh đang nhịn đau, nhúu mày lại, nhưng rất nhanh ánh mắt đã nheo cười.

“Dám cười à?” Tôi gơ nắm đấm vào khoảng không.

12. Phong ba

“Không phải anh đau sao, em... em xoa bóp cho anh.”

Tôi vụng về ôm chân anh, xoa bóp lung tung một mạch.

“Ngốc, nếu chúng có thể đau, anh sẽ cúi đầu lạy em.” Anh ngo nguậy muốn dịch chuyển chân mình.

Nhưng trong nháy mắt, đôi chân lặng lẽ như chết kia bỗng dưng run rẩy lên.

“Chúng... chúng động đấy kia.” Tôi há mồm tròn mắt, theo bản năng ôm chặt chúng lại.

“Ừ, chân bị co giật.” Anh kêu lên một tiếng đau đớn, phần cơ thể bên trên gắng gượng chống đỡ, nặng nề ngã lại xuống giường.

“Anh, Khải, anh gắng chịu đựng nhé!” Tôi hoang mang lo sợ, chân của anh trong lòng tôi càng lúc càng run dữ dội, tôi chỉ có thể ôm chặt, thật chặt.

“Có phải anh vẫn còn đau ở đâu nữa không? Hả?” Nhìn khuôn mặt nhịn đau của anh, tôi bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô dụng. “Nếu đau thì phải kêu ra chứ.”

“Đau dây thần kinh sau lưng, một lát sẽ hết.” Đôi chân run rẩy kéo theo cả cơ thể anh cũng thành một thể rung động, hai tay anh vô thức nắm lấy cẳng chân của tôi, ra sức véo.

Giằng co một hồi, khi màn kinh khủng ấy kết thúc, có một thứ cảm giác như từng trải qua sinh tử. Nhìn anh kiệt sức như thế, tôi bỗng nhiên hiểu được anh thật sự đã không còn là anh trước kia nữa.

Tôi cẩn thận ôm anh vào lòng, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh, thời khắc này thật yên lặng, sự yên lặng sau cơn bão táp cuồng phong.

“Khoẻ rồi.” Một lúc sau, anh mở mắt ra, cười yếu ớt.

“Anh nằm đi, em nằm cùng anh.” Tôi chèn cho anh một cái gối, cảm thấy bờ vai anh dần dần thả lỏng.

“Phiên Nhiên, không cần khổ cực như vậy, em cũng nên đi đi.” Anh chống giường, chậm rãi ngồi dậy.

“Dáng vẻ anh thế này, em có thể đi sao?”

Bíp — Một tiếng kêu, cái máy fax chết tiệt lại bắt đầu hí lên.

Ánh mắt anh một thoáng như dừng lại ở đâu đó.

“Anh muốn xem không?” Khẩu khí của tôi không mấy thiện cảm, cảm giác cái máy fax kia cứ như người thứ ba đáng ghét vậy.

“Phiên Nhiên, mang giúp anh laptop và tài liệu mới nhận được qua đây.” Tâm tư của anh đã không còn đặt trên cơ thể mình nữa, biểu cảm thay đổi thành vẻ nghiêm túc.

“Anh xác định mình thật sự muốn xem chứ?” Tôi đến cạnh bàn làm việc, ôm đồm đống văn kiện ngập tràn những biểu đồ. “Có cái gì đâu tư đáng giá mà anh không cần đến tính mạng vậy chứ! Tiền thật sự quan trọng vậy sao?”

“Phiên Nhiên, hiện giờ không phải là lúc bốc đồng hay không, haiz...” Anh rõ ràng đã lê đến cạnh giường, muốn với lấy chiếc xe lăn cạnh giường.

“Anh...” Tôi xót xa trong lòng, “Nếu em cầu xin anh, anh sẽ không xem chứ.”

“Đưa cho anh!” Anh chìa tay, vẻ mặt mệt mỏi, lạnh lùng.

“Không đưa.” Tôi thầm nói với mình phải bướng bỉnh hơn anh.

“Phiên Nhiên, không đùa giỡn đâu.” Anh kiên nhẫn với chiếc xe lăn.

“Anh đã bệnh thành như thế này, còn gì có thể đùa giỡn nữa.” Tôi giận dữ, hất đi, đám giấy rơi lộn xộn.

“Em...” Ánh mắt anh âm u, chống tay để lê người xuống giường.

Tôi thất vọng nhìn – Anh, đương nhiên đang nặng nề kéo nửa người, nhặt từng tờ tài liệu rơi trên mặt đất lên.

Tôi nhất thời khóc nhoè nhoẹt mặt mũi.

“Anh thật ngoan cố.” Tôi nghiến răng nói, nhặt đám tài liệu còn lại lên, để vào tay anh, “Anh muốn xem thì xem đi. Ở trước mặt anh, em chưa bao giờ thắng được cả.”

Sau đó, tôi đập cửa đi ra, tiếng cửa đập mạnh khiến lòng tôi cũng run lên.

Tôi mở cặp lồng cơm ra, cơm nắm tôi làm cho anh là tự tay tôi đã nắm những hạt cơm chín lại, tôi không biết nấu ăn, nhưng tôi muốn nói với anh rằng tôi đang học nấu. Tuy nhiên có lẽ tôi đã đánh giá cao tầm quan trọng và sự ảnh hưởng của mình với anh ấy.

Tiền, đầu tư, làm lớn làm nhỏ, thật sự quan trọng như vậy sao? Nếu tính mạng không còn thì những thứ này có ý nghĩa gì chứ?

Tôi liếm nước mắt chảy bên môi mặn chát.

Tờ báo tả tơi bên cạnh loạt xoạt, không biết vật nào may mắn tồn tại dưới cái móng nữa.

Tiêu đề viết hoa: “TẬP ĐOÀN HỌ BẠCH – HỌA ĐẾN DỒN DẬP”.

Một cước tôi đập tung cửa phòng anh, anh cứ như vừa mới gặp mặt tôi vậy, từ đồng tài liệu ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch.

“Đây là gì?” Tôi đặt tờ báo xuống trước mặt anh.

“Không là gì cả!” Anh liếc mắt.

“Em là thế nào của anh?” Tôi cắn răng, hỏi vấn đề chủ chốt.

Anh trầm lặng rất lâu, chậm rãi nói: “Em đồng ý cho anh thời gian...”

“Anh có yêu em không?” Tôi cắt ngang, trái tim yếu ớt bị đâm một dao tàn nhẫn.

“Phiên Nhiên, hôm nay em làm sao thế?” Anh muốn kéo tay tôi.

Tôi nghiêng người tránh được.

“Anh yêu tiền, yêu danh yêu lợi phải không?” Trái tim tôi càng lúc càng lạnh lẽo.

“Em biết em đang nói gì không?”

“Nếu em nói dù cơm canh đạm bạc em cũng ở bên cạnh anh thì anh có buông tay không, vì em! Em thật sự rất sợ anh sẽ... chết.” Tôi bắt đầu run lên, chữ “chết” kia khiến tôi lạnh người, thứ cảm giác trước đây tôi chưa từng trải qua.

“Em nghe anh giải thích...” Anh khẩn thiết cau mày.

“Không cần giải thích, giải thích có nghĩa là anh không muốn vì em mà từ bỏ những vật ngoài thân này! Ha, em là ai chứ, em không là gì cả!”

“Phiên Nhiên! Em bình tĩnh chút được không?”

“Em rất bình tĩnh, chưa bao giờ bình tĩnh thế này anh Bạch ạ.” Tôi ngang bướng bước đi với đôi mắt đăm đăm, túi khoác trên lưng, cổ nhắc đôi chân đang rụng rời bước đi.

Tôi ngã người lên giường, lặng lẽ khóc, đóng thư tình đã đọc qua kia bỗng nhiên rất chân thật mà cũng rất mờ ảo.

Anh yêu tôi, anh không yêu tôi, mà có thể anh yêu tôi, chỉ là tình yêu đó không đủ đầy mà thôi.

Đột nhiên tôi cảm thấy hôm nay mình rất nóng nảy điên cuồng, vô cớ gây sự.

Tôi bất an, vùi mình trong chiếc gối, cầu xin một chút an ủi ấm áp của nó.

Tâm tình cũng theo màn đêm chầm chậm lắng lại, tôi bỗng đứng thò đầu từ trong đám chăn ra, ngệt thở nghĩ lại tất cả những gì tôi đã làm hôm nay.

Tôi nghĩ nhất định là mình điên rồi. Cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đang nhảy nhót thời gian, anh ấy không gọi điện cho tôi, tôi không chịu được, nhẹ nhàng thở dài, có chút thấy mất mát.

“Bố –“ Khi tôi đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy chồng cũ của mẹ đang ngồi nghiêm túc trên ghế sofa.

“Ừ”. Bố tôi gật đầu.

“Hôm trước, xin lỗi.” Tôi do dự một chút, nín thở nói lời xin lỗi.

“Uhm.” Ông hừ một tiếng, xem biểu tình có vẻ như rất muốn tôi phải nhận sai mới có thể bỏ qua. Tôi kiên quyết chớp mắt, quay người về phòng.

“Đi đâu vậy? Ta còn có lời muốn nói.”

“Nói đi, con nghe.” Tôi đứng trước cửa phòng, cách rất xa ông.

“Ngày mai con đi gặp một người với ta. Nhất định phải đi!” Nửa câu sau bổ sung ông còn lớn tiếng nhấn mạnh.

“Con đau đầu, không đi đâu.” Tôi lập tức giả bộ đáng vẻ ốm đau bệnh tật.

“Con ở cạnh một người tàn phế sắp phá sản thì đầu con chắc sẽ không đau nữa.” Ông nổi khùng đứng dậy, nếp nhăn trên mặt bắt đầu run lên.

“Ông nói gì!” Tôi hét lên. Tôi nghĩ đến chuyện ban ngày, đáng vẻ ốm yếu của anh vùi đầu vào đồng tài liệu, còn cái máy fax đáng ghét mãi không ngừng hoạt động kia nữa.

Tôi không biết mặt mũi tôi có tái nhợt không nhưng nhất định rất khó coi, vì tôi có thể cảm thấy phổi mình đang thiếu không khí trầm trọng.

“Bố, bố có thể giúp anh ấy mà, đúng không.” Giọng nói tôi yếu ớt và trống rỗng.

Trên thương trường làm ăn, có tiền không phải có quyền sao? Tôi nghĩ.

“Vậy con cùng ta đi gặp một người, ngày mai! Có điều so sánh đi, con sẽ biết cái gì là tốt.” Ông trầm tư một lát rồi nói, trong giọng nói tràn ngập tư thế của người thương lượng đã thắng cuộc.

“Được, con đi. Như thế bố sẽ giúp anh ấy.”

“Ta đồng ý, nhưng làm thế nào thì con không được xen vào.”

“Tôi có thể gọi cô là Phiên Nhiên không?” Trước mắt là người đàn ông mà theo như lời bố nói là một người con trai thanh tú.

“Có thể.” Tôi cười có lệ, đây chính là kết quả của giao dịch. “Anh Phương làm việc ở đâu vậy.” Tôi cười gượng.

“Cứ gọi tôi là Minh Khắc, tôi làm việc ở công ty kiểm toán.” Anh ta dịu dàng nói, không giống A Khải chút nào.

“A, thời tiết hôm nay thực sự rất đẹp, ha ha.” Tôi bắt đầu đứng ngồi không yên, không biết tiếp tục nói chuyện thế nào.

“Bác Lâm có nói với em là anh đã chú ý đến em từ rất lâu rồi không.” Ánh mắt chăm chú của anh ta khiến tôi có chút lúng túng.

“Chưa, haha.” Tôi nhìn xung quanh.

Tầm mắt tôi dừng lại ở nơi cách đó không xa, cơ thể anh từ từ đến gần.

Vì sao lại có thể gặp anh ở nơi này, trái tim tôi bắt đầu cảm thấy ngọt ngào. Đôi mắt hoang mang của tôi đối diện với đôi mắt tối sầm của anh, đó là thời khắc tất thấy mọi thứ đều lặng đi.

Một chút biểu tình trên mặt anh cũng không có, anh cứ như thế nhìn tôi, ánh mắt nhìn thật cô đơn.

Sau đó, thư ký của anh đẩy anh đến một bàn ở góc xa, ở đó lại là một người mà tôi biết, Diệp Phi, là bạn của anh ấy thời đại học.

Đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng, tôi không biết mình đang nói gì, cũng không biết nên nói gì. Tôi không ngừng nghĩ đến việc anh ấy đang nghĩ gì.

“Phiên Nhiên.” Phương Minh Khắc giọng dò hỏi. “Có phải em không khỏe không?”

“Anh Phương, tình cảm mua bán anh có muốn không.” Tôi thành linh phun ra câu đáng sợ đó.

“Em...” Phương Minh Khắc lúng túng.

“Vì em muốn bố em giúp bạn trai mình nên mới gặp mặt anh, xin lỗi, em đã lừa gạt anh.” Ngập tràn trong đầu tôi là ánh mắt cô đơn của anh.

“Hiểu rồi. Sự thẳng thắn của em khiến anh cảm thấy rất nhẹ nhõm.” Phương Minh Khắc mỉm cười nhìn tôi, “Anh sẽ giúp em giữ bí mật với bố.”

“Cảm ơn.” Đầu óc tôi lập tức thức tỉnh, ừng ực uống hết một cốc cà phê chắc hẳn rất đắt, nhưng thật khổ, nó không hợp với một người không thích đồ uống này như tôi.

“Cà phê, anh trả tiền, em không có tiền đâu.” Tôi đẩy cốc cà phê, quay đầu nhìn về góc xa kia thì thấy người đã đi rồi.

Tôi liên tiếp gọi điện thoại cho anh nhưng máy đã tắt. Ở nhà cũng chưa thấy người về.

Tôi thất thần nhìn di động, thực ra lúc này tôi rất muốn nói với anh rằng tôi đã so sánh và phát hiện anh là người tốt nhất.

Tôi cố gắng hồi tưởng lại thật lâu, cuối cùng nghĩ đến điện thoại chờ làm việc của anh.

Khi nghe thấy người thư ký nói anh Bạch đang tiếp khách, chân tôi bắt đầu vội vã chạy nhanh.

“Tôi chỉ có một điều kiện, cậu rời xa Phiên Nhiên, tôi sẽ cho cậu mượn 10 triệu tệ(*hơn 30 tỉ VNĐ*), còn có sự hợp tác khi này phụ thêm nữa.” Tôi ngạc nhiên nghe tiếng bố tôi vọng đến từ phòng làm việc của anh.

“Bác Lâm, xin lỗi, chuyện hợp tác cháu rất vui vẻ, bác đồng ý cho cháu mượn tiền quay vòng vốn là điều bọn cháu cầu cũng không được, nhưng Phiên Nhiên tuyệt đối không được đem ra là điều kiện giao dịch.”

8. Chương 13 - 14

13.

Đối thoại dừng lại, một lát sau tôi nghe tiếng bước chân dồn dập tiến đến gần. Giữa lúc hoảng loạn, tôi thuận tay đẩy cánh cửa bên cạnh, tránh vào trong.

Nghe tiếng bước chân đã đi xa, miệng tôi mím lại, cuối cùng nhin không được phá ra cười thật to, cười rồi lại cười, đương nhiên, cười chảy ra cả nước mắt.

Khi đẩy cửa vào, tôi thấy anh ngồi trên chiếc xe lăn, nhìn ra ngoài cửa.

Tôi nhẹ nhàng đến gần, hai tay ôm lấy anh từ phía sau.

“Nhìn gì đấy?” Tôi dùng cằm cọ nhẹ vào mái tóc thơm mát của anh.

Thân thể anh cứng đờ trong thời khắc thả lỏng ra.

“Đến đây.” Bàn tay to của anh bao phủ lấy bàn tay tôi, ấm áp, bao dung. “Ngồi đây.” Anh kéo tôi, đặt tôi lên đùi anh.

“Vừa nãy em đi xem mặt đấy.” Tôi nhìn anh dò hỏi.

“Ừ.” Anh thu hồi ánh mắt, híp mắt lại nhìn tôi.

“Bố em nói phải so sánh thì mới biết cái gì là tốt.”

“Kết luận?” Khuôn mặt anh hiện lên ý cười như có như không, thật kỳ dị.

“Anh tốt hơn một chút.” Tôi nuốt nước bọt nói.

Trong nháy mắt như vậy, khuôn mặt anh lướt qua một tia xúc động.

“Anh cảm động rồi sao?” Tôi đặc ý nâng mặt anh.

“Nếu em cảm thấy nghĩ như vậy mình có thể tự tin hơn một chút thì em cứ nghĩ vậy đi.” Khoé miệng anh cong lên, anh kéo tay tôi, để lại một dấu vết trên đôi môi ấm mềm của anh. “Em nói xem, bố em là một người khôn khéo như vậy, sao lại sinh ra một cô con gái khiến ông ấy lỗ vốn sạch sẽ thế này?”

“Anh không nói thì không ai bảo anh cầm đầu.” Tôi hung ác cắn vào cổ anh.

“Em muốn mưu sát chồng à!”

“Gi?” Tôi nhất thời ngẩn người. “Vừa nãy anh nói...” Ngón tay tôi chỉ vào nơi mơ hồ nào đó.

“Không nói gì cả.” Anh hạ mí mắt, ôm chặt tôi. “Em đi du lịch nhé, đi chơi mấy tháng rồi hãy về?” Anh dụi đầu vào lòng tôi, nhỏ giọng nói.

“Anh lại muốn gì đấy!” Tôi nhảy dựng lên, cách xa một thước nhìn anh.

“Việc trên thương trường em không cần xen vào.” Khuôn mặt anh vẫn không hề biến đổi. “Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ”. Nửa vế sau của câu đó gần như đi cùng tiếng thở dài.

“Anh cứ đối xử với em như vậy làm em tức giận đấy.” Tôi nói liền một mạch, trực giác và các mạch máu như va đập vào nhau mạnh mẽ. “Anh đã tự mình làm và cho rằng mình đúng một lần, anh nghĩ anh còn có thể làm lần thứ hai nữa sao?”

Anh bỗng như pho tượng, ngồi yên không động đậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói.

“Nếu vì sự khác lạ của em ngày hôm qua thì em xin lỗi không được sao?” Tôi ghen lời ngồi xổm xuống, ngẩng nhìn anh.

“Không phải, em không cần xin lỗi.” Anh nhanh chóng cắt ngang lời tôi. “Anh không muốn em vì anh lại đi giao dịch thoả thuận với bất kì ai, đây là điều anh không thể chịu được.”

“Anh...” Nước mắt ngấn đầy trong mắt tôi.

“Thực ra anh cũng rất yếu đuối, rất giả dối.” Anh đành nhìn tôi. “Mọi việc sẽ tốt thôi, tin anh nhé, được không?”

“Đương nhiên.” Tôi nín khóc mỉm cười, cọ cọ mặt mình vào gò má anh.

“Khó chịu à?” Nhìn anh chống xe lăn đổi tư thế ngồi, toàn bộ thần kinh của tôi bắt đầu căng ra.

“Một chút.” Anh nhìn tôi an ủi.

“Bạch tổng,” Một người đàn ông gõ cửa dồn dập, sau đó nhanh đi vào. “Tiền đầu tư bên phía Mỹ đã về rồi.”

“Đầu tư theo phương án B đi.” Anh thản nhiên nói ra một câu. “Toàn bộ!”

“Toàn bộ?” Người đàn ông kia dường như cũng rất kinh ngạc. “Như vậy có quá mạo hiểm không?”

“Toàn bộ.” Anh không quay đầu lại, đẩy xe lăn đến bên bàn làm việc.

“Vâng.” Người đó thoát cái đã biến mất như cơn gió, chỉ còn lại tôi đang trở mắt đứng nhìn và anh với vẻ mặt bình tĩnh mà thôi.

“Ngây người gì nữa?” Anh buồn cười nhìn tôi. Anh đặt cuốn tạp chí trước mặt tôi. “Anh nghĩ cái đầu loại IQ như em xem những loại như thế này tương đối thích hợp.” Anh nói xong liền vùi đầu vào máy tính và đám tài liệu.

Đó là tạp chí du lịch mà tôi vẫn luôn thích, rất khó mua được ở trong nước, tôi kinh ngạc nhìn chòng tạp chí kia, ánh mắt lướt qua mu bàn tay gầy guộc lộ rõ gân xanh của anh, trên đó còn lờ mờ vết kim tiêm, đôi chân mềm mại ngủ yên ở phần thân dưới, trong lòng bỗng cảm thấy quặn thắt lại.

Tôi ngồi bệt xuống, gối đầu lên chân anh, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn mình dưới chân anh.

Tôi như đang trên đường dạo chơi vô định.

Tôi rất muốn nhìn thấy anh nhưng lại không dám quấy rầy anh. Tôi luôn cảm thấy anh hiện giờ giống như chuẩn bị thi đại học vậy, chỉ thi xong rồi thì chúng tôi mới có thể vui chơi cùng nhau.

“Lâm Phiên Nhiên...” Cách ba mét, một người con trai có thể nói là xinh đẹp đang huyết sáo gọi tôi.

“Diệp Phi?” Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. Tôi thầm nghĩ trong lòng: tên này càng ngày càng lương thiện.

“Không sai, em vẫn nhớ anh. Anh vẫn còn cho rằng trong mắt em chỉ có tên tiểu tử họ Bạch kia thôi chứ.” Anh ta cuối cùng cũng đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi bao quát.

“Xin anh, anh có thể đứng cao như thế chứ!” Tôi dùng sức đè bả vai anh ta xuống.

Ngày xưa khi tôi và Khải chia tay, nhìn thấy bạn của anh tôi đều muốn tránh thật xa, nhưng nhiều năm đã qua rồi, giờ gặp lại rồi thì lại giống như tìm được cảm giác gần gũi như không hề xa cách như vậy.

“Không phải vì em quá lùn, không xinh đẹp mới bù lại cho phần tốt đẹp A Khải sao.” Anh ta tiếp tục nhìn tôi coi thường.

“Em thấy anh ngứa miệng rồi đấy!” Tôi đá một phát vào đùi anh ta. “Cẩn thận em nói với Sở Phong là anh trêu chọc em đấy.”

“Sở Phong...” Diệp Phi vừa rồi còn múa may miệng lưỡi, nháy mắt về mặt hiện ra một nỗi đau thương.

“Diệp Phi?” Tôi lo lắng nhìn anh ta.

Sở Phong là bạn trai của Diệp Phi, đúng vậy, ngày xưa hai người đó bất chấp mọi thứ ở cùng nhau. Lẽ nào, 4 năm thật sự có thể thay đổi những lời thề non hẹn biển sao?

“Sở Phong, anh ấy mất rồi.” Diệp Phi hít một hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Anh nói gì đấy!” Tôi lớn tiếng hỏi. “Sở Phong vẫn còn trẻ như vậy...”

“Em từng nghĩ qua A Khải có thể cả đời ngồi trên xe lăn chưa?” Diệp Phi nhú mày chăm chú nhìn tôi.

Lòng tôi quặn đau, dù đã biết tất cả nhưng một câu của Diệp Phi vẫn khiến tôi không thể kiềm chế được.

“Xin lỗi.” Diệp Phi ôm tôi, để kệ tôi nước mắt đầm đìa đầy mặt.

“Diệp Phi...” Tôi đẩy anh ta ra.

“Không cần lo lắng cho anh, Sở Phong ở đây.” Anh ta chỉ vào vị trí trái tim của mình.

“Ừ.” Tôi lấy tay lau nước mắt.

“Nhưng anh vẫn rất ngưỡng mộ em và A Khải còn có thể ở cùng một bầu không gian và yêu nhau.” Diệp Phi khoác vai tôi, rồi chậm chậm đi về phía trước.

“Ừm.” Bỗng nhiên tôi cảm thấy bất luận thế nào tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy nữa.

“A Khải hiện giờ đang rất khó khăn, bên trong nội bộ bị người bán đứng, bên ngoài bị người ta ác tính thu mua, sự việc đều xảy ra trong khoảng thời gian em đột nhiên rời khỏi và cậu ta phải nằm viện. Bác trai nhất thời không chịu nổi đả kích liền ngã bệnh. Vì thế A Khải không còn cách nào khác phải tiếp nhận công ty.”

“Em biết không, nếu công ty phá sản, nhiều nhân viên sẽ thất nghiệp, cho nên...”

“Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ?” Tôi trừng mắt nhìn Diệp Phi.

“Thông minh!” Diệp Phi vỗ nhẹ đầu tôi.

“Câu này là anh ấy nói.” Tôi nghĩ đến hành động hung dữ của mình hôm đó không chịu nổi cắn môi dưới.

“Em không cần rời xa cậu ấy đâu, cậu ta không mạnh mẽ như tưởng tượng của em đâu.” Từng câu từng chữ nói ra Diệp Phi đều nhìn sâu vào mắt tôi.

“Em sẽ không, sẽ không bao giờ nữa.”

“Trước khi Sở Phong sắp chết vẫn luôn muốn A Khải tìm em trở về. Ha, hiện giờ tâm nguyện của Sở Phong đã đạt được rồi.”

Nói xong, vẻ mặt của Diệp Phi cũng trở nên mơ màng.

Sở Phong... Tôi nhắm mắt nhìn ra xa, trong ký ức hình ảnh anh ấy trắng bệch như tờ giấy, luôn lạnh lùng ngồi bên cạnh nghe Diệp Phi và A Khải chém gió tứ tung, thi thoảng gửi cho Diệp Phi một ánh cười.

Anh ấy chết rồi, sinh mệnh đúng là rất mỏng manh, đột nhiên tôi bỗng cảm thấy lòng mình trống rỗng.

Không chịu được, tôi bèn liếc mắt sang Diệp Phi đang ngồi người bên cạnh, nào ngờ...

“Sao anh lại cười kỳ dị vậy?” Tôi lo lắng không biết có phải anh ta nhất thời bị kích động nên thần kinh không bình thường.

“Hả? Không.” Anh ta nhếch miệng, ép bỏ nụ cười bên miệng đi.

“Không có?”

“Ha... Anh...” Bỗng nhiên anh ta nhìn chăm chăm tôi đang sửng sốt, như nhớ tới điều gì đó, “Phiên Nhiên ngốc nghếch, chúng ta đi dạo phố đi?”

“Sao em cứ cảm thấy anh không có ý tốt nha.” Tôi có chút chột dạ liền lùi lại hai bước.

“Anh sẽ không hại em đâu, ha...ha...” Diệp Phi nói hai câu, nhin không được liền phá ra cười ha ha, đến mức tôi phát cáu lên. “Em có biết... Ôi... Tên tiểu tử họ Bạch kia từng hỏi anh chuyện gì không?”

“Chuyện gì?” Không chịu nổi sự căm dỗ bí hiểm của anh ta, tôi nhích lại gần cạnh anh ta.

“Cậu ta hỏi anh là vào thời điểm kia thì nên làm như thế nào.”

“Thời điểm nào?” Tôi mù mờ nhìn vào một điểm trong không gian.

“Trên giường... Ôi...” Diệp Phi nhấn mạnh hai chữ đó bên tai tôi.

Ngay tức khắc, tôi không biết mình có đỏ mặt không nhưng cảm thấy mặt mình rất nóng. “Gì cơ...” Tôi ra vẻ điềm tĩnh, ném cho anh ta một ánh mắt coi thường.

“Chúng ta phải giúp A Khải một tay, đúng không hả!” Diệp Phi tiếp tục nụ cười quỷ dị của cậu ta.

“Làm sao... giúp...” Chữ cuối cùng gần như không phát ra tiếng, trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh buổi đêm với những hướng chuyển động ấy.

“Mẹ ơi, thật là lộ liễu, không được.” Ngữ điệu của tôi chần động.

“Nếu muốn có được hiệu quả ấy thì... màu oải hương được không...”

“Đắt lắm.”

“Khà khà, anh sẽ cho em vay, việc thành công thì A Khải sẽ thanh toán...” Giọng điệu anh ta gian xảo kèm theo tiếng cười đắc ý.

...

Màu oải hương... Tôi nhìn đồ nội y mỏng tang trước mắt, sau khi giặt sạch đang dần khô.

“A.” Tôi cắn chặt cười ngốc nghếch một hồi, sau đó liền kéo chăn qua đầu.

“Con gái?” Mẹ già nhà chúng tôi đang gõ cửa phòng tôi.

Tôi vội vã xoay người, nhét đám “màu oải hương” kia vào ba lô.

“Mẹ.” Tôi ra vẻ bình tĩnh chỉnh chỉnh tóc.

“Con gái, gần đây con rất hay không ở nhà đấy.” Mẹ già nói cứ như uất ức lắm ấy.

“Vâng, ra ngoài cho thoáng chút ạ.”

“Con ở cùng bạn trai, không cần bà mẹ già này nữa rồi.”

“Không phải đâu ạ.” Tôi suýt cười ngất đi, mẹ tôi sao lại nổi máu ghen cứ, thói gì vậy.

“Quý bà à, địa vị giang hồ của mẹ hiện giờ vẫn chưa thay đổi và mãi mãi cũng không thay đổi được.” Tôi hướng về phía mẹ khoa chân múa tay, dáng vẻ rất kiên định.

“Điều mẹ tức giận chính là sao mẹ vẫn chưa được thấy con rể tương lai vậy?” Mẹ già nhìn tôi đang co một chân nằm trên giường, hằm hừ nói.

“Người... người ta còn chưa nói là muốn con mà.” Tôi bắt đầu nghịch ngón tay mình, đúng là anh ấy vẫn chưa nói, vẫn luôn chưa nói đến.

“Mẹ nuôi báo cô con rồi, điều này còn phải nói sao? Đương nhiên là phải mưu đồ rồi.” Mẹ già gõ đầu tôi giáo huấn. “Gần đây bố con cũng là lạ sao ấy.”

“Ông ấy làm sao ạ?” Nhắc đến bố già kia, đầu tôi bắt đầu đau lên, tất cả những gì trước đó cứ như vở hài kịch ấy.

“Ông ấy đối xử với con rể ta cứ tầm ngấm thế nào ấy, không biết có ý gì nữa.”

“Con mệt rồi, không muốn đoán ý tứ của ông ấy nữa.” Tôi trề miệng.

“Mẹ cũng chỉ quan tâm đến khi nào thì mẹ có thể gặp con rể thôi.”

“Được, vậy để con sắp xếp một cuộc hẹn nhé.” Tôi phủ cả cái gối lên mặt mình.

Lại qua hai ngày tôi thật sự không chịu nổi nữa, tuy một ngày nhận được nhiều cuộc điện thoại của anh nhưng tôi vẫn cảm thấy rất khó chịu, dù có thi đại học thì vẫn có thể gặp mặt mà.

“Gặp em có phải rất ngạc nhiên vui mừng đúng không?” Tôi nhảy cả người vào phòng anh. Vừa nghe thấy hôm nay anh không đi làm, cả trái tim tôi như nhảy nhót lên.

“A.” Thấy tôi, anh chống người, chầm chậm ngồi dậy. “Tối qua ngủ muộn...”

“Anh cho rằng anh giải thích như thế thì em sẽ tha thứ cho anh à?” Tôi hung dữ nhào tới. “Cho anh nằm đây, anh đừng có mà ngồi dậy.” Tôi chìa tay ra đè anh xuống giường.

“Anh chỉ còn lại nửa cái mạng mà em cũng không dịu dàng yêu thương một chút à.” Anh nhe răng, không biết sống chết mà phản đối.

“Vậy anh giả chết đi.” Tôi đặt chiếc gối ra sau phía sau lưng anh.

“Mấy ngày không gặp anh, có cảm giác như xa ngàn thu không vậy.” Anh lại cười, nắm lấy tay tôi.

“Anh bớt đùa giỡn em đi, anh xem anh đã gây thành cái gì rồi.” Tôi nắm tay anh, vuốt ve gân xanh trên đó, so với anh trước kia đúng là khác quá nhiều.

“Khụ...” Anh che miệng ho nhẹ, “Lại đây ôm anh chút nào.”

Tôi xoay người, sà vào lòng anh, một cảm giác rất ấm áp, rất thân thiết.

“Anh nhớ em, rất nhớ áy.” Anh vùi mặt vào tóc tôi, khàn giọng nói.

“Em cũng vậy.” Trái tim tôi như ngưng đọng lại, tôi không quen nghe anh nói những lời bộc lộ tình cảm, nhưng lại rất thích nghe.

Trong không gian yên lặng, ấm áp, đôi môi mềm mại của anh chà chà làn môi tôi, thật mềm mại.

Vô thức tôi nhắm mắt lại, cuốn theo sự tấn công của chiếc lưỡi mềm mại kia.

Nụ hôn kích động, khẩn thiết, mang tính chiếm đoạt.

Trong lúc mơ màng, dường như tôi quay trở lại trước kia, hai trái tim trẻ tuổi giữa rừng cây trong trường.

Nụ hôn ướt át kéo dài ngừng lại. Khi tôi mở mắt nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của anh ngưng kết dừng trên khuôn mặt của tôi.

Anh hướng về phía tôi, nói ba chữ không ra tiếng, nói rất chậm, tuy không có thanh âm nhưng tôi vẫn nghe thấy – Anh yêu em.

Nước mắt không biết vì sao lại tuôn ra.

“Cuối cùng anh cũng nói rồi.” Tôi đưa tay lau nước mắt.

“Em cảm động rồi sao?” Anh rõ ràng đang mang vẻ mặt đắc ý, hàm răng trắng khiến tôi thấy loá mắt.

“Cút.” Tôi xấu hổ quá hoá nổi giận, đấm vào ngực anh.

“Ô –” Đột nhiên cảm thấy như thiếu không khí, đôi môi anh, hơi thở anh mạnh mẽ tiến đến...

14.

“Xin chào, anh là Bạch Vũ Khải, ở trong điện thoại em nói là có việc tìm anh...” Anh lái một chiếc mô tô, chầm chậm dừng lại trước mặt tôi.

“Vâng.” Tôi bối rối nhìn xung quanh, không có ai cả, tốt rồi.

“Xin hỏi anh có thể giúp gì được cho em?” Anh tiếp tục hỏi lịch sự.

“Em... em thích anh mất rồi, anh nói xem em nên làm thế nào?” Tôi suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói ra.

“À.” Anh nở một nụ cười rục rịch, nhìn về phía xa.

Nụ cười.

Ánh mặt trời.

Tôi mở mắt, tất cả chỉ là mơ, đó là chuyện đã qua rất lâu rồi giờ lại nhảy vào trong giấc mơ của tôi.

Tôi cười tỉnh ngủ, khoé mắt còn vương một giọt nước mắt.

Ngày hôm qua, ngày hôm nay...

Tôi đột nhiên quay đầu, nhìn thấy anh. Anh đang ngủ say, nụ cười trên môi rất bình yên và thoải mái. Không biết anh đang mơ thấy gì nữa.

Tôi nhẹ nhàng đến gần anh, cọ cọ chiếc mũi mình vào má anh.

Chúng tôi đang ở cạnh nhau, đây là người mà tôi có thể đem cả tính mạng của mình ra để yêu. Ngón tay của tôi lướt một đường từ mặt anh, chậm chậm lướt xuống dưới cổ, qua cơ thể trần trụi, sau đó xuống tới phần nửa người phía dưới không còn cảm giác gì của anh.

Tôi ôm chặt lấy anh, cơ thể hai người không còn chỗ nào là không dính với nhau nữa.

“Bà xã, em còn muốn khiếm nhã với anh bao lâu nữa đây.”

“Anh giả vờ ngủ à?” Tôi nhảy dựng lên, không khí mình tự tạo ra cũng nhất thời biến mất.

“Em sờ tới sờ lui, anh không thể không tỉnh được.” Anh ở cạnh mang về mặt oan ức. Cánh tay thon dài đã sớm không ngoan ngoãn vòng tới.

“Giữ lại cho em chút thể diện đi!” Tôi hậm hực tìm đường lui. “Đúng rồi, vừa nãy anh gọi em là gì?” Tôi giống như một đĩa ngọc bắt đầu quay lại vài phút trước.

“Bà xã!” Anh nhe răng ra cười, có chút đắc ý.

“Ai nói lấy anh chứ.” Tôi mím môi, ra vẻ dè dặt.

“Anh đã lấy thân báo đáp rồi, em phải chịu trách nhiệm đấy!” Anh cười gian tới gần tôi.

“Không cùng chí hướng không thể cùng nhau mưu sự được.” Tôi kiềm chế nụ cười bên khoé miệng, ôm quần áo chạy trốn vào nhà vệ sinh.

“Bà xã?” Tôi ngây ngô cười mình trong gương, tay chỉ vào chính chiếc mũi của mình.

Xưng hô như vậy đã xem là có tính đột phá, mẹ già à, con gái của mẹ cuối cùng cũng có người muốn rồi.

Sau một hồi tôi cũng hoàn thành xong việc đánh răng rửa mặt và mặc quần áo. Đẩy cửa ra thấy anh đã mặc xong quần áo ngủ, ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm vào góc túi ba lô màu tím của tôi.

“Đây là gì vậy?” Anh chỉ vào góc màu tím kia.

“Nội... nội y.” Tôi chậm chậm nghĩ cách nên trả lời thế nào. Đạo cụ còn chưa dùng đến mà việc đã làm xong rồi, lố to rồi.

“Em mang theo nội y bên người?” Anh cảm thấy rất buồn cười và kỳ lạ. “Đến đây.” Anh đưa tay về phía tôi.

Tôi ngồi lên đùi anh, lấy đồ nội y ra. “Đẹp không?”

Anh nheo mắt, dáng vẻ đã hiểu rõ, nham hiểm cười, “Đẹp, nhưng có vẻ không giống phương pháp em có thể nghĩ ra.”

“Diệp Phi giúp em mua đấy nha!” Tôi lập tức giải thích.

“Diệp Phi?” Sắc mặt anh biến đổi có chút xấu xa, “Những việc như đưa bà xã đi mua đồ nội y vốn là trách nhiệm của anh chứ.” Anh ghé sát vào tai tôi, trầm giọng nói, dường như còn kèm theo tiếng nghiến răng.

“Ha – Em, em không biết là anh còn biết ghen đấy.” Tôi cười đến mức ngả lên người anh. “Nhưng Diệp Phi nói anh sẽ thanh toán mà.”

“Hừ.” Anh nhếch miệng, vẻ không đồng tình. “Đúng là tên lảm chuyện.”

Tôi cười ha ha nhìn anh, thật ra tôi rất thích anh như vậy, thật không biết anh đã đem hết những thứ nặng nề trong lòng tôi đến nơi chốn nào nữa.

“Việc công ty đã có chuyển biến tốt rồi.” Anh ôm tôi nói, “Em không cần thay anh lo lắng nữa.”

“Ừ, em chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh thôi, chưa bao giờ em nghi ngờ năng lực của anh. Khi còn đi học anh đã là một nhân vật thủ lĩnh rồi, dù rằng anh luôn rất ôn hòa nhã nhặn.”

“Em đang khen anh đấy à? Nhưng anh hiện giờ là một người không thể bước qua đường, không thể cùng em du ngoạn sơn thủy, không thể chăm sóc em như ước nguyện...”

“Nhưng em tự nguyện mà.” Tôi hung hăng lưu lại một nụ hôn trên môi anh.

“Em vừa nói là em tự nguyện đấy nhé.” Anh giống như một tên thợ săn bắt được con mồi, đắc ý vô cùng, không biết anh lôi từ đâu ra một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, nhanh chóng đeo vào ngón áp út của tôi.

“Anh đang trói buộc em đấy à?” Tôi kêu to, không nén được sự vui mừng trong lòng.

“Ừ, nếu ngày nào đó em muốn được giải thoát, hãy nói với anh, đừng lặng lẽ rời đi nữa.” Anh hôn chiếc nhẫn trên ngón tay tôi, dường như muốn tìm

“Em mới không cần giải thoát ấy, anh bắt em đợi bốn năm, tra tấn em bốn năm rồi, bây giờ không có hoa hồng, không có nến, như vậy mà đã đặt mua em rồi. Ôi – ôi, em muốn nói ẹ em biết.” Ngôn ngữ của tôi lộn xộn, lại vừa khóc vừa cười.

“A, ngốc quá.” Anh xoa đầu tôi cưng chiều, “Sao lại khóc nữa rồi.”

“Người ta tử thân thôi!” Tôi tiếp tục chơi xấu.

“Ốc xào!” Người nào đó tung ra một đòn sát thủ bên tai tôi.

“Hả? Đàm phán xong.” Nước mắt của tôi lập tức ngừng lại.

“Ngon quá!” Tay và miệng tôi vô cùng bận rộn.

Lâu rồi không quay lại trường ăn ốc, lần trước là khi vừa biết chuyện chân của anh, chuyện đó dù sao cũng khiến người ta không ngờ tới.

“Lau tay.” Anh cầm khăn tay cẩn thận giúp tôi lau tay.

Mỗi lần ăn ốc, anh đều làm việc này, tôi hơn hử duỗi bàn tay ngây ngốc ra, cảm thấy như mình đang trên chín tầng mây.

“Kia không phải là Bạch Vũ Khải sao? Rất giống trong tấm ảnh ở đoàn trường mà.” Một câu hỏi vang lên cách đó không xa.

“Đúng vậy, không ngờ đường đường một tiền đạo bóng rổ giờ lại rơi vào kết cục phải ngồi xe lăn như thế.” Một thanh âm hờ hững đáp lại, lập tức khiến tôi đang lơ lửng trên chín tầng mây rơi xuống.

Cơn giận dữ khiến tôi ngay lập tức đứng lên.

Một cánh tay trắng ngần kéo tôi lại. “Còn chưa ăn hết mà.” Anh điềm đạm cười chỉ vào cái đĩa còn lại mấy con ốc.

“Anh đừng quản em.” Tôi thử thoát ra khỏi tay anh, nhưng không ngờ lực của anh có thể đủ chế ngự tôi.

“Hà tất phải thế? Đây là sự thực, em còn muốn tranh cãi với họ sao?” Vẻ mặt anh bình tĩnh, có đôi chút bất lực.

“Nhưng bọn họ không thể nói như thế được.” Tôi cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ trong giọng nói của mình.

“Sở Phong từng nói: Được sống là điều tốt nhất. Hiện giờ anh không chỉ được sống mà còn có thể ở cạnh em, đó không phải điều tốt đẹp nhất hay sao? Hà tất phải để ý người khác nghĩ gì?”

Tôi chậm chậm ngồi xuống, lặng lẽ nghiền ngẫm từng chữ anh nói.

Tôi không nhìn được quay đầu, trừng mắt hung dữ nhìn hai người kia.

“Bố mẹ anh đang an dưỡng ở nước ngoài, đợi họ trở về chúng ta sẽ đi thăm họ được không?” Anh không để ý động tác mờ ám của tôi, nói sang chuyện khác.

“Được, bố mẹ anh vẫn khỏe chứ? Diệp Phi bảo họ vì chuyện lần này mà ngã bệnh.”

“Đã khỏe lên rất nhiều rồi. Họ cũng lớn tuổi rồi, vì chuyện của anh mà đã lo lắng rất nhiều, sau này anh sẽ tiếp nhận toàn bộ việc của công ty, sẽ không để họ vất vả như vậy nữa.”

“Nhưng sức khỏe của anh, Diệp Phi nói rồi, anh không khỏe mạnh thế đâu.” Tôi có chút lo lắng nhìn anh, dù những gì anh nói rất đúng đạo lý, nhưng sức khỏe của anh không tốt cũng là thực tế không thể chối cãi.

“Tên tiểu tử Diệp Phi ấy còn nói gì nữa?” Anh á khẩu bật cười, “Tên đó giỏi nhất chuyện mê hoặc người khác.”

“Anh ấy còn nói Sở phong chết rồi.”

“Ừ.” Anh nắm tay tôi, “Ba người chúng ta giờ chỉ còn lại hai, sinh mệnh đúng là rất mỏng manh.” Lời nói của anh mang theo vẻ buồn bã.

“Khi đó hai người bọn anh cùng nằm viện, Sở Phong luôn nói rằng nếu có thể cấy ghép chân, như thế thì ít nhất anh cũng nguyên vẹn.” Anh thấp giọng kể lại, sau đó chỉ lặng im trầm mặc.

Tôi phát hiện anh không phóng khoáng với Diệp Phi là do liên quan đến sự liều chết của Sở Phong.

Tôi không tìm được bất cứ lời nào có thể an ủi, chỉ biết nắm chặt tay anh.

“Phiên Nhiên, có muốn chúng ta cùng đi thăm Sở Phong không?” Anh im lặng rất lâu cuối cùng cũng nói.

“Em vẫn luôn muốn đi gặp cậu ấy.”

“Ừ, được. Chúng ta đi thôi.” Anh tự đẩy xe lăn, còn tôi theo phía sau.

Đi dọc theo con đường nhỏ quanh co, chúng tôi lên đến nghĩa trang trên núi.

Sở Phong đang nằm cô đơn ở đây.

“Sở Phong, hôm nay Phiên Nhiên đồng ý lấy tôi rồi, cậu có vui không?” Anh di chuyển xe lăn một chút về gần tấm mộ lạnh băng kia.

“Sở Phong, thật không phải, đã lâu như vậy mà bây giờ mới đến thăm cậu.” Tôi cúi người hướng về phía bia mộ, khuôn mặt trắng nhợt của Sở Phong trên tấm ảnh mờ ảo như đang cười với tôi.

Anh vỗ hai bên bia mộ, giống như năm đó anh vỗ bả vai Sở Phong. “Sau này, tôi sẽ cùng Phiên Nhiên đến đây thăm cậu.”

Tôi nhìn phần mộ, nhìn anh. Tôi vẫn luôn cảm giác giữa hai người họ có rất nhiều lời để nói, nhưng lại không cần nói gì, đây phải chăng chính là tình bạn của đám đàn ông!

Chúng tôi lại dọc theo con đường ngoằn ngoèo xuống núi, đường hơi nghiêng, tôi cẩn thận giữ xe lăn, sợ làm anh ngã.

“Mệt lắm đúng không, chúng ta qua bên đường nghỉ ngơi chút đi.” Chắc là anh nghe được tiếng thở phà phà của tôi.

“Cũng được đấy.” Tôi lập tức đồng ý. Cổ tay cũng hơi mỏi, nhưng chủ yếu là tôi sợ anh không chịu được nữa.

Trời đã bắt đầu và hạ, thời tiết đang nóng lên.

Anh lấy khăn tay, cẩn thận lau mồ hôi cho tôi, thực ra nhiều khi anh còn cẩn thận hơn cả phụ nữ. Thế giới này có lẽ đã đảo ngược rồi.

Tôi nhìn sắc mặt anh thật sự không tốt, sự ấm áp ôn hòa kia dường như có chút cứng nhắc. “Không khỏe à?” Tôi cau mày hỏi.

“Hơi mệt chút.” Anh ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn, yếu ớt cười.

“Cái hơi mệt anh nói chỉ bằng một nửa thôi, vẫn còn vất ra được bao nhiêu nữa đây này.” Tôi trả lời không đồng tình. “Chỗ nào không thoải mái vậy?”

“Tất cả những chỗ có cảm giác, đều có chút mệt.”

“Anh —” Tôi trừng mắt nhìn anh, loại người gì mà lại nói những lời như vậy chứ? Tôi nhanh chìa tay ra, xoa bóp lưng tung hai vai anh.

“Em cảm thấy anh không thể ở nhà mãi được, anh nên đi bệnh viện kiểm tra thể nào.” Tôi vuốt ve bả vai cứng đờ của anh, trong lòng đau đớn. “Anh xem anh đi, mặt thì như người chết, cả ngày thì mệt mỏi.”

“Bệnh viện không chơi vui.” Ai đó bắt đầu xấu tính, xem ra đã thỉnh giáo được sự truyền dạy của tôi rồi.

“Cứ ốm là sẽ vui hết. Mỗi ngày đều có người cầm kim tiêm cắm vào người anh!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa.

“Vì thế có ốm chết anh cũng không đi.” Anh ung dung đáp lại, ánh mắt mang theo tia cười xảo quyệt.

“Thối tha!” Tôi giờ nắm tay lên chuẩn bị giáo huấn cho tên kia một chút.

“Trời như sắp mưa ấy!” Anh chỉ chỉ ngón tay lên bầu trời không biết đã đen sẫm lại từ khi nào.

“Trời mưa!” Tôi sợ hãi nhìn sắc trời, trong lòng thấy bất an vô cùng.

“Đi thôi.” Anh kéo tôi đang thất thần.

Bỗng nhiên một tiếng sấm nổ vang trên đầu tôi.

“A—” Tôi ngồi thụp xuống thét chói tai, nếu có thể tôi nguyện đào một cái hầm vùi mình vào đó.

“Phiên Nhiên! Đừng sợ, chúng ta nhanh xuống núi đi, còn một đoạn ngắn nữa thôi mà.” Anh biết trong đời tôi có hai thứ tôi sợ nhất: một là anh, hai là sấm.

“Em không đi nữa, em không muốn bị đánh chết.” Tôi chui thẳng vào lồng ngực anh, lúc này tôi chỉ nghĩ rằng chỉ cần có thứ gì đó có thể che đầu mình là tốt rồi.

Trong lúc giằng co, có một thứ gì đó tan vỡ, tôi cảm thấy anh đã mất thăng bằng, bóng trắng nhoáng lên trước mặt...

“Đừng!” Tôi hoảng sợ muốn chìa tay kéo anh. Đầu ngón tay anh và tay tôi trong nháy mắt rời ra, tôi trở mắt nhìn anh lao xuống dốc bên đường.

Anh muốn chết sao? Tôi đứng ngây ngốc, chiếc xe lăn trượt nhào lộn về phía chân núi.

Một tiếng ầm, âm thanh chiếc xe lăn va vào một bụi cây to khiến tôi đang từ trong không trung trở về hiện tại.

“Khải!” Tôi cập dập lao xuống sườn dốc, giọng nói run rẩy tràn ngập sợ hãi.

“Phiên Nhiên!” – Là giọng nói trầm ấm của anh, một tiếng gọi bình thường này cũng khiến tôi cảm thấy hạnh phúc.

“Anh không chết, anh không chết!” Tôi đi theo hướng tiếng nói tìm được anh, cả người ngã xuống cạnh anh, kêu la lên những tiếng lộn xộn.

“Chết rồi sao còn gọi em được nữa.” Anh chìa đôi tay mềm mại ra.

“Em, em không biết em đã làm gì nữa, anh có bị thương chỗ nào không?” Tôi vội vàng kiểm tra, trán anh bị chảy máu, quần áo lộn xộn cũng mang theo vết máu, hai đôi chân mềm buông thõng kia vắt lên nhau.

“Anh không sao, anh đã ôm lấy một cái cây rồi, không phải thân thủ anh vốn rất nhanh nhẹn sao? Tất cả những bộ phận cơ thể ngày xưa có thể chuyển động, bây giờ đều đã chuyển động rồi, ha.” Anh thở hổn hển, nói đứt quãng.

“Ôi – em thật vô dụng, thiếu chút nữa đã hại chết anh rồi.” Tôi ôm lấy anh, đau lòng muốn chết, tự trách mình muốn chết.

“Đừng khóc nữa, em mà còn khóc nữa anh cũng sẽ phải chết ở trên núi đấy.” May mà lúc này anh vẫn có thể cười nói, còn tôi thì đã khóc chẳng ra bộ dạng gì nữa.

“Không cho anh chết, nếu chết thì em với anh cùng chết.” Khuôn mặt tôi đầy nước mắt nước mũi.

“Nghe anh nói... Hừ...” Anh bỗng nhiên nhú mồm, hừ nhẹ một tiếng. “Nhanh gọi điện thoại cho Diệp Phi đi, điện thoại của anh rơi xuống núi rồi.”

Điện thoại?

Tôi bối rối lấy điện thoại ra, ngón tay run rẩy chỉ chực làm rơi chiếc điện thoại.

“Ấn từng nút từng nút một!” Giọng bình tĩnh của anh khiến tôi tìm được chút dựa dẫm.

“Đưa anh.” Anh cầm lấy chiếc điện thoại.

“Diệp Phi, tớ và Phiên Nhiên đi thăm Sở Phong rồi... Ừ, hiện giờ tớ đang lặn lội bên sườn dốc, bên đường đại lộ có một cái cột mốc báo cách chân núi 1000m. Cậu đến ngay nhé. Trời sắp mưa rồi, Phiên Nhiên rất sợ sấm chớp... Mình để Phiên Nhiên xuống núi trước nhé... Được...”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, vào lúc anh hoàn toàn bất lực nhất, người anh nghĩ đến vẫn là tôi.

“Phiên Nhiên, em mau chạy xuống núi đi, chắc một chút nữa mới mưa. Phiên Nhiên?” Anh đưa tay ra động đây cơ thể, giọng nói nhỏ nhẹ bên tai tôi.

Một tiếng sấm nổ vang trên đầu chúng tôi, cả người tôi run lên, tôi có thể cảm thấy trái tim mình đang run rẩy.

“Em không đi, em muốn ở cùng anh.” Tôi cắn răng nhìn anh. Tôi biết anh đã không còn sức lực leo ra đường lớn, chẳng lẽ để lại anh một mình ở đây đợi Diệp Phi? Tôi không thể tưởng tượng được.

“Không được tùy hứng, nhanh chạy đi.” Anh muốn kéo tôi dậy, nhưng bất luận là vị trí hay sức lực của anh thế nào cũng không thể làm được.

“Anh để em một mình đi sao?” Tôi bấu vào anh như con bạch tuộc.

“Trên núi mưa rồi, e là có sạt lở đất, em mau chạy đi, đến chân núi đợi Diệp Phi, mang theo điện thoại cẩn thận.” Anh nhét điện thoại vào túi áo tôi, sắc mặt cứng lại.

“Anh sợ em xảy ra chuyện, lẽ nào em không sợ anh xảy ra chuyện? Anh nhẫn tâm để em một mình dưới núi hoảng hốt lo sợ sao?” Môi tôi run run không nói ra lời.

Tiếng sấm trên đầu liên tiếp, những tia chớp xẹt qua nền trời đen như mực, tôi cố nén nỗi sợ hãi, so sánh nỗi sợ hãi sấm chớp với sinh tử của anh có lẽ tôi vẫn chịu được đám sấm chớp ấy.

Mưa đã bắt đầu rơi nhanh, đập vào lá cây ào ào.

Trong lúc bàng hoàng, anh kéo tôi vào lồng ngực, lấy áo trên người bọc tôi lại, khi tôi bắt đầu ý thức lại mới phát hiện anh đã dùng thân người mình che gió mưa cho tôi.

“Ha ha.” Tôi ngây ngô cười, nước mắt rơi xuống, cuộn vào trong nước mưa...

Sau này tôi không biết vì sao lại ngất đi, tôi chỉ nhớ trước lúc hai mắt tôi sầm lại, tôi nhìn thấy khóe miệng anh rớm máu, cả cơ thể run cầm cập, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi tôi.

Khi tôi tỉnh lại, đương nhiên đang ở trong bệnh viện, đối diện là khuôn mặt của Diệp Phi.

“Đại tiểu thư, cuối cùng em cũng tỉnh rồi.” Anh đặt ví tiền trong tay lên chiếc tủ đầu giường, đỡ tôi ngồi dậy.

“A Khải đâu?” Đầu tôi đau như muốn vỡ ra.

“Cái tên anh hùng cứu mỹ nhân kia á, vẫn còn nằm trong phòng theo dõi chứ đâu.”

“Phòng theo dõi... Em, em muốn đi gặp anh ấy.” Tôi lật chăn, xuống giường, nhưng gan bàn chân bỗng đau nhói, cả cơ thể chao đảo.

“Cẩn thận, chân em bị trẹo rồi, em không biết sao?” Diệp Phi nhanh đỡ tôi, dìu tôi lại giường.

“Trẹo chân?” Tôi bối rối nhớ lại.

“Haiz, hai người thật là đôi uyên ương cao số, một người trẹo chân không biết, một người cứng cỏi gắng gượng không cho phép mình ngã đi.”

“Em muốn đi gặp anh ấy.” Câu nói của Diệp Phi khiến tôi hoảng sợ.

“Cầm lấy cái này.” Diệp Phi đưa cho tôi một cái gậy chống.

Tôi do dự một lúc, vụng về đặt dưới nách.

“A Khải bảo anh qua xem em thế nào.” Diệp Phi đứng sau lưng tôi, có chút bất lực.

Tôi liếc nhìn anh ta, trên người mang vẻ đau buồn khiến tôi run rẩy.

Qua tấm kính thủy tinh, tôi nhìn thấy anh. Rất nhiều thiết bị quanh người anh, cái trán băng kín băng gạc trắng, những bộ phận khác của cơ thể đều bị tấm chăn trắng che kín.

“Anh ấy sao rồi?” Tôi dán chặt vào tấm kính, hi vọng có thể gần anh hơn một chút.

“Hai xương sườn bị gãy, xương cắm vào phổi, phần eo ngày trước từng phẫu thuật cũng tổn thương nghiêm trọng.” Diệp Phi nói máy móc, chậm chậm từng chữ một.

“Còn nữa không?”

“Hai ngày này là thời kỳ nguy hiểm, qua được thì sẽ ổn.” Diệp Phi rút ra một điều thuốc, không châm, ngậm trên miệng. Hỏi câu nào Diệp Phi đều trả lời câu đó, nhưng tôi lại cảm thấy một cảm giác rất nặng nề. Hành lang rất yên tĩnh, có thể nghe được âm thanh tích tích của các thiết bị bên trong.

“Anh ấy sẽ vượt qua thôi.” Tôi nói với chính mình, ánh mắt dừng lại ở chiếc nhẫn nhỏ trên tay.

“Chị Hảo vừa tới, tôi bảo với chị Hảo đừng nói cho bố mẹ cậu ấy biết.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu máy móc như con rối, mắt cũng không muốn chớp.

Tôi ngẩn người nằm trên giường bệnh.

Thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến mức khiến tôi hận không thể tự tay quay cái đồng hồ đang treo trên tường thêm hai vòng nữa.

“Bảo bối.” Mẹ tôi đến rồi.

“Mẹ.” Tôi vừa ngược mắt đã thấy bố tôi. Tôi không biểu hiện gì cả, quả thật tôi rất mệt.

“Bác sĩ nói con không sao, vết thương ở chân chỉ cần cẩn thận nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi.” Mẹ già ngồi bên giường vỗ vỗ đầu tôi.

“Vâng.” Suy nghĩ của tôi vẫn còn đang lưu lại nơi cơ thể anh, tôi không sao, nhưng còn anh? Nghĩ vậy, mắt tôi nóng lên.

Tôi cắn môi, không muốn để lộ sự đau thương kia.

“Tiểu Khải thế nào rồi?” Mẹ già nhìn tôi chăm chú, cẩn thận hỏi han.

“Con đang đợi anh ấy tỉnh lại.”

“Bảo bối, con đừng như vậy nữa, con cứ thế này, chúng ta lo lắng.” Bố tôi mở miệng, nhưng có chút cẩn trọng, ông không biết có nên ngồi bên giường như mẹ hay vẫn nên đứng tại chỗ.

Tôi không lên tiếng, có một chút hận thù không sao nói rõ được. Mà bố tôi cũng là một trong số những người đã từng giày vò anh.

“Khi đó ta thật sự quá đáng.” Bố tôi tiếp tục nói.

“Quá đáng hay không hiện giờ cũng không quan trọng nữa.” Tôi mệt mỏi ôm chiếc gối, rất muốn khóc.

“Cậu ấy sẽ tỉnh lại, vì cậu ấy đã có điều vướng bận rồi.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn bố tôi, theo hướng mắt ông, tầm mắt dừng lại ở chiếc nhẫn trên tay tôi.

“Thật sao?” Nước mắt tôi từng giọt rơi xuống, bỗng dưng tôi cảm thấy mình có thể vỡ òa khóc thật to.

Lời của bố đã cho tôi rất nhiều hi vọng, sau khi tiễn bố mẹ về, tôi không kiên nhẫn, cứ cách một giờ lại tập tễnh một chân đi thăm anh.

Ngày hôm sau, bác sĩ cho phép tôi vào phòng theo dõi.

Tôi mặc áo phòng hộ, ngồi ở đầu giường anh, nắm lấy đôi tay anh, nhìn anh rất gần.

Hơi thở anh yếu ớt khiến tôi cảm thấy không chân thực, băng vải buộc chặt trước ngực khiến tôi cảm thấy nỗi đau xâm nhập tận sâu trong xương tủy. Cơ thể đã như thế, vì sao còn phải chịu khổ thế này nữa?

“Khải, ngoan nào, nhanh mở mắt ra được không?” Tôi thì thầm bên giường.

Tôi nghĩ đây nhất định không phải là ảo giác – Tôi thấy mắt anh hơi hơi động đậy.

Tôi há miệng nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy rất muốn gọi tổ tiên ra.

“Anh tỉnh rồi.” Tôi tiến đến gần mặt anh, tuy khuôn mặt anh gần như không động đậy, nhưng xuyên qua ống thở dưỡng khí, tôi vẫn nhìn thấy ánh cười trong mắt anh.

Anh động đậy cơ thể, cố gắng mở miệng, nhưng nhanh chóng bất lực từ bỏ.

“Đừng vội nói chuyện, chúng ta có thời gian mà.”

Anh hơi động đậy ngón tay trong lòng bàn tay tôi, rồi lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, vẻ mặt đã yên bình hơn rất nhiều so với lúc trước.

9. Chương 15 - 16 (hoàn)

15.

Mấy ngày sau đó, anh cứ tỉnh một chút thì lại thiếp đi rất lâu.

Một ngày, khi anh đang ngủ thì bố mẹ đáng thương của anh xuất hiện, so với sự uy nghiêm lần đầu gặp mặt thì lần này bố mẹ anh hiện rõ vẻ rất đau thương.

Khi bọn họ xuất hiện bên ngoài phòng theo dõi, A Trung cũng theo sau.

“Tiểu Khải ổn không?” Mẹ anh vừa nhìn thấy tôi liền cầm lấy tay tôi, ánh mắt chờ đợi.

“Anh ấy vẫn ổn ạ, bác sĩ nói anh ấy rất kiên cường, tình hình rất lạc quan.” Tôi cố gắng mỉm cười an ủi hai người.

“Ôi, chúng ta thật vô dụng, hại chết Tiểu Khải rồi.” Họ ghé sát vào tấm kính thủy tinh, nhìn vào bên trong, miệng lẩm bẩm những điều đau đớn.

“Bác trai, bác gái, đợi lát nữa mọi người thay quần áo là có thể vào thăm anh ấy rồi.”

“Được, cháu nói xem, nếu không phải A Trung đi cùng chúng ta thì Tiểu Khải sẽ không xảy ra chuyện này, đúng không?”

Nhìn ánh mắt đỏ ngầu của họ, mắt tôi bỗng dưng đỏ lên.

“Cháu xin lỗi, là tại cháu không tốt...” Tôi không biết phải làm sao nữa, tình cảnh bỗng trở nên rối rắm, mọi người đều qui trách nhiệm về mình.

“Ừ, đừng nói nữa, chúng ta vào thăm nó thôi.” Bố anh vỗ vai tôi, cái vỗ vai nhẹ này dường như có chút khoan dung và tín nhiệm.

Cuối cùng, khoa trưởng hơn là bố già và mẹ già tôi bỗng dưng xuất hiện, tôi đổ mồ hôi đầm đìa nhìn vở kịch gặp mặt của hai bên thông gia. Tên tiểu tử đáng hận Bạch Vũ Khải kia lại còn bắt tôi một mình chịu cái cảnh “hoành tráng” mà hỗn loạn này nữa.

“Này, anh không mau tỉnh lại đi.” Tôi bắt đầu thói quen mỗi ngày nói nhảm bên tai anh.

“Anh không mau tỉnh lại thì em sẽ chạy đi mất, để lại anh một mình đấy.” Tôi cầm lấy tay anh, giúp anh cử động, bàn tay anh mềm mềm, mịn mịn, tôi không kìm nén được liền đưa lên cọ cọ mặt mình.

“Ừm.” Một tiếng rên yếu ớt.

“Em khiếm nhã với anh thì anh liền tỉnh lại.” Tôi đến gần anh, nói nhỏ.

Anh giơ tay ra, chỉ vào ống dưỡng khí.

“Anh muốn bỏ ra à?”

Anh nhẹ gật đầu.

“Muốn nói chuyện với em?”

Anh lại gật đầu.

“Em đi tìm bác sĩ.” Nhìn anh nỗ lực gật đầu thì được, nhưng vấn đề chính là để một mình tôi độc thoại thì lại là một chuyện vô cùng tàn ác.

Tiếp đó tôi chạy nhanh ra ngoài.

Sau một hồi kiểm tra, ông bác sĩ lăm điều gật đầu hài lòng, cuối cùng bỏ ống dưỡng khí ra, vấn đề là sau đó ông ấy vẫn còn lòng vòng quanh phòng bệnh.

“Không được để người bệnh nói nhiều, phổi cậu ấy không chịu đựng được nữa đâu.” Ông bác sĩ rõ ràng nhìn rõ tâm tư đen tối của tôi, nghiêm khắc dọa nạt.

“Oh, biết rồi ạ.” Tôi thành thực gật đầu, nháy mắt với anh, anh cười nhìn tôi, nụ cười rất rất nhẹ.

“Không cho phép nói nhiều.” Đợi bác sĩ đi rồi, tôi nhào tới bên giường bệnh.

“Lắm điều.” Anh chìa tay từ trong chăn ra, nắm lấy tay tôi.

“Ha.” Rất lâu rồi không được hưởng thụ cảm giác được anh nắm tay, tôi không kiềm chế được, lại bắt đầu cười ngây ngốc.

“Em qua đây.” Tuy cơ thể đã dần có chuyển biến tốt, nhưng anh vẫn rất yếu.

“Em ghé sát vào rồi đấy, cho anh cái tai này đấy.” Tôi nhào sát người tới.

“Khi anh ngủ... Anh vẫn luôn nói với chính mình... Anh nhất định phải tỉnh lại, vì anh còn có điều phải nói với em.” Anh ngừng lại, nhìn sâu vào mắt tôi.

“Nếu anh muốn dành cả cuộc đời để nói cho em thì đương nhiên anh phải tỉnh lại rồi.” Mắt tôi nóng lên, nhưng miệng lại rất cứng rắn.

“Lời chia tay ngày 1 tháng 4 chỉ là một lời trêu đùa ngày cá tháng tư thôi.” Anh thì thầm bên tai tôi, lơ đãng hôn nhẹ lên đó.

“Em biết rồi.” Tôi hôn lên trán anh, nước mắt rơi xuống mặt anh.

“Còn nữa...”

“Không cho nói nữa, hôm nay đến đây thôi, ngày mai lại nói.” Tôi đặt ngón tay mình lên môi anh.

“Nói xong sẽ thôi...”

“Không cho nói nữa.”

“Được. Em đừng đi.” Bàn tay anh nãy giờ vẫn nắm chặt tay tôi nhẹ nhàng rời ra, anh nhìn ánh nắng bên ngoài, một môi nhắm hai mắt lại.

“Đồ ngốc.” Tôi đan tay vào anh, lặng lẽ rơi lệ.

« Lời chia tay ngày 1 tháng 4 – Dư Âm (15) Lời chia tay ngày 1 tháng 4 – Mục lục » Lời chia tay ngày 1 tháng 4 – Dư Âm (16-end)

December 5, 2011 by Tiểu Đông

Lời chia tay ngày 1 tháng 4 – Dư Âm

Dịch: Tiểu Đông

16.

Vết thương của anh khó lành lại nhanh vì thể chất anh vốn không tốt, nhưng tôi có đủ tính nhẫn nại, hiện giờ mỗi giây phút tôi ở cạnh anh đều là bù đắp lại hết bốn năm qua.

“Anh càng lúc càng cảm thấy mình giống heo, mỗi ngày đều ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.” Ai đó bất mãn nằm trên giường cầu nhau, dù là ai thì phải nằm trên giường một tháng cũng không chịu nổi thật.

“Heo? Hừ!” Tôi cười gằn. “Anh quá đề cao chính mình rồi đấy, nhìn dáng vẻ da bọc xương của anh xem...” Nói qua nói lại, giọng nói tôi bắt đầu nhỏ đi, có chút thương xót.

Tôi vòng tay ngang dưới chân giường, cho tay vào trong chăn, giúp anh cử động đôi chân không còn cảm giác, không cần nhìn tôi cũng biết chân anh đã gầy đi, các khớp cũng bị động, cứng đờ rồi.

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, anh lặng lẽ quan sát từng cử động của tôi.

“Thời tiết bên ngoài rất đẹp.” Anh tham lam nhìn ra phía ngoài.

“Ừ, tối qua trời mưa nên sáng nay trời nắng đẹp, bầu trời xanh ngắt.” Tôi gia tăng lực xoa bóp chân anh.

“Ở cùng anh một tháng chắc khiến em buồn bức rồi, em là một người hiếu động mà...” Anh cười, ánh mắt động lại về ấy nấy.

“Cảnh sắc bên này tuyệt đẹp...” Tôi híp mắt nhìn anh.

“Đi xuống đi... Anh biết em rất bứt rứt, anh bảo Diệp Phi đi cùng em, nếu không có người nói chuyện với em, chắc em cũng chán.” Anh kiên trì nói.

Tôi nhìn anh, mặt tái nhợt, đôi mắt đen kịt, cơ thể yếu ớt. Lúc đi qua, tôi hôn nhẹ lên vầng trán rộng của anh.

“Hôn em.” Tôi tiến đến sát mặt anh.

Anh hôn lên môi tôi, nhẹ nhàng từng chút.

“A, thật là một màn ướt át...” Tôi vừa xấu hổ vừa tức buông ra, cái tên Diệp Phi kia cho dù có chết chắc cũng vẫn ở trong quan tài vẫn nói không ngừng.

“Anh xem đi!” Tôi gầm gừ lườm Bạch Vũ Khải, “Nói đến ôn thần, ôn thần liền đến.”

“Em nói ai là ôn thần hả Phiên Nhiên gốc gác?” Từ khi Bạch Vũ Khải thoát khỏi tình trạng nguy hiểm và có những chuyển biến tốt, Diệp Phi cũng khôi phục lại phong cách của mình.

Cậu ta vặt một quả nho Mĩ trên bàn, tung lên miệng. “A Khải, có phải tôi đến không đúng lúc không?” Cái tên vô sỉ không biết tốt xấu này tiếp tục nói.

“Cậu đến chỉ để ăn nho sao?” Bạch Vũ Khải che miệng ho nhẹ, hỏi nhỏ.

“Ừ, ăn nho là công việc chính của tôi mà, uhm, còn cho cậu xem bảng biểu chỉ là nghề phụ mà thôi.” Diệp Phi lấy tập văn kiện từ trong túi xách đặt cạnh A Khải, rồi bay nhanh đến ngắt một quả nho Mĩ nữa.

“Diệp Phi, anh có thấy sắc mặt em rất khó coi không?” Tôi chống hai tay lên eo, hùng hổ đứng trước mặt Diệp Phi.

“Thấy rồi, em sao vậy?” – Chùm nho bớt đi một quả.

“Phiên Nhiên, em đừng đùa Diệp Phi nữa.” Người đàn ông nằm trên giường bệnh bắt đầu lật giở các bảng biểu.

“Anh vẫn còn dám xem?” Tôi đã thẳng chức làm Mẫu Dạ Xoa rồi.

“Bác sĩ nói anh không được suy nghĩ hao tổn tinh thần.” Tôi biết mình không có cách nào ngăn anh cả.

“A Khải, cậu xác định mình muốn lấy cô ấy chứ?” Diệp Phi cười gian.

Bạch Vũ Khải cười nhẹ, không phát ra tiếng, tiếp tục vùi đầu vào xem bảng biểu. Tôi đá Diệp Phi một phát, không cam chịu ngồi sang một bên.

“Uhm, khi nào toàn bộ hoạt động kinh doanh quay lại quỹ đạo trước kia rồi.” Cuối cùng anh cũng từ đồng bảng biểu ngẩng đầu lên, nói chuyện với Diệp Phi.

“Đúng vậy, kết quả kinh doanh tháng này đã bằng với mức bình quân năm ngoái rồi.” Diệp Phi cầm lấy một trang biểu so sánh, “Lần đầu tư này của tôi cũng coi như tận lực rồi...”

Tôi lặng lẽ đi ra, thật ra anh rất hiểu tôi, tôi thật sự có chút bức bí.

Ánh nắng bên ngoài rất đẹp, trời xanh cao, lá cây xanh ngắt, tôi đuổi người trên cổ, nhắm hai mắt lại.

“Diệp Phi đi rồi à?” Tôi thò đầu vào phòng bệnh, thấy chỉ còn một mình anh.

“Ừ.” Anh mỉm cười nhìn tôi, “Qua đây.” Anh định dựa người vào bên giường, không chịu được liền cau mày lại.

“Đau không?” Tôi chạy nhanh đến, đỡ lấy người anh, miệng vết thương không sâu lắm có thể nhanh hồi phục, nhưng còn phần eo đã từng có vết thương cũ nay lại thêm vết thương mới, bắt anh phải nằm mãi trên giường, không thể cử động.

“Vẫn ổn.” Anh nín thở, tì vào tay tôi, trán lấm tấm mồ hôi.

“Đừng nhìn em với ánh mắt như vậy.” Tôi kè sát mặt anh.

“Ánh mắt gì?” Anh nhắm mắt, giọng nói trầm ảm.

“Anh nói xem, cái kiểu ánh mắt đó khiến em thấy không thoải mái.” Tôi rất để ý ánh mắt tràn ngập áy náy của anh, nhưng tôi lại thích đáng vẻ mặt mày hơn hờ của anh.

“Được.” Anh mở to mắt, dịu dàng cười với tôi.

“Không phải anh nói còn có chuyện muốn nói với em sao?” Bỗng nhiên tôi nhớ ra chuyện ngày đó ở trong hoàn cảnh nguy hiểm anh muốn nói.

“Haha.” Anh đột nhiên hoạt bát lên, “Không nói nữa.”

“Anh dám, không mau thả rắm thối ra.” Dám chặn hứng thú của tôi, không có cửa đâu.

“Không nói nữa.” Anh nhú mắt, thay đổi tư thế, tôi biết anh mệt rồi.

“Không nói em tháo đây.” Tôi uy hiếp đặt tay trên chiếc nhẫn.

“Không được!” Anh vội nắm chặt tay tôi. “Đều là vợ chồng già rồi, không cần nói nữa...”

“Vợ chồng già!” Tôi biểu lộ nỗi buồn trời xanh không thấu. “Em... rất già?”

“Ha, suy nghĩ của em già nhưng người không già, còn anh thì người già nhưng tâm không già.” Thấy tôi khó chịu, anh lại vui đến mức từng sợi tóc trên đầu cũng nhảy múa lên.

Tôi mếu máo, không nhìn anh.

“Bảo bối...” Anh bỗng nhiên gọi tên tôi bên tai.

Tôi chấn động nhìn anh.

“Khi em đi nghỉ, bố mẹ em đến gặp anh, bọn họ đồng ý để anh gọi em là “bảo bối” rồi. Điều ngại ngùng nhất chính là anh gặp họ khi mình lại đang nằm trên giường bệnh.”

“Hả?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn anh, ý anh nói tôi là người thân của anh sao?

Sau đó tôi nở nụ cười, tiếng cười tuy không lớn nhưng xuất phát từ chính nội tâm của mình.

Nửa năm sau, vào một ngày đẹp trời, cũng là ngày đẹp nhất trong cuộc đời tôi, cuối cùng tôi đã có thể làm cô dâu của anh rồi.

“Đau chân.” Tôi nhe răng gọi anh, cái kiểu đối đã không phải người này đã bắt tôi đi giày cao gót nửa ngày rồi, lại còn phải giả vờ làm thực nữ nữa.

“Haiz, hay là đổi dép lê đi.” Anh nhìn chiếc váy cưới, vẻ đau lòng nói, “dù sao váy cưới cũng che hết chân, không nhìn thấy đâu.”

“Được.” Tôi nhảy lên vui mừng, lập tức đã bay đôi giày cao gót màu đỏ.

Thế là tôi đi giày bệt, mặc váy cưới, kết hôn với Bạch Vũ Khải.

“Thật ra, ngày xưa anh đã định theo đuổi em rồi, không ngờ em lại còn vội vàng hơn cả anh.” Khi tôi còn đang cười chảy nước mắt, anh bỗng nhiên thì thầm.

“Gì cơ?” Tôi hét toáng lên, thế giới này... không có vụ làm ăn nào lỗ vốn hơn vụ này nữa.

“Đành chịu thôi.” Anh nghiêng đầu, cười to.

Nhưng ngay lúc này, Diệp Phi đang ung dung đi tới, bên cạnh còn có một người nữa.

Ngày ấy, chúng tôi đều rất ngây dại.

“Chúc mừng.” Diệp Phi cúi người, đồng thời ôm lấy người đi cùng anh ta tới, một hành động rất đơn giản nhưng lại ý tứ thâm sâu.

“Không giới thiệu bạn cậu sao?” Bạch Vũ Khải mỉm cười nhìn người bên cạnh Diệp Phi.

“Trác Liễu Xuyên.” Không có bất cứ lời giới thiệu nào thêm nữa, nhưng cả ba người chúng tôi nhìn nhau, ngầm hiểu mỉm cười.

“Anh Trác, cứ thoải mái nhé.” Cuối cùng tôi cũng nói một câu của kẻ chủ nhà.

Diệp Phi và bạn cậu ấy đi rồi.

Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi.

“Sở Phong chưa bao giờ rời khỏi chúng ta.” Tôi nói.

“Đúng vậy.” Anh nắm lấy tay tôi, chúng tôi cùng quay đầu, nhìn cái người rất giống Sở Phong ấy – Trác Liễu Xuyên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-chia-tay-ngay-1-thang-4>